

รวมเรื่องสั้น “คำลวง”

“ใดใดในโลก ล้วน ลวง เรา”

คำอุทิศ

แต่คนไม่มีอยู่จริงคนนั้น

แต่หัวใจที่บ้างบอบช้ำ บ้างสุขสมจากคำลวง

ของฉัน

และของทุกคน

บทสนทนาของโลลากับหมีพิเศษ

แสงตะวันคล้อยต่ำเกือบลับ สีนํ้าเงินเริ่มจับทั่วท้องนภา นั่นคือสัญญาณของรัตติกาลที่กำลังเคลื่อนผ่านเข้ามา มันจะอยู่อย่างนั้นไปอีกสิบกว่าชั่วโมง มีสายลมพัดเอื่อยเจื้อยแจ้วด้วยเสียงนกเสียงกาพากันกลับรวงรังมาตามสายลมเป็นระยะ นับเป็นเย็นย่ำอีกเย็นที่สดใสมากกว่าทุกวัน ต่างจากเด็กสาวได้ร่มไม้กลางพื้นที่เว้งว่าง ซึ่งเป็นท้องทุ่งลึกลับ ผมไม่ได้ทำคุณอย่ามาต่อแผลผมไม่ได้ต่อแผล เลิกมาจูนจ้านกับชีวิตผมสักที/คุณพูดว่าอะไรนะ คือเสียงที่ทำลายบรรยากาศความเงียบสงบ มันดังแว่วมาจากกระท่อมหลังน้อยซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายเมตร แลดูเป็นกระท่อมหลังเล็กน่ารักเมื่อมองจากไกล ๆ แต่อย่าคิดอย่างกรายเข้าไปใกล้เชียว มิฉะนั้นภาพน่ารักจะหายไปทันที

เด็กสาวได้ต้นไม้ใหญ่แห่งมองท้องฟ้าเปลี่ยนสี เลยมหาหาใบไม้ที่เด่นระบำตามสายลม ในใจยังคงหุดหุดเศร้าหมอง โกรธกริ้ว หลากความรู้สึกทะลักเข้าสู่ห้วงอารมณ์จนยากจะแยกออกอย่างชัดเจนว่า เธอกำลังตกอยู่ในความรู้สึกอันใด หุดหุดเพราะภาพของพ่อแม่ทะเลาะกัน เศร้าหมองเพราะพวกเขาไม่แม้แต่จะฟังเธอหรือโกรธกริ้วเพราะแม่สุดที่รักผลัดใส่ไล่เธอให้ห่างเหิน คิดเท่าไรก็ยังสับสน โลลามองท้องฟ้าสลับกับซุกหน้าลงระหว่างเข่าทั้งสอง แล้วร้องไห้ออกมาไม่หยุดไม่หย่อน ครั้นมองกลับไปยังกระท่อมซึ่งเป็นบ้านเธอหวานนึกถึงวันที่ทั้งครอบครัวยังคงรักกันเหนียวแน่น แน่นอนมันเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุด แต่ภาพเหล่านั้นก็ได้หายไป ตั้งแต่ที่แม่ของเธอได้ล่วงรู้ความลับซึ่งปกปิดไว้นั้นนานของพ่อ

“มันคือใคร” แม่โลลาลงตาลใส่ผู้เป็นสามี น้ำเสียงแสดงถึงความขุ่นเคืองขั้นสุด นิ้วชี้กับนิ้วโป้งถือรูปภาพใบหนึ่งไว้ โลลามองภาพนั้นไม่ชัด เห็นเลือนรางว่าเป็นรูปพ่อกับผู้หญิง--ซึ่งเธอไม่รู้จักมักคุ้น ใบหน้าของผู้ถูกพาดพิงซีดเผือด “มันอะไรของคุณ”

พ่อเฉยใจ จิบน้ำตาม “ผู้หญิงในรูปเป็นแค่เพื่อนที่ทำงาน ไม่มีอะไรสักหน่อย มัวแต่หวาดระแวงเป็นหมาหวงก้างไปได้ น่ารำคาญ อีกอย่างอย่าไปเรียกเขาว่า มัน มันไม่สุภาพ”

แม่โลลาโมโหจัด ควันออกหู “แหม พุดนิคเดียวทำเป็นโมโห ฉันก็ต้องเป็นฝ่ายโมโห เห็นผัวตัวเองอยู่กับผู้หญิงคนอื่น แถมยังปกป้องมันออกหน้าออกตาชะขนาคนั่น ฉันกินข้าวนะ ไม่ได้กินหญ้า อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ คุณไม่สงสัยบ้างหรือว่าฉันไปเอารูปนี้มาจากไหน คูตี ๆ ลี”

“นี่ คุณหยุดพุดมาได้แล้ว ลูกนั่งหัวโตอยู่ทั้งคนไม่เห็นหรือ” “อย่าเอาลูกมาอ้างเพื่อกลบเกลื่อน ฉันตามสืบมาหมดแล้ว คุณแอบคบชู้กับอินังนั่นใช่ไหม”

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็มีปากเสียงกัน แม่ของ โฉลาตบหน้าพ่อขาดก่อนจะทรูสาวทโดยไม่สนใจโฉลาเลย ว่าเธอกำลังนั่งคู่ผู้ใหญ่สองคนตีกันด้วยถ้อยคำหยาบคายและทุกถ้อยคำที่ทั้งคู่เอ่ยออกมา กำลังทิ่มแทงหัวใจอันบอบบางของเด็กน้อยให้แหลกสลายไปที่ละเล็กละน้อย โดยที่พวกเขาสองคน ไม่ได้รับรู้มันเลยสักนิด

หลังจากเย็นวันนั้นทุกสิ่งอย่างก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เกือบทุกเช้า สาย บ่าย เย็น จะเกิดสงครามประสาธระหว่างพ่อกับแม่ ส่วนมากแม่มักเป็นฝ่ายเริ่มก่อน คอยจับผิดเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เอามาหาเรื่อง ส่วนพ่อก็พยายามจะไม่มีอะไรเพราะไม่อยากให้เกิดเรื่อง แต่สุดท้ายมันก็ไม่เป็นไปตามคาดและจบลงด้วยการทุ้มเสียงร่ำไป โดยเฉพาะตอนที่พ่อกลับมาจากที่ทำงาน แม่จะจับผิดพ่อกันเป็นพิเศษ และทะเลาะกันหนักกว่าทุกครั้ง ไม่ใช่แค่กับพ่อคนเดียวที่พาลจะโดนแม่หงุดหงิดใส่ โฉลาเองก็พลอยได้รับผลกระทบจากอารมณ์ที่สวิงขึ้นสวิงลงราวรถไฟเหาะของแม่ไม่ใช่น้อย และนั่นก็ทำให้ช่องว่างระหว่างเธอกับแม่ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ เช่นเดียวกันกับพ่อ ตั้งแต่เหตุการณ์ครั้งนั้นเธอแทบจะนับครั้งที่คุยกับพ่อได้เลยว่า มันน้อยแค่ไหน ผลอ ๆ ถ้าเข้าไปผิดจังหวะก็จะถูกตะคอก เดินคอตกลับห้องไปอีกต่างหาก

โฉลาได้แต่เฝ้ามองภาพเหล่านั้นวนเวียนฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่า นับวันแผลในใจเด็กสาวยิ่งบาดขยาย ส่วนใหญ่เวลาที่พ่อกับแม่ทะเลาะกัน เด็กสาวเลือกจะออกมานั่งฟังร่ำไม้เป็นที่พักใจเหมือนกับวันนี้ เพื่อหลบหลีกความเป็นจริงอันโหดร้าย แม้ว่ามันจะไม่ได้ช่วยเยียวยาได้ดีเท่าที่ควร แต่มันก็ดีกว่าการนั่งมองผู้ใหญ่สองคนตบตีเป็นไหน ๆ เด็กสาวปาดน้ำตาหยดน้อยบนแก้มก่อนทำท่าจะลุกเมื่อเสียงตะเบ็งเซ็งแซ่เบาบางลงบ้าง แต่แล้วไม่ทันไรเธอก็เห็นเงาตะคุ่มที่หางตา เด็กสาวชะงักพร้อมกับหันไปอย่างรวดเร็ว

“สวัสดิ์” หญิงสาวสะอื้น โหรงถอยหลังกรูดตามสัญชาตญาณ เสียงทักทายนั่นดังอย่างเป็นมิตร เจานั้นโผล่ออกมาจากมุมมืด หลังต้นไม้

“ว้าย” โฉลาอุทานด้วยความตกใจ เจ้าของเสียงจะตกใจเช่นกัน หากก็ไม่ได้แสดงปฏิกิริยาตอบกลับ---จริง ๆ อาจไม่ใช่ที่ไม่แสดงท่าทางอะไร แต่เธออาจดูไม่ออกเสียเอง

เจ้าของเสียงแหลมใสดูแจ่มใสกว่าเธอเพียงเล็กน้อย ดวงตาคำสนิทกลมบ๊อแก้ววับ หูสองข้างกระดิกกริก เรือนร่างอวบอ้วนน่าหยิกน่ากอดสายซ้ายที่ขวาทิ พูฟองด้วยขนสีน้ำตาลสดสวย มือที่ไม่มีนิ้วกำลังโอบกอดเธอไปมา

“หมี” โฉลาร้องอุทานอย่างประหลาดใจ ตรงหน้าของเธอคือหมีตัวหนึ่งที่ไม่ได้น่ากลัว แต่มันกลับน่ารักไม่ต่างอะไรจากตุ๊กตาหมีที่บ้านเลย ที่นำอัสจรรย้อีกอย่างคือมันพูดภาษาคนได้ด้วย เธอมองเงาตะคุ่มของหมีไร้ที่มาตัวนั้นอย่างประหวั่น

“ใช่แล้วฉันคือหมี” หมีตัวนั้นเดินออกมาจากมุมมืดประจันหน้ากับไลลาอย่างเต็มตัว เด็กสาวหยิกแก้มตัวเองสองสามทีเพื่อเชื่่ว่าตัวเองฝันไปหรือไม่ โอ๊ย ไลลาโอดโอย รู้สึกเจ็บแปลบบริเวณแก้ม นี่เธอไม่ได้ฝันไปหรือเนี่ย

“เธอเป็นหมีอย่างนั้นหรือ” นิ้วม้วนสั้นระริกขณะชี้ตรง ขาข้างหนึ่งของไลลาถอยลงไปกึ่งหนึ่งเตรียมจะวิ่งหากเกิดเรื่องไม่ดี

“ใช่ ฉันเป็นหมี” มันตอบเสียงร่าเริง “ฉันเห็นเธอนั่งร้องไห้อยู่เลยเดินมาหา”

“เดี๋ยวก่อนสิ มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ หมีอะไรจะมาน่ารัก แถมยังพูดได้อีกต่างหาก” ไลลาว่า หมีได้ยินเช่นนั้นก็เงินตัวบิด

“บ้า ฉันไม่ได้น่ารักสักหน่อย พูดอย่างนี้ก็เงินแน่” มันเอ่ยราวกับไม่รู้ว่ ไลลากำลังสงสัยในตัวมัน “อ้อ ลืม ฉันก็ว่าอยู่แล้วว่าถ้าเธอเจอกับฉัน เธอจะต้องสงสัย ฉันจะอธิบายให้ฟัง จริง ๆ แล้วฉันเป็นหมีวิเศษ”

ไลลาเลิกคิ้วขึ้นระแคะระคายหนักกว่าเก่า “หมีวิเศษ อะไรคือหมีวิเศษ”

“จะว่ายังไงดีนะ” หมีทำท่าครุ่นคิด เอามือ (ซึ่งมีลักษณะเป็นอุ้ง) เท้ากาง มืออีกข้างพรางเกาบนันท์ท้าย “บนโลกใบนี้มีสัตว์มากมายหลายสายพันธุ์ใช่ไหมล่ะ” ไลลาพยักหน้า

“หมีอย่างพวกเราก็เช่นกัน ปกติแล้วเธออาจคิดภาพของหมีเป็นสัตว์ตัวใหญ่ ชอบคำราม แต่ความเป็นจริงน้อยคนนักจะรู้ว่ายังมีหมีอีกสายพันธุ์หนึ่งที่มีลักษณะพิเศษจำเพาะไม่เหมือนกับหมีสายพันธุ์ไหน คือตัวของเราจะเล็กกว่า ไม่ดุร้าย และสื่อสารกันด้วยภาษาที่หลากหลายรวมไปถึงภาษาของคน ฉันเองก็เป็นหนึ่งในหมีพวกนั้น เราไม่มีชื่อสายพันธุ์ที่แท้จริงเป็นของตัวเอง พอมีคนอื่นมาเจอพวกเราแล้วเห็นว่า พวกเราสามารถพูดภาษามนุษย์ได้ จึงตั้งชื่อให้พวกเราว่า หมีวิเศษ” หมีเล่าให้ฟังพร้อมกับกอดอกภาควิไมใจ

“ว่าอะไรนะ” พอไลลาได้ฟังถึงงวย หมีตรงหน้าเธอเป็นหมีวิเศษหรือเนี่ย “เธอหลุดออกมาจากเทพนิยาย แฟนตาซีหรือยังไงกัน”

เด็กสาวได้ยินเสียงหมีหัวเราะคิกคัก “ถ้าเธอคิดว่าเป็นยังงั้น ก็เป็นยังงั้นแหละ แต่ถ้าเธอคิดว่าไม่ใช่ มันก็ไม่ใช่” หมีวิเศษก้าวขึ้นมาหนึ่งก้าว “ว่าแต่เธอเป็นอะไรหรือเปล่า ถึงได้มานั่งร้องไห้อยู่คนเดียว”

ไลลานิ่งงัน ก้อนความเศร้ากลับมาจากอก หมีมอง ไลลาที่ชะงักไป แล้วจึงเอ่ยต่อ “เธอไม่ต้องกลัวฉันหรอกนะ ฉันไม่ทำร้ายเธอหรอก” ไลลาเหลือบสายตามอง “ถ้าเธออยากจะระบายอะไร ก็มาระบายกับฉันได้นะ ฉันอยากช่วย”

เด็กสาวยังเงิบเฉย หมิทอคอดอนใจ “ไม่เป็นไรหรอกถ้าเธอไม่พร้อมที่จะเล่า เรารอวันพรุ่งนี้ก็ได้ วันพรุ่งนี้ฉันจะมาเดินเล่นแถวนี้ ๆ อีก” คราวนี้โลลาเป็นฝ่ายหันขวับ “พรุ่งนี้เธอจะมาอีกหรือ” หมิพยักหน้าเป็นคำตอบ

“เดี๋ยวฉันจะต้องไปแล้ว ก่อนจะไปฉันอยากจะขอเธออย่างหนึ่ง เธอช่วยเป็นเพื่อนกับฉันได้ไหม” หมิถามอย่างไม่ตรีจิต โลลามองหมิตัวนั้น มันดูไม่มีพิษสงน่ากลัวอะไรอย่างที่คิดไว้ในตอนแรก ปกติเธอก็ไม่ค่อยจะมีเพื่อนอยู่แล้ว ได้คุณหมิที่ทั้งน่ารักทั้งอ่อนโยนมาเป็นเพื่อนเพิ่มก็คงไม่แยءเท่าไรหรอก ถึงแม้จะน่าเหลือเชื่อและแปลกพิลึกก็ตามทีเถอะ “ก็ได้ ฉันชื่อโลลา” “เรียกฉันว่า หมิวิเศษก็แล้วกัน” ทั้งคู่รัลากันตรงนั้น โลลาหันกลับมาดูบ้านของตนเอง พายุลูกใหญ่ภายในบ้านสงบลงจนแทบจะสลายไปหมดแล้ว

ขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวกับโลลาซ้จะหมางเมินเท่าทวี ตรงกันข้ามความสัมพันธ์ระหว่างโลลากับเพื่อนใหม่อย่าง *หมิวิเศษ* กลับเหนียวแน่นขึ้น ตกเย็นเธอจะออกมานั่งรอคอยหมิตัวนั้นได้ร่วมไม้ทุกวัน และเมื่อหมิวิเศษปรากฏตัวขึ้นทั้งคู่ก็จะสนทนากัน

“พอกับแม่ฉันทะเลาะกันอีกแล้ว” โลลาบ่นพึมพำ แอบชำเลืองมองกลับไปยังบ้านของตนเอง คราวนี้น้ำตาไม่ไหลอาบแก้มเธอ อาจเป็นเพราะจิตใจเธอด้านชาไปแล้วกรรมัง

“เป็นอย่างนี้ทุกวันเลยสินะ” หมินั่งลงข้างโลลา ใช้อุ้งมือสาบผมสีดำยาวอย่างนุ่มนวล “แล้วมันไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้นเลยรีง”

“ยากแล้วแหละ คนหนึ่งก็ไม่ยอมฟังอะไร อีกคนก็จ้องแต่จะหาเรื่อง ไม่เหมือนพอกับแม่คนเดิมที่ฉันรู้จักเลยสักนิด” โลลาเสียงสั้นเครือ น้ำตาปริ้ม---ให้ตายเถอะ โลลาจะร้องไห้อีกแล้ว ทั้ง ๆ ที่เพิ่งจะบอกว่าตัวเองด้านชาไปหยก ๆ เธอรีบกลืนน้ำสีใสออก แล้วถามหมิวิเศษบ้าง “เธอละมีพอกับแม่ไหม แล้วบ้านของเธออยู่ที่ไหน” โลลานึกอะไรออกก็ถามไป มันเป็นเรื่องที่คาใจเธอมานานแล้ว หมิวิเศษหยุดสาบผมก่อนจะเล่า

“บ้านของฉันอยู่ที่ไหน ฉันเองก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน ส่วนเรื่องพอกับแม่มันแน่นอนอยู่แล้วว่าฉันมีไม่อย่างนั้นฉันจะเกิดมาได้ไงเล่า” น้ำเสียงของหมิวิเศษคล้ายแอบขำ “แล้วพวกเขาทะเลาะกันบ่อยไหม” “บางสัปดาห์ก็บ่อย บางสัปดาห์ก็ไม่มี” “แล้วทำไมถึงยังอยู่ด้วยกันได้ละ”

“ฉันเองก็ไม่รู้ แต่เท่าที่ลองสังเกตดู คงเป็นเพราะพวกท่านเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี เวลาพอกับแม่ทำอะไรผิดหรือมีเรื่องที่ความเห็นไม่ตรงกัน พวกท่านจะไม่ต่อล้อต่อเถียงกัน แต่จะมานั่งเปิดอกคุยกันเสียมากกว่า หากฝ่ายไหนผิดก็ขอโทษแล้วจบแค่นั้น หรือถ้าเป็นในกรณีที่ขัดแย้งทางความคิด พวกท่านก็จะหาทางออกที่เหมาะสมร่วมกัน”

“ดีจังเลย ฉันหวังอยากให้พ่อกับแม่ของฉันเป็นอย่างนั้นบ้าง แต่มันคงเป็นไม่ได้” ไอลาหน้าผู้ “ฉันจะมีโอกาสได้เจอกับพ่อแม่ของเธอบ้างไหม หมายถึงฉันอยากจะไปเยี่ยมบ้านของเธอจังเลย”

“มีอยู่แล้ว แต่ต้องรอให้ถึงเวลาก่อน แล้วฉันจะพาเธอไปเที่ยวที่บ้านของฉันเอง” “จริงหรือ” แวดตาของไอลาเปล่งประกายระยิบระยับ “ฉันอดใจรอให้ถึงเวลานั้น ไม่ได้แล้ว”

ในระยะแรกเด็กสาวยอมรับว่าตนไม่ไว้วางใจหมีวิเศษตัวนี้ หมีอะไรที่ทั้งพูดได้แถมยังอยากเป็นเพื่อนกับคนอย่างเธออีก แต่ในเวลาต่อมาเมื่อไอลาเริ่มเปิดใจ เธอก็พ่ายแพ้ต่อการกระทำของหมีวิเศษและยอมรับมันไว้ในฐานะหนึ่งในเพื่อนที่สนิทที่สุด เพราะหมีวิเศษคอยรับฟังเธอทุกอย่าง มันไม่เคยผลัดไต่ มันคอยปลอบประโลมในวันที่เธอเป็นเด็กขี้แง มันสนใจเธอ มันไม่เคยตะคอกใส่ใครแม้กระทั่งเธอ มันมีเรื่องเบาสมองมาเล่าให้เธอฟังเกือบทุกวัน มันพยายามทำให้เธอลืมความเครียด ความเขื่องซึมไปชั่วขณะ

มันไม่เหมือนพ่อกับแม่ของเธอในตอนนี้เป็นแค่หนึ่งสัปดาห์อันแสนสั้น แต่มันก็เป็นหนึ่งสัปดาห์ที่ไอลามีความสุขที่สุดในรอบสามเดือน

เย็นย่ำวันรุ่งขึ้นไอลาเดินกลับจากโรงเรียนด้วยความรู้สึกผิดแถมออกไป ไม่มีเสียงโหวกเหวกโวยวายดังมาจากบ้าน มีเพียงเสียงลมพัดแผ่ว เสียงทุ่งหญ้าสั่นไหวและเสียงฝีเท้าของไอลาเท่านั้นที่ดัง จะบอกว่าจิตใจก็คงไม่ใช่เพราะเธอยังไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่จะบอกว่าไม่ดีใจเลยก็คงไม่ใช่เช่นกันเพราะการที่ไม่มีเสียงอะอะ นั่นอาจหมายความว่าไม่มีการทะเลาะเกิดขึ้น “ไอลา” ไอลาสะดุ้งที่ถูกน้ำเสียงแหลม ๆ ของแม่เรียกขณะผลัดประตูและเดินเข้าบ้าน เธอชะงักแล้วหันไปหาแม่ซึ่งตอนนี้ นั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องกินข้าว เด็กสาวกวาดสายตามองรอบ เธอไม่พบกับสุภาพบุรุษอีกท่านที่ปกติจะต้องอยู่ทะเลาะกับแม่

พ่อหายไปไหน “ไอลา” มือสากยื่นมาจับแขนริ้วเล็ก แล้วจึงเอ่ยเอื้อนคำพูดที่ทำให้ไอลาต้องซ็อก “พ่อเขาไปแล้ว”

“ไปแล้ว พ่อไปไหน” ไอลาค้นถามเสียงสะอึกสะอื้น “พ่อเขาไปที่อื่นแล้ว เขาไม่กลับมาแล้ว” ความดีใจมลายหายไปจนหมดสิ้น ความเศร้าเริ่มทันท่วม แม่เองก็ไม่ต่างกัน หล่อนมีสีหน้าที่เศร้าสลดอย่างเห็นได้ชัดเมื่อพูดถึงเรื่องของผู้เป็นสามี--อดีตสามีนะ

“พ่อเขาไปที่อื่นแล้ว” ไอลาทวนคำ “พ่อเขาไปที่อื่นแล้ว” นั่นก็หมายความว่าเราทั้งครอบครัวจะไม่ได้อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตาอีกแล้วใช่ไหมคะ” ไอลาไม่ต้องการคำตอบ เพราะเธอรู้คำตอบของคำถามที่เธอถามเป็นอย่างดี น้ำตาแห่งความโศกเศร้าอาบแก้มไม่รู้รอบที่เท่าไรเป็นรอบที่เท่าไร ไอลาลากหนักประหนึ่งน้ำตกที่ไหลลัดกั๊ดเซาะหัวใจ...

“แม่ขอโทษ” โลลาไม่ฟังคำแก้ตัวของคนใจร้าย แค่นี้มันก็เกินทนแล้ว เธอไม่อยากจะได้รับฟังอะไรอีก เธออยากจะหนีไปให้ไกล ไกลที่สุด แล้วเธอก็ผลัดจากแม่ ผลักประตูวิ่งออกไป ไม่ได้ไปยังต้นไม้ใหญ่เหมือนทุกครั้ง หากมุ่งหน้าไปอย่างไร้จุดหมายในท้องทุ่งอันกว้าง พวกเขาไม่เคยแคร์มันเลย ไม่เลยสักนิด เด็กสาวพร่ำบอกตัวเองเข้าไปซ้ำมาในหัวคำนึง สองเท้ายังคงวิ่งต่อไปทั้งน้ำตา

“โลลา” เธอได้ยินเสียงแม่แว่วมาแต่ไกล เด็กสาวไม่อยากได้ยินเสียงนั้น จึงสาวเท้าให้ไกลออกไปเร็วขึ้นกว่าเดิม “โลลา” เสียงนั้นดังตามหลังมาไม่หยุดหย่อน คราวนี้โลลาถกกระโปรงขึ้นเล็กน้อยเพื่อความคล่องตัวแล้วออกวิ่งต่อโดยไม่สนใจรอบข้าง “โลลา” โลลาปิดหู หากสัมผัสส่นุ้กันจากอุ้งมือที่คว้าแขนเธอไว้ ทำให้เด็กสาวหยุดชะงัก “หมีวิเศษ” เธอหยุดนิ่ง ลมมีเสียง ร้องออกมาด้วยความดีใจ โผเข้ากอดเพื่อนสนิท “หมีวิเศษฉันไม่อยากกลับบ้านแล้ว ฉันไม่อยากอยู่กับคนใจร้าย”

“เดี๋ยวก่อนสิ เธอยังไม่ได้เล่าให้ฉันฟังเลยนะ ว่ามันเกิดอะไรขึ้น” เด็กสาวสลดตัวหลุดพร้อมกับเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้หมีวิเศษฟัง มือเล็ก ๆ คอยปาดน้ำตาเป็นระยะ หมีวิเศษมองโลลาด้วยสีหน้าเรียบเฉยขัดกับน้ำเสียงสดใสที่เอ่ยออกมา “ฉันเสียใจกับเธอด้วยนะ” โลลาถอดหมีวิเศษแน่นอีกครั้ง ก่อนหมีวิเศษจะเอ่ยปากเชิญชวน “ว่าแต่เธอยังจำเรื่องที่เราอยากจะไปเที่ยวบ้านของฉันได้ไหม”

“จำได้สิ จำได้แม่นเลยด้วย” “วันนี้ฉันว่ามันถึงเวลาแล้วแหละ ไปเที่ยวบ้านของฉันกันเถอะ” โลลากระชับอ้อมกอดแน่น อย่างน้อยในวันที่เธอเสียใจ หมีวิเศษก็ยังคงอยู่ข้างเธอ บางทีหมีวิเศษตัวนี้อาจเป็นบุคคล--ใช้คำว่าบุคคลคงไม่ถูกนัก เรียกว่าเพื่อนต่างสายพันธุ์คนสุดท้ายที่หลงเหลืออยู่ในชีวิตของเธอก็เป็นไปได้

“แล้วบ้านของเธออยู่ที่ไหนกันล่ะ” “เธอลองมองไปที่ภูเขาสิ” โลลาทำตามอย่างว่าง่าย เบื้องหน้าเธอคือภูเขาสองลูก ตรงกึ่งกลางระหว่างภูเขา ดวงอาทิตย์กลมโตกำลังลับหายไปพอดี โลลามองภาพของพระอาทิตย์หายลับสู่ราตรีอันยาวไกล หัวรู้ไม่ว่าใบหน้าหมีวิเศษยิ้มได้ใบหน้าปุกปุยของชุดอำพรารูปลักษณะหมีกระหม่อมยืมหย่อง ก่อนมันจะเอาขวานที่ซุกซ่อนด้านหลัง เงื้อขึ้นเตรียมจะจามลงกลางหัวของเด็กสาวตรงหน้า เหื่อซึ่งเป็นเด็กละอ่อนครั้งนี้กินเวลานานพอสมควร เพราะเพื่อนอีกคนของเขาติดงานในเมืองใหญ่ จึงทำให้เขาต้องหลอกล่อถ่วงเวลาเด็กนี้เอาไว้ หลังจากที่เขารอคอยมาเป็นเวลานานเพื่อจะสังหารเหยื่อผู้ไร้เดียงสา ผู้ซึ่งคิดว่าบนโลกใบนี้มีหมีวิเศษอยู่จริง ๆ ในที่สุดเวลานั้นก็มาถึง นี่คงจะเป็นเด็กรายที่ยี่สิบเก้าในการสังหารของเขาเห็นจะได้ ไม่น่าเชื่อว่าเลยว่าเขาจะหลอกเด็กมาสังหารได้เยอะถึงเพียงนี้

กว่าเด็กพวกนั้นจะรู้เดียงสา ก็สายไปเสียแล้ว

ปีศาจร้ายในจดหมายกับสาเหตุการตายของควิน

แขกหรือเริ่มทยอยกันออกจากงาน แม่กำชับบอกให้ฉันคอยส่งพวกเขากลับไปดี ๆ ฉันทำตามอย่างว่า
ง่าย คอยกล่าวคำอำลา ส่วนมากพวกเขาเหล่านั้นจะเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน ในทำนองที่ว่า “เสียใจด้วยนะคะ”
“เห็นกันอยู่หลัง ๆ ไม่น่าจากไปเลย” ฉันก็จะพยักหน้าเป็นการขอบคุณพวกเขาด้วยสีหน้าสร้อยเศร้า พร้อมกับ
แม่ของฉันและญาติทุกคนรวมถึงฉัน ไม่มีใครคาดคิดว่า ช่วงเวลาของควินจะอาภัพอัปโชคได้ถึงเพียงนี้
มีหน้าซำมันยังเป็นความอัปโชคที่ทั้งปริศนาขนาดใหญ่เอาไว้อีกต่างหาก

ก่อนหน้านั้นสามวันมีจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งหย่อนลงยังตู้จดหมายหน้าบ้าน ฉันไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อ
แม่แล้วเพราะฉันย้ายตามสามีมาตั้งแต่สามปีก่อน และไม่ได้เจอกับควินเป็นเวลานาน ฉันหยิบซองสีน้ำตาล
ขนาดเล็กนั้นเดินเข้าบ้าน ลูกสาวสองคนของฉันวิ่งปรี๊ดถามฉันอย่างสงสัยว่า “จดหมายนั้นของใครคะ ใช้
จดหมายที่หนูส่งชิงโชคไปหรือเปล่า” ลูกสาวคนเล็กของฉันคิดเองเป็นคุณเป็นตะ ฉันยิ้มให้กับความน่ารักของ
พวกแกพร้อมกับบอกว่าไม่ใช่ เพราะจดหมายฉบับนั้นจำหน้าถึง คัทลิน มิโนวาด ซึ่งเป็นชื่อของตัวเอง พวก
แกทำหน้าที่จ้อยก่อนจะพากันวิ่งกลับห้องไป ฉันเปิดอ่านจดหมายฉบับนั้นทันทีหลังจากนั้น

ถึง คัทลิน

สวัสดีค่ะคัทลิน แม่ไม่รู้ว่าควรจะเริ่มเล่าจากตรงไหนดี มันเป็นความ โศกเศร้าที่ไม่อาจอธิบายออกมาเป็น
คำพูด ได้ลูก เมื่อเช้าพ่อกับแม่เดินไปทำความสะอาดหลังบ้าน และก็ต้องมีอันตกใจเพราะเราพบว่าน้องของ
ลูกนอนแน่นิ่งในสภาพอนาถหลังบ้าน พ่อกับแม่เสียใจมากและคิดว่าลูกเองก็น่าจะเสียใจไม่น้อยไปกว่ากัน
งานศพของน้องจะถูกจัดขึ้นในอีกสามวัน ถึงเวลานั้นแม่หวังว่าจะได้เห็นลูกที่งานศพของน้อง ลูกคงไม่
พลาดการบอกลาน้องครั้งสุดท้ายหรอกแม่รู้

ด้วยรักและเป็นห่วง และ โศกเศร้า

จากแม่

หลังอ่านจบฉันได้แต่นั่งนิ่ง รู้สึกโหวงเหวงในทรวงอกและช่องท้อง ควินคือน้องชายเพียงคนเดียวของ
ฉัน อายุของเราทั้งสองคนห่างไกลกันมาก กระนั้นเราก็คงยังเป็นเพื่อนกันได้ พอรู้ว่าควินเสียชีวิตลงในฐานะ
คนเป็นพี่และเป็นเพื่อนสนิทก็อดจะ โศกเศร้า ไม่ได้ น้ำตาเริ่มปริ่มขอบตาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ สามีของฉัน
ผลึกประตูเข้ามา เวลานั้นฉันยังคงจ่อมจมกับความเศร้า เคืองคว้างท่ามกลางความสับสนจึงไม่ได้ใส่ใจ ครั้น
ลองมาคิด ๆ คุณแล้ว การตายของควินมีบางอย่างแปลกประหลาด ฉันอธิบายไม่ถูก ในจดหมายไม่ได้บอก
กล่าวอะไรมากนักนอกจากเขียนว่า นอนแน่นิ่งในสภาพอนาถหลังบ้าน คำว่านอนแน่นิ่งมันกำกวมมากถึง

มากที่สุด ยังมีคำขยายเป็น *สภาพนอกอีก* ฉันยิ่งงงวุ่นหนักกว่าเก่า จากสิ่งเหล่านี้มันยังไม่เพียงพอที่จะทำให้ฉันทราบได้ หากฉันอยากรู้ ฉันคงต้องไป

“คัทลิน” ฉันเงยหน้าเมื่อเสียงสามีฉันดังข้างหู ตอนนั้นฉันยังคงนั่งกอดเข่าหลังซิดติดกับกำแพง ใกล้เคียง ๆ ประตู สามีของฉันเดินกลับบ้านมาในสภาพอดโรย หมู่นี้เขาทำงานหามรุ่งหามค่ำนะ แทบไม่มีเวลาได้พักผ่อนเลย พอมาเจอฉันในสภาพอย่างนี้เขาอาจเหนื่อยและคิดมากกว่าเดิมได้ ฉันจึงรีบปาดน้ำตาลุกขึ้นแล้วคว้ากระเป๋าทำงานของเขามาถือไว้ แสร้งยิ้มขณะที่ใบหน้ายังปรากฏคราบน้ำตา

“คัทลิน” เขาเรียกชื่อฉันอีกแล้ว ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนลง “เธอเป็นอะไรรีเปลา ร้องให้ทำไม”

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ” ฉันพูดทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่ามันคือคำลวง แต่เป็นการลวงเพื่อไม่ให้คนตรงหน้าต้องคิดมาก ฉันหลุบสายตาลงต่ำ เห็นกลาง ๆ ว่าเขากำลังส่ายหัว

“คัทลิน คุณกำลังโกหก ผมรู้” วินาทีนั้นใจของฉันบีบรัดแน่น ก้อนความเศร้าจุกอก เมื่อความพยายามในการเสแสร้งสิ้นสุดลง ฉันโผล่เข้ากอดสามีแล้วร้องไห้ ออกมาราวกับเด็กน้อย “น้องชายฉันเสียแล้ว” เขาหลุบหัวฉัน สรรหาคำพูดมากมายมาลอบประโลม ฉันรู้สึกขอบคุณเขาจากก้นบึ้งหัวใจ ฉันบอกเขาถึงเรื่องการเข้าเมืองในวันพรุ่งนี้ เพราะมันจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยสองวันในการนั่งรถไฟเพื่อกลับบ้านเกิด ฉันบอกลาชายผู้เป็นที่รัก เขาฝากความคิดถึงไปยังพ่อแม่และแสดงความเสียใจกับน้องชายฉัน ส่วนเด็กสองคนตอนที่ฉันไปเก็บสัมภาระ พวกแกมากวนฉันตั้งหลายรอบ ค่ะ ยัยคะยอยอยากไปเป็นเพื่อนแม่ให้ฉันได้ ที่จริงฉันก็อยากพาพวกแกไปเช่นเดียวกัน แต่คิดที่พวกแกมีเรียนเนี่ยสิ เมื่อรบเร้าไม่ได้พวกแกก็เปลี่ยนมาช่วยฉันเก็บกระเป๋าแทน ทำให้อะไรหลาย ๆ อย่างเร็วขึ้น ลูกสาวคนเล็กของฉันยื่นตุ๊กตาทมิตัวเล็กตัวหนึ่งยัดใส่มือฉันพร้อมกับฝากฉันให้นำตุ๊กตาทมิตัวนี้ไปให้น้องฉันด้วย ฉันพยักหน้า น้ำตาเกือบจะไหลออกมาอีกรอบ แต่โชคดีที่ตอนนั้นฉันเดินออกมานอกบ้านทัน มิฉะนั้นคงต้องนำตาแตกปล่อยโฮต่อหน้าลูกสาวทั้งสองไปแล้ว

“โชคดีนะค่ะ” หลังก้มหัวบอกลาแขกกลุ่มสุดท้ายเสร็จ ฉันกับแม่หันมาสบตากัน แต่ก็ไม่มีการขอมปริปากพูดอะไร บรรยากาศเริ่มกระอักกระอ่วน พักใหญ่ฉันจึงเป็นฝ่ายทำลายความเงียบก่อน “มันเกิดขึ้นได้ยังไง” ฉันถามแม่ แม่สั่นศีรษะ เห็นชัดว่าหล่อนยังเศร้า

“แม่เองก็ไม่ว่า เข้าวันนั้นแม่กับพ่อเดินไปหลังบ้าน พอเดินมาถึงก็เห็นน้องเรานอนนิ่งอยู่บนสนามหญ้า ร่างกายบิดเบี้ยวไปมา แกคงจะถูกผลัดตกลงมาจากชั้นสี่ ชั้นที่สูงที่สุดของบ้าน ถึงได้ร่างบิดเบี้ยวขนาดนั้น” ข้อสงสัยข้อแรกกระจ่างไป เรื่องสภาพของศพ แต่ในเวลาถัดมาข้อสงสัยข้อที่สองก็ผุดขึ้น

“น้องจะโคตรลงมาทำไม” มันมีอะไรบางอย่างน่าพิศวงและบิดเบี้ยวเหมือนกับศพของควิน ฉันรู้จักน้องชายของฉันคนนี้ได้ ถ้าจะบอกว่าเขาฆ่าตัวตายละก็ ตัดทิ้งไปได้เลยมันไม่มีทางเป็นไปได้ ควินเป็นเด็กரா

เริง ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนที่นั่นก็จะมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เพราะฉะนั้นไม่มีมูลเหตุอะไรเลยที่จะทำให้เขาเลือกปลิดชีพตัวเอง ถ้าอย่างนั้นมันเกิดจากอะไร เป็นไปได้ว่าเขาอาจถูกผลักดันโดยใครบางคน ใครคนนั้นจะต้องมีความแค้นอะไรสักอย่างกับควิน มิฉะนั้นเขาคงจะไม่หิบบอกความตายให้กับควินแน่ ว่าแต่ใครกันที่เลวพอหรือแค้นจัดพอจะฆ่าคน ๆ นี้ได้ลงคอ ใครกัน

“น้องบอกว่า” จู๊ ๆ แม่ก็แทรกขึ้นอย่างไม่ให้มีขลุ่ย “ควินชอบพูดว่า เขาเห็นปีศาจก่อนที่เขาจะตาย แม่ไม่รู้ว่ามีจริงเท็จแค่ไหน แต่เดี๋ยవుงนี้แม่จะลองไปคุยกับท่านพ่อที่อารามเอง”

“ปีศาจอย่างนั้นหรือ” แม่พยักหน้า ฉันไม่เข้าใจ “มันจะเป็นไปได้ยังไงคะแม่ ปีศาจอะไรจะปรารถนามาพรากชีวิตน้องเรา”

“ขึ้นชื่อว่า ปีศาจ มันไม่สนใจอะไรหรอกลูก” “แล้วแม่ไปเอาความมั่นใจมาจากไหนว่าปีศาจเป็นสิ่งที่ฆ่าน้องเรา ไม่ใช่คนในบ้านเราหรือคนละแวกนี้” “แม่มั่นใจ มันใจเสียดยิ่งกว่ามั่นใจ โดยเฉพาะระยะหลัง ๆ มาไม่รู้ตั้งแต่ยังงี้แม่ก็ต้องไปอารามให้ได้” เพราะฉันไม่ได้กลับหลายปีแล้วกระมัง ข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นที่นี่ในสารบบของตัวเองจึงขาดหายไปและไม่รู้ละเอียดพอ ฉันไม่ได้คัดค้านแม่เรื่องที่ท่านจะไปอารามหรือหากท่านอยากจะไปหาบาทหลวง หาท่านแม่ธิดา มันก็เป็นเรื่องของท่าน เพียงแต่ฉันแอบสงสัย

เมื่อไหร่ก็ตามที่มีคำว่า “ปีศาจ” เข้ามาเกี่ยวข้อง ภาระอันหนักอึ้งก็จะตกไปอยู่กับเหล่าผู้นำทางศาสนา หรือนักบวช บางทีฉันก็นึกสงสัยพวกเขาเหมือนกันนะ ที่ต้องมาทำหน้าที่เป็นคนปราบปีศาจให้กับคนในเมือง แทนที่จะได้มีเวลาศึกษาข้อพระธรรมเพื่อจะได้เข้าถึงมันอย่างถ่องแท้หรือสอนศาสนา เผยแพร่หลักธรรมให้ผู้คนเพียงอย่างเดียว จริงอยู่ที่หน้าที่ “ไล่ผี” กับ “สอนศาสนา” มันแยกส่วนกันถ้าเป็นที่อื่น แต่เพราะแม่จะเป็นเมืองใหญ่ แต่อารามของเราที่นี่ไม่มีบาทหลวงหรือแม่ชีมากพอจะสามารถแบ่งสันปันส่วนหน้าที่กันได้เยอะขนาดนั้น จึงทำให้บาทหลวงหรือแม่ชีเพียงคนเดียวจะต้องทำควบทุกอย่าง เรียกว่ารอบรู้ทั้งหลักคำสอน ทั้งหลักการไล่ปีศาจกันเลยทีเดียว

ฉันเดินกลับเข้ามาในบ้าน พ่อ แม่ และญาติสองสามคน พวกเขาปลงใจจะพักผ่อนอยู่ที่นี้ก่อนหนึ่งคืนแล้วจึงแยกย้ายกันกลับในวันรุ่งขึ้น แต่ฉันอาจยัง ต้องอยู่สืบหาความจริงเกี่ยวกับการตายของควินให้ได้เสียก่อน ฉันขึ้นบันไดมา ไม่ตรงดิ่งไปยังห้องของตัวเองที่แม่เตรียมไว้ให้ในทันที ฉันเดินขึ้นบันไดมาถึงชั้นสี่ ไซแล้ว ชั้นที่แม่กล่าวถึงว่าควินตกลงมา พุงตรงไปยังห้องเพียงห้องเดียวบนชั้นซึ่งมีหน้าต่าง ถ้าจะบอกว่าควินตกลงมาจากชั้นนี้ ห้องที่เขาอยู่เป็นห้องสุดท้ายก็ยังไม่พ้นห้องนั้นแหละ ถึงจะไม่ได้กลับมาเหยียบที่นี้นาน ฉันก็จำส่วนต่าง ๆ ของบ้านได้ทุกระเบียดนิ้ว มันไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย ภายในห้องสี่เหลี่ยม มันกับแคบและอึดอัด ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่เทอะทะวางประดับอยู่ จะมีก็แต่ของชิ้นเล็กชิ้นน้อย จำพวกกล่องเอาไวใช้เก็บของ แต่เดิมเราตัดสินใจสร้างห้องนี้ไว้เพื่อใช้เป็นห้องพักรับรองของแขกหรือผู้มาเยือนจากภายนอก แต่

ว่ามันก็ไม่ได้ถูกใช้งานอย่างเต็มที่เท่าที่ควร ทำให้ในที่สุดห้องดังกล่าวจึงกลายมาเป็นห้องเก็บของสำหรับคนในบ้านไปโดยปริยาย ซึ่งมันก็ยังไม่วางใจดี ฉันเดินเข้ามาแล้วหยุดชะงัก จ้องมองหน้าต่างบานใหญ่ตรงข้าม นี่คงเป็นจุดที่ควินผลัดตกลงไปจนเสียชีวิต บัดนี้มันถูกปิดผนึกแน่น มีเทปกาวสีเหลืองทับซ้ำข้างเป็นกากบาทอีกที เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่ามันจะไม่ได้เปิดไปอีกนานแสนนาน

“ปีศาจ”

จู่ ๆ คำนี้ก็แล่นกลับเข้ามาในหัว ปีศาจ ฉันไม่รู้ว่ามันมีอยู่จริงไหมแล้วมันจะเกี่ยวกับการตายของควินอย่างไรที่แม่บอกหรือเปล่า แล้วมันจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร มันซุกซ่อนอยู่ที่ไหน บนเพดานหรือในความมืด สิ่งที่น่าสนใจคือถ้ามันมีอยู่จริง เพราะอะไรมันถึงได้ฆ่าควิน หรือมันอาจไม่มีปีศาจคนใดเลย ให้ตายเถอะ ฉันไม่ควรจะคิดถึงเรื่องปีศาจ หากยังไม่ได้เจอกับตัว ฉันควรกลับไปคิดถึงปฏิกษณกรรมคาที่อาจเป็นมาตรการลงมือสังหารควิน โดยการผลักเขาตกลงมาจากที่สูง ทำไมแค่คำพูดของแม่มันถึงได้ตีรวนการประมวลผลทางความคิดของฉันให้ไขว่เขวไปหมดได้ล่ะ

ก่อนจะพุ่งชนไปมากกว่านี้ ฉันจึงรีบสาวเท้าเข้าไปข้างในห้องให้ลึกกว่าเดิม กวาดสายตามองในความสลัวราง มีแสงจันทร์ส่องลอดเข้ามารำไรพอเห็นเค้าของกล่องที่จัดวางขนานข้างซ้ายขวา มีกล่องมากมายที่ไม่ได้ใช้งานถูกนำมาเก็บไว้ในห้องนี้ ส่วนมากจะเป็นกล่องของเล่นของฉันกับน้อง กล่องเก็บเครื่องครัวที่แม่รักนักรักหนาแต่ก็ไม่ได้ใช้มันเลยจนท่านเลิกห่อและไม่เคยนำมาขึ้นชมอีก กล่องเก็บถ้วยชามรามไห กล่องเก็บของชำร่วยจากงานแต่งและงานวันเกิดของเพื่อนแม่ กล่องเก็บรูปภาพของครอบครัว กล่องเก็บเครื่องมือช่าง และจิปาละอีกนานัปการซึ่งล้วนแล้วแต่เก่ากึ่งและฝุ่นเชรอะทั้งสิ้น

ฉันสะดุดตาที่กล่องใบนั้น

มันยัดอยู่ระหว่างกองกล่องสองกองใกล้หน้าต่าง ที่ซึ่งแสงจันทร์ส่องมาตกกระทบพอดีจนเห็นเด่นกว่ากล่องใบอื่น อะไรบางอย่างคลอใจให้ฉันเดินเข้าไปหากล่องใบนั้น มันถูกมัดไว้อย่างลวก ๆ ราวกับว่าเจ้าของกล่องใบนั้นต้องผลุนผลันไปทำอะไรสักอย่างจึงทิ้งมันไว้ ฉันหยิบกล่องขนาดประมาณสองซองจดหมายต่อกันขึ้นมาเชยชมใกล้ ๆ ฝากล่องและตัวกล่องเป็นสีฟ้าหม่น มีริบบิ้นโบสีชมพูประดับติดหน้ากล่องด้วย มองปราดเดียวฉันก็เดาออกทันทีว่า กล่องใบนี้ไม่ใช่กล่องที่อยู่ในห้องมาแต่แรก หากมันเพิ่งจะถูกนำมามัดไว้ไม่นาน

ลองเปิดมันดูสิ

ความอยากรู้อยากเห็นในตัวพุ่งพล่านถึงขีดสุด มันสั่งให้ฉันเปิดกล่องและฉันก็ทำตามอย่างว่าง่าย ฉันเปิดมันออก และสังเกตเห็นตัวอักษรบางอย่างที่หลังฝากล่อง ครั้นลองอ่านใกล้ ๆ ใจฉันก็กระตุก

davin ชื่อของควินสลักเลาด้วยตัวอักษรสีทอง ฉันเริ่มรู้สึกเศร้าอีกครั้ง กล่องใบนี้คงจะเป็นกล่องของควิน ถ้าดูจากชื่อที่หลังฝา เขาคงสัมผัสมันเป็นคนสุดท้ายแล้วยึดเก็บเอาไว้

นั่นอาจเป็นการตอกย้ำว่า ควินเข้ามาเหยียบห้องนี้เป็นห้องสุดท้ายหรือเกือบสุดท้ายก่อนตาย ภายในกล่องมีกระดาษสามแผ่น พับสามทบ วางซ้อนทับกันอย่างไม่ค่อยจะเป็นระเบียบเสียเท่าไร ฉันเทกระดาษเหล่านั้นลงพื้นพร้อมกับนั่งคุกเข่า กระดาษเหล่านี้คืออะไรกัน ด้วยความใครู้ฉันหยิบกระดาษแผ่นแรกแล้วคลี่มันออกอย่างรวดเร็ว ด้านบนสุดของกระดาษมีร่องรอยของการฉีกขาดอยู่ ถัดลงมาคือตัวอักษรขี้กือ รวยเรียงเหมือนตอนฉันอ่านจดหมายจากพ่อแม่ที่ส่งมาเรื่องการตายของควิน ไม่มีผิด และฉันก็ทำเหมือนที่ทำกับจดหมายฉบับนั้น...จดจ่ออ่านมัน

มันปรากฏตัวขึ้นเป็นรอบที่เท่าไรผมก็ไม่อาจทราบได้ แต่ทุกครั้งที่มัน โผล่มาผมจะรู้สึกหวาดกลัว ตัวสั้น ผมไม่อยากให้มันมาแต่มันก็มา ไม่มีใครเห็นมันนอกจากผม มันอยากให้ผมตาย มันกระซิบให้ผมได้ยินตลอดเวลา และมันยิ่งแจ่มชัดขึ้นเมื่อผมนั่งอยู่ตามลำพัง ผมไม่รู้อะไรจะทำยังไงดี จึงเขียนจดหมายมาหาคุณพ่อหวังว่าคุณพ่อจะมีคำแนะนำดี ๆ ที่กำราบมันได้

ด้วยรักและเคารพ

จากควิน

ฉันนั่งเงิบ กำกระดาษแน่น เริ่มพินิจพิจารณา คำว่า “มัน” ที่ปรากฏในเนื้อความ คล้ายกับจะเป็นสิ่งที่ควินหวาดกลัว หรือมันจะเป็นปีศาจที่แม่หมายถึงกัน อีกตัวละคร (ที่ดูเหมือนว่าจะสำคัญ) คือคุณพ่อ ฉันเชื่อว่าควินคงไม่ได้หมายถึงพ่อที่แท้จริงของเขา แต่นั่นอาจเป็นการเรียกชายหนุ่มสูงวัยสักคนก็เป็นได้ ว่าแต่คุณพ่อก่อนหน้านั้นคือใคร แล้วจดหมายฉบับนี้ของควินกำลังสื่อถึงอะไร เขาถูกมันคุกคาม หลอกหลอนแล้วกลัว จึงขอความช่วยเหลือจากคนที่เขาเรียกว่าคุณพ่อ อย่างนั้นหรือหรืออะไรกัน ฉันไม่เข้าใจ ขณะที่ยังใช้ความคิดได้ไม่แตกฉาน ฉันปล่อยมือหนึ่งข้างไว้ให้กระดาษร่วงหล่น แล้วหยิบกระดาษอีกแผ่นซึ่งมีสภาพไม่แตกต่างจากกระดาษที่ฉันถืออยู่ก่อนหน้าขึ้นมา ด้านบนของมันถูกฉีกจนชื่อคนรับขาดหายไป หากที่ไม่เหมือนกับกระดาษแผ่นแรกคือตัวอักษรที่ตัวดำขึ้นลงจนแทบจะอ่านไม่ได้ความ โชคดีที่ฉันพออ่านได้อยู่

แม้จะเป็นเข้าที่สดใส แต่ใจของผมมันกลับหมองหม่น กังวล และหวาดกลัว ผมมองไม่เห็นมันแต่ผมสัมผัสมันได้ มันซุกซ่อนอยู่ในมุมมืดตรงไหนสักแห่ง แต่ผมมีอาจมองเห็นมัน มันกำลังกระซิบ กระซิบเพรียกร้องชื่อผม และตะโกนคำทอ ด้วยน้ำเสียงอันร้ายกาจกับถ้อยคำหยาบคาย ผมพยายามเล่าเรื่องนี้ให้คนอื่น ๆ ฟัง แต่พวกเขาเอาแต่หัวร่อแล้วบอกว่าผมมันประสาท แม้กระทั่งคนในครอบครัวผมเอง ผมยืนยันกรานว่าผมไม่ได้ประสาท มันคือปีศาจที่จ้องจะเล่นงานผม ผมต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อกำจัดมัน แต่ผมไม่รู้ว่าจะ

จะต้องทำยังไง ผมรู้สึกว่าคุณเอง โง่งมเหลือเกิน อย่างไรก็ตาม ผมยังหวังว่าคุณพ่อจะได้รับรู้ความน่ากลัวของปีศาจตัวนั้น

ด้วยรักและเคารพและวิงวอน

จากควิน

ดูเหมือนว่าหลายอย่างจะเริ่มชัดเจนขึ้น แม้เนื้อความข้างในจะยังคล้ายคลึงกับจดหมายฉบับแรก แต่เมื่อควินได้ขยายความคำว่า มัน เพิ่มเติมมาเป็น มันคือปีศาจ นั่นทำให้ฉันได้รับรู้ว่า อาจมีปีศาจอย่างที่แม่บอกอยู่จริง นอกจากนี้คำว่าปีศาจดังกล่าว มันทำให้ฉันสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ตัวละครปริศนาอย่างคุณพ่อออก เพราะถ้าควินเรียกเขาคณันว่าคุณพ่อ แล้วมีเรื่องของปีศาจเข้ามาเกี่ยวข้องกับ คุณพ่อคนเดียวที่ฉัน ใฝ่ฝันถึงก็คือคุณพ่อฟาสซิส

บาทหลวงเพียงไม่กี่คนที่มีความสามารถในการปราบปีศาจอย่างเชี่ยวชาญ ทันใดแผนการตามหาความจริงก็เด่นเข้ามาในสมอง--วันพรุ่งนี้ฉันจะไปที่อาราม

ตามกำหนดการเดิมของแม่ ท่านมีความต้องการจะเดินทางไปที่อาราม เพื่อคุยเรื่องสาเหตุการตายของควินกับปีศาจตัวนั้นที่ควินกล่าวถึงก่อนจะสิ้นใจ แต่พอพรุ่งเช้าท่านก็เกิดปวดหัว ตัวร้อนอย่างกะทันหัน ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะลุกจากเตียง ทำให้ท่านไม่สามารถไปอารามได้อย่างสมใจ ฉะนั้นแล้วในตอนนี้นี้จึงมีฉันเพียงคนเดียวที่จะเดินทางไปอาราม ซึ่งก็ไม่ใช่แผนการเดิมของฉันตั้งแต่ตอนแรก ที่หน้าอาราม ฉันสั่งกระดิ่งหนึ่งครั้ง ครัวใหญ่ซิสเตอร์ท่านหนึ่งก็เดินออกมาจากความมืด ฉันจึงบอกฐานะของตนเองก่อนเธอจะได้ซักถามอะไร

“ดิฉันมาหาคุณพ่อฟาสซิส” เธอผู้นั้นหรีตามองฉันตั้งแต่หัวจดเท้า ก่อนจะสะเดาะกลอน เปิดประตูกรงเหล็กแล้วเดินนำฉันเข้าไปข้างในอาราม เดินมาได้สักพัก ชายผู้หนึ่งก็สวนฉันไป เขาสวมชุดคลุมสีดำยาวลงมากลุมเข้า เกือบถึงพื้น บ่งบอกว่าเป็นบาทหลวงอีกคนของอาราม ผมเฝ้าแซมสีขาวประปรายตามวัย ใบหน้าที่เป็นมิตรและสดใสอันคุ้นเคย ทำให้ฉันชะงัก รีบหันหลังกลับไป และเรียกเขา “คุณพ่อฟาสซิส” คุณพ่อฟาสซิสหยุดเดิน แสดงท่าทีตกใจ แล้วตรงมาหาฉันอย่างไม่รีรอ ตอนนั้นเองที่ซิสเตอร์คนที่พาฉันเข้าอาราม ถอยหลังหายลับไป

“เธอคือกัทลิน กัทลินไซ้ไหม” ฉันพยักหน้า เขายิ้มกว้างเมื่อเห็นเช่นนั้น “ตายจริง ฉันก็คิดอยู่ว่าเธอหน้าตาคุ้น ๆ เราไม่ได้เจอกันตั้งนานเนอะ เธอดูผอมลงมากเลยนะ ว่าแต่มีฐานะอันใดถึงได้รับร้อนมาหาฉันที่อาราม คงไม่ใช่เรื่องที่ดีเท่าไรไซ้ไหม”

“ก็คงจะทำนองนั้นมั้งคะ ดิฉันไม่แน่ใจ”

“งั้นเราไปคุยกันที่อื่นดีกว่า ตรงนี้พวกซิสเตอร์กับบาทหลวงคนอื่น ๆ เดินผ่านไปผ่านมา เดี่ยวมันจะไปขวางการสัญจรของพวกเขาอย่างไม่ได้ตั้งใจเสียเปล่า”

“คุณพ่อคะ ดิฉันคิดว่าท่านทราบเรื่องที่ดินเสียชีวิตแล้ว” ฉันเอ่ยบอกเมื่อคุณพ่อฟาสซิสนั่งลง ฉันนั่งลงตรงข้ามกับเขาโดยมีโต๊ะไม้ที่รุ่งรังด้วยกองกระดาษมากมาย บ้างก็เป็นหนังสือที่มีตัวอักษรลายตา คั่นกลางชายวัยใกล้ชราพยักหน้า แวดตาอาลัย “พ่อเพิ่งจะทราบเรื่องเมื่อเช้านี้เอง ต้องขออภัยด้วยจริง ๆ ที่ไม่ได้ไปร่วมงาน”

“ไม่เป็นไรไม่ได้ค่ะ แต่ว่าเรื่องที่ดิฉันมาพบกับคุณพ่อวันนี้มีความเกี่ยวข้องกับดิน ดิฉันหวังว่าท่านจะช่วยฉันได้”

“เรื่องอะไรล่ะ คัทลิน” ฉันไม่ตอบท่านในทันที ล้วงเข้าไปในเสื้อสีดำตัวโปรด ยื่นกระดาษสองแผ่นให้กับคุณพ่อฟาสซิสหรือ บาทหลวงฟาสซิส วาเลนติโน เกิดริ้วรอยขึ้นระหว่างหัวคิ้วทั้งสอง เมื่อท่านได้อ่านจดหมายสองฉบับจบ ก่อนมันจะคลายตัวและแปรเปลี่ยนไปเป็นความเรียบเฉย แต่ปนเศร้า

“พ่อว่าหนูคงมาหาผิดคนแล้วล่ะ” ท่านว่าเสียงนาบเนียน พลงหยิบยื่นกระดาษสองแผ่นคืน ฉันเอียงคอ ก่อนจะเอ่ยถามกลับไป

“หมายความว่าอย่างไรคะ”

“ความจริงแล้วจดหมายสองฉบับนี้เคยถูกส่งมาที่อารามเมื่อห้าวันก่อน” ท่านพ่อฟาสซิสอธิบายเสียงเรียบ ฉันตั้งอกตั้งใจสดับรับฟัง “ฉันเดาว่าเธอคงคาดเดาเอาจากการที่บนจดหมายมีคำว่า *คุณพ่อ* กับคำว่า *ปีศาจ* สองคำนี้พอมันมาอยู่ในจดหมายฉบับเดียวกัน มันก็ดูจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากฉัน ชายหนุ่มร่างเล็ก ผิวแทน ผมบลอนด์ ที่นำจดหมายมาส่งให้พ่อก็คิดเช่นนั้น เขานำมันมาส่งให้พ่อที่อารามเมื่อห้าวันก่อน ตอนแรกที่พ่ออ่าน พ่อก็ตกใจเพราะอารามของเราห่างหายจากเรื่องเหนือธรรมชาติมาแรมปี เช้าวันรุ่งขึ้นพ่อไปกับคนของอารามอีกคนเลยเตรียมจะเดินทางไปบ้านของคุณนายลอรา แต่คืน น้องชายของหนูก็ปรากฏตัวขึ้นและมาดักพวกเราสองคนเอาไว้ก่อน”

“อะไรกัน เหตุใดคืนจึงทำอย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่เขาอยากขอความช่วยเหลือจากท่านพ่อ”

“ตอนแรกพ่อก็คิดเช่นนั้น แต่มันไม่ใช่ หลังจากที่คืนมาบอกพ่อว่าชายหนุ่มผิวแทนผู้นำจดหมายมาส่ง เข้าใจคลาดเคลื่อนไป เรื่องเลยกลายมาเป็นอย่างนี้”

“ยังงั้นดิฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี” ฉันคิดแบบให้ไต่อินกันทั่วถึง “ถ้าเขาถูกคุกคามจากปีศาจร้าย การที่เขาส่งจดหมายมาที่อารามมันก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องอยู่แล้ว ไม่ใช่ไร้ใจคะ แล้วจะเข้าใจผิดอันใดกัน”

“ดูเหมือนว่าหนูจะวิตกไม่ใช่น้อยนะคัทลิน ถึงไม่ยอมให้พ่อได้อธิบายให้จบ” ท่านพ่อฟาซิสกอดอก สบด้วยสายตาที่เหมือนจะขำแต่ก็ดูไปในเวลาเดียวกัน ฉันก้มหัวขอโทษเขาที่เสียมารยาท หลังจากนั้นเราทั้งคู่ก็เริ่มสนทนากันต่อ

“คัทลิน” ขณะกำลังก้าวขาที่ละข้างขึ้นบันไดอย่างระแວดระวัง เสียงแหลมสูงที่ไม่ต้องชายตามองก็ทราบว่าเป็นเสียงของแม่ ก็ดังแว่วมาจากห้องนั่งเล่น “แม่คะ” ฉันถลันไปหาแม่ในตอนหัวจิตหัวใจอยู่ไม่สุข “แม่เป็นยังไงบ้างคะ อาการไข้ดีขึ้นแล้วรึยัง”

“ไม่เป็นอะไรมากแล้วจ้ะ” ใบหน้าที่เคยซีดเซียวเมื่อตอนเช้ากลับมามีเลือดฟาดจาง ๆ ให้เห็น อุณหภูมิของเธอก็อยู่ในระดับปกติไม่มากไม่น้อยแล้ว ฉันจึงโล่งอกไปได้เพราะหนึ่ง “ว่าแต่ลูกไปไหนมาจ้ะ เห็นออกไปข้างนอกแต่เช้า”

ฉันละถ่ำละถักพักใหญ่ไม่รู้จะอธิบายความกับแม่อย่างไร จู้ ๆ ก็มีเสียงเคาะประตู หญิงชราวัยไล่เลี่ยแม่สวมชุดไขว่ทุกข์ถือวิสาสะเปิดประตูเข้ามา พวกหล่อนคือเพื่อนบ้านละแวกนี้ที่น่าจะมาร่วมส่งควิน ฉันใช้โอกาสช่วงซุ่มนุหนุหนั้นนั้นเองหลบหลีกแม่เพื่อไม่ให้ถูกค้นถาม

ขอบคุณสวรรค์ กล่องสี่ฟ้าหม่นยังคงวางแน่นิ่งบนโต๊ะลิ้นชักราคาแพงข้างเตียง ฉันแผ่ตาลงบนที่นอนถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย หลังจากนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบกล่องนั้น เปิดมันพร้อมกับหยิบจดหมายฉบับที่เหลืออยู่ มันมีข้อความเพียงไม่กี่บรรทัดเท่านั้น ถึงอย่างไรมันก็เป็นไม่กี่บรรทัดที่ทำให้ฉันไร้สรรพเสียง ตัวแข็งทื่อ ร้อนผ่าวที่ขอบตาทั้งสองข้างและจุกอก

ถึงปีศาจตัวนั้น

แกทำอะไรฉันไม่ได้หรอก ฉันตัดสินใจแล้ว ฟ้าคงไม่เข้าข้างฉันจริง ๆ ถึงได้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปที่อาราม แทนที่จะเป็นคุณพ่อ แต่มันคงไม่เป็นไรแล้ว คุณพ่อไม่จำเป็นสำหรับฉันอีกต่อไป

ลาก่อน

ควิน

“ควินบอกพ่อว่า จริง ๆ แล้วคำว่า คุณพ่อ ในจดหมายไม่ได้หมายถึงพ่อซึ่งเป็นบาทหลวง พ่อพ่อถามต่อว่าแล้วหมายถึงใคร ควินก็เล่าด้วยท่าทางที่ไม่ค่อยดีนัก” “ใครคะ” “จิตแพทย์โรเบิร์ต โตรอนโต จิตแพทย์ที่โรงพยาบาลจิตเวชนิโคลัสและผู้ที่กำกับการศึกษาแก่ผู้ป่วยอาการซึมเศร้า”

การปะทะกันที่จัตุรัสแห่งความโกลาหล

เรื่องมันเกิดที่จัตุรัสใจกลางเมือง...

แสงแดดยามบ่ายคลายความร้อนแรงลงเล็กน้อย กระนั้นมันก็ยังคงแผ่อิทธิฤทธิ์ไปทั่วเมืองและอย่างยิ่งกับจัตุรัสใจกลางเมืองที่วันนี้คนแน่นขนัดเป็นพิเศษ เหตุเพราะผลไม้ในช่วงฤดูร้อนซึ่งกำลังจะผ่านพ้นไปและเข้าสู่ช่วงฤดูหนาวอันแสนยาวนาน ถูกนำมาล้างแผลงด้วยการลดราคา บางเจ้าก็ลดราคาเหลือสามในสี่ของราคาเต็ม ร้านไหนใจป้ำหน่อยก็จะลดให้เลยครึ่งหนึ่ง อาจมอบผลไม้ลูกเล็กลูกน้อยกลับบ้าน ไปเป็นของแถมอีกต่างหาก

เรื่องมันเริ่มต้นขึ้นหลังจากชายชุดดำผู้หนึ่ง แผลงตัวลับ ๆ ล่อ ๆ เดินเข้ามาปะปนกับฝูงชน แต่ไม่มีใครสังเกตเห็นอย่างละเอียด ด้วยกำลังง่วนอยู่กับการเลือกซื้อของดีของเด็ดซึ่งมีไม่บ่อยนัก ในมือของชายผู้นั้นถือกระเป๋าสีดำ คล้ายกับกระเป๋าสีเอกสารมาด้วย เขาเดินมาจนผู้คนเริ่มเบาบาง ชายอีกคนซึ่งสวมแว่นตาสีดำทึบ หนวดเคราประปรายบริเวณสันกรามเด่นชัด รูปร่างอูมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเข้ากันดีกับความสูงชะลูดปรูดโปร่ง ยืนกอดคอรอยชายชุดดำอยู่นานแล้ว

...ในที่สุดนั้นก็มาถึง... ชายชุดดำยิ้มออกหลังจากเห็นคนน้อยมานานแสนนาน ชายร่างใหญ่ที่ยืนวางมากอดคอเปรียบได้ดังแสงเรืองรองผุดส่องสว่างจากดวงสวรรค์ เขาไม่รอช้ารีบสาวเท้าไปหาชายผู้นั้นอย่างรวดเร็ว

นั่นคือจุดเริ่มต้นของความโกลาหล เพราะทันทีที่ตนเองกลุ่มคนสวมชุดดำจำนวนหนึ่งเหยียบพร้อมด้วยนายตำรวจในเครื่องแบบก็ปรากฏตัวขึ้นมาจากอีกฟากหนึ่งของจัตุรัส พวกเขาพากันวิ่งกรูไปหาชายชุดดำอย่างร้อนรน จนคนที่เดินจับจ่ายไปมาที่จัตุรัสกระจายตัวไปคนละทิศคนละทางด้วยความตื่นตระหนก พ่อแม่ปิดตาลูก พ่อค้าแม่ขายก้มหลบหลังแผง บางคนกอดกันแน่นกลมเกลียว บางคนกรี๊ดร้อง

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ”

ฉิบหายแล้ว

ชายชุดดำสบตในใจ เขาเล็งลึกทำอะไรไม่ถูก เหลียวมองภาพกลุ่มคนที่ตรงดิ่งมาหาเขาสลับกับกระเป๋าสีดำในมือ ทันทีที่ทันควันเขาตัดสินใจกระทำในสิ่งที่สุ่มเสี่ยงและอาจนำมาซึ่งมหันตภัยครั้งยิ่งใหญ่

กระเป๋าสีดำลอยต่องขึ้นเป็นแนวโค้ง คนที่ยืนอยู่บริเวณนั้นจับจ้องมาที่กระเป๋าสองสนอกสนใจ ชายร่างสูงรีบเปลี่ยนท่าทาง รุดเข้ามาจะรับกระเป๋ายื่นให้ทันกาล ไม่ต่างอะไรกับชายชุดดำที่นอนลงบนพื้น เพื่อให้กระเป๋ายื่นลอยไปตามวิถีที่กระเระยะไว้

แต่ไม่ทัน

“ไม่นะ” ไม่ใช่เสียงของชายชุดดำหรือเสียงของชายร่างใหญ่ หากเป็นเสียงของหนึ่งในนักวิทยาศาสตร์ดวงตาของพวกเขาเบิกกว้างเหมือนกับปากที่อ้าค้าง มือปิดหูปิดตาไม่อยากจะรับรู้กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกสาม...สอง...หนึ่ง

หลอดแก้วซึ่งมีฝาจุกปิดไว้แน่นหนา หลุดออกมาจากกระเป๋ากำลังจะตกและเปิดอ้าซ่า ร่วงหล่นลงสู่พื้นจัตุรัส เศษกระจกกระเด็นกระดอนไปทั่วก่อนของเหลวสีอำพันไหลจะนองเต็มพื้น และก็ตามมาด้วยหลอดที่สอง หลอดที่สาม หลอดที่สี่...

ฉิบหายแล้ว

ประโยคเดิมถูกสบถในใจเป็นครั้งที่สอง คราวนี้ไม่ใช่แต่กับนักวิทยาศาสตร์คนนั้น ทว่าคำว่า ฉิบหายแล้ว กำลังผุดขึ้นในใจของใครหลายคนที่อยู่ใกล้กับของเหลวสีอำพันนั้น

เพียงไม่กี่วินาทีต่อมาชายชุดดำบนพื้นก็แน่นิ่ง เส้นเลือดปูดโปนตามคอ ลามไปถึงใบหน้าซึ่งกำลังแดงเดือด ลูกตากลิ้งกลอกไปมาสลับสีดำกับขาว แขนขาเกร็งกระตุก ก่อนจะมีเลือดสีแดงฉานไหลทะลุพังผิวหนังออกมาจากจุดใดจุดหนึ่งของร่างกาย--ซึ่งเลือดจะไม่ไหลอยู่แค่จุดใดจุดหนึ่งอย่างถาวรแน่นอน ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาจากชายชุดดำ แม้ความรู้สึกเจ็บปวดจะก่อร่างสร้างตัวซาบซ่านกระจายในหัว อารมณ์ เพราะอะไรนะหรือ มองลึกเข้าไปในปากเขาสิ มันไม่มีลิ้นแล้ว ไซ่ ลิ้นของเขาละลายหายไปจนหมด ลิ้นและแทนที่ด้วยธารแห่งโลหิตที่กระอักลิ้นช่องปาก

นั่นคืออุทยานภาพอันแสนจะชั่วร้ายของของเหลวสีอำพันซึ่งพวกนักวิจัย นักวิทยาศาสตร์ในเมืองที่ขึ้นตรงต่อสภาเมืองและรัฐบาลกลางจะรู้จักพวกมันเป็นอย่างดีในชื่อ “AB457” หรือถ้าจะอธิบายให้ง่ายยิ่งไปกว่านั้น รหัส AB457 คือรหัสที่ใช้เรียกเชื้อไวรัสชนิดหนึ่งซึ่งทำการตัดต่อและปรับเปลี่ยน โครงสร้างเล็กน้อยเพื่อนำมาใช้กับการเกษตรและประหารนักโทษภายในเมือง แต่ว่าจากผลการทดลองแล้ว นักวิทยาศาสตร์กลับพบข้อผิดพลาดที่ร้ายแรงมากกว่าจะเจอข้อดี พิษผลที่ถูกลำมาทดลองล้มตายอย่างไร้ปราณี การประหารนักโทษเป็นเรื่องอำมหิตเกินไปหากจะใช้ไวรัสตัวนั้น และหลายครั้งที่เพศฆมาตก็เสียชีวิตลงด้วยสภาพน่าเกลียดน่ากลัวไม่ต่างจากนักโทษที่ตนเพิ่งประหารไปได้ไม่นาน โครงการทั้งหมดจึงได้รับคำสั่งให้ยกเลิกทันที ส่วนเชื้อโรคดังกล่าวถูกเก็บไว้อย่างรัดกุมที่สถาบันวิจัยประจำเมือง

แน่นอนว่าคนในเมืองส่วนใหญ่ไม่รับรู้เรื่องการวิจัยดังกล่าว มีเพียงแค่พวกมิถาชิฟ (ผู้ซึ่งอัจฉริยะ) กับคนบางกลุ่มเท่านั้นที่จะสามารถเข้าถึงข้อมูลของเชื้อโรคตัวนั้นได้ และมันก็ได้กลายมาเป็นสิ่งของที่ได้รับ

ความนิยมในตลาดมืด เป็นที่ต้องการอย่างพอ ๆ กับยาเสพติด ทั้ง ๆ ที่มันไม่ใช่สินค้า มีหน้าซ้ำยังเป็น ของอันตรายระดับสูง

ดังนั้นแล้วการ โจรกรรมจึงเกิดขึ้นหลายครั้งหลายครา แต่ก็ไม่มีใครสามารถลักลอบขโมยเชื้อ AB457 ออกไปได้ลู่ลวงสักราย กระทั่งชายชุดดำปรากฏตัว ดึงเล่ห์กล ใช้ลูกล่อลูกชน ความสามารถอันชาญฉลาดจนสามารถขโมยเชื้อออกไปจากแล็บได้อย่างน่าเหลือเชื่อในที่สุด ทว่าได้ไม่นานก็ถูกคนมาพบเสียก่อนและโดนไล่กวดมาจนถึงจัตุรัสใจกลางเมือง ที่ซึ่งกำลังจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

การแพร่กระจายของเชื้อไวรัสตัวร้ายรวดเร็วกว่าที่ใครหลายคนคาดไว้ แค่ไม่กี่นาที ชายอีกคนหนึ่งก็ล้มลงและทุกอย่างก็ดำเนินไปเหมือนที่เกิดขึ้นกับชายชุดดำ จากชายคนที่หนึ่งสู่หญิงสาวคนที่สอง คนที่สาม คนที่สี่ห้า... ตอนนี้ผู้คนเริ่มรับรู้ได้ถึงความผิดปกติ และพากันวิ่งหนีตายจ้าละหวั่น ไม่สนใจผลไม้หรือสินค้าอย่างอื่นอีกต่อไป

เพราะไม่อยากพบจุดจบเหมือนกับชายชุดดำ

“ประกาศจากรัฐบาลกลาง สืบเนื่องจากเมื่อช่วงบ่ายที่ผ่านมาได้เกิดเหตุการณ์อันน่าสะเทือนขวัญที่จัตุรัสใจกลางเมืองxxx คณะรัฐบาลจึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ปิดเมืองxxx ในทันที และขอความร่วมมือให้ประชาชนเมืองxxxทุกท่านอยู่แต่ภายในที่พักอาศัย ไม่ออกจากเคหสถานจนกว่าจะมีประกาศอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม รัฐบาลจะยังไม่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินเพราะรัศมีการระบาดยังคงจำกัดวงแคบอยู่ภายในเมืองxxxเท่านั้น เพียงแต่จะขอความร่วมมือให้ประชาชนทุกคนที่ไม่ได้อาศัยอยู่เขตพื้นที่เมืองxxxกรุณาสวมใส่หน้ากากอนามัยเวลาออกนอกเคหสถานและใครขอให้ทุกท่านติดตามทุกการประกาศจากรัฐบาลให้ดีเพื่อประโยชน์แก่ตัวท่านเอง”

หมายเหตุ: รัฐบาลกลางไม่ได้เปิดเผยชื่อเมืองที่เป็นศูนย์กลางการระบาด ตอนแถลง จึงแทนด้วยอักษรสามตัวคือxxx

ไม่มีใครรอให้รัฐบาลประกาศเสร็จสิ้น ทั้งเมืองตกอยู่ในสภาวะรกร้างชั่วคราว วันต่อมาการระบาดยังคงทวีความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง ท้องถนนตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นคาวเลือดซึ่งเจือไปด้วยเชื้อโรคร้าย รายงานผู้เสียชีวิตถูกไขว้ขึ้นตามบิลบอร์ดและถ่ายทอดสดบนโทรทัศน์กันแบบนาทีต่อนาที มีการประมาณการณ์ในตอนแรกว่าจะมีผู้เสียชีวิตไม่ต่ำกว่าพันคน แต่ตอนนี้ทะลุเพดานเหยียบห้าหมื่นเข้าไปแล้ว นอกจากนี้รายชื่อผู้ที่ยังไม่เสียชีวิตแต่ติดเชื้อก็เหยียบแสนไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สภาพของผู้ที่ไม่เสียชีวิตแต่ติดเชื้อจัดว่าห่วยใช้ได้ พวกเขาโชครดี(หรือโชคร้าย) ที่เชื้อไม่ได้พรากชีวิตพวกเขาให้ตายไปทันที หากมันจะค่อย ๆ กัดกินอวัยวะต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างทุกข์ทรมาน ในสภาวะการณ์แบบนี้บางทีตาย ๆ ไปเลยอาจดีเสียกว่า

คำประกาศจากรัฐบาลกลางฉบับสองออกตามมาหลังการระบาดเริ่มคร่าชีวิตพลเมืองมากมาย และลูกกลมไปยังละแวกใกล้เคียงได้ไม่นาน เนื้อความในนั้นสรุปได้คร่าว ๆ ว่า *ปิดประเทศแบบไม่มีกำหนด* ซึ่งเป็นการตอกย้ำว่าการระบาดของเชื้อ AB457 ครั้งนี้หนักหนากว่าโรคระบาดครั้งผ่าน ๆ มา และพวกเขาประมาณเกินไป

“เรื่องมันเกิดขึ้นตามคำทำนายหรือเปล่า”

“คำทำนายอะไร”

“กลางปีอีลีบ สิ่งที่ยังมองไม่เห็นจะชำระล้าง ธรรมชาติจะฟื้นคืน ความโสมมจะเหือดหาย” คำพูดนั้นทำให้หญิงสาวที่กำลังจะหยิบหนังสือจากชั้นหนังสือ หน้านิ้วก็ขมวด

“เหลวไหลสิ้นดี คำทำนายอะไรกัน ถ้าจะมีเวลามาอ่านอะไรไว้สาระอย่างนี้ละก็ มาช่วยฉันยกหนังสือไปไว้ที่ห้องดีกว่าไหม เดี่ยวห้องสมุดก็จะปิดแล้ว ปิดอย่างไม่มีกำหนดเปิด อีกอย่างฉันไม่อยากจะอยู่ที่นั่นนาน นายก็รู้ว่าทำไม” เธอว่าอย่างร้อนใจ วางหนังสือกองใหญ่ลงบนโต๊ะจนมันสั่นสะท้าน ครั้นมองไปรอบข้าง แม้แต่บรรณารักษ์ประจำห้องสมุดก็ไม่อยู่ดูแลแล้ว ไม่ต้องพูดถึงคนอื่น ๆ ป่านนี้ต่างพากันเก็บตัวเงียบ เป็นอันว่าในตอนนี้อะไรก็เหลือเพียงแต่เธอกับซอนเท่านั้น

ชายหนุ่มผิวขาวกระจ่างระตือยิ้มแหย่--ไม่มีประโยชน์ ลินามองไม่เห็นหรอก เพราะเขาใส่หน้ากากอยู่ พลังยกมือปิดปอยผมบลอนด์ที่ปรกคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะยื่นอุปกรณ์ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าอันสุดแสนจะทันสมัยให้กับหญิงสาว “เธอก็ดูสิ คอมเมนต์กันเขามาก”

มือเรียวยาวรับสมาร์ทโฟนมาดู หน้าจอปรากฏรูป ๆ หนึ่งที่ถูกโพสต์บนแอปพลิเคชันการสื่อสารที่โด่งดังมากที่สุดในเมือง ได้รูปนั้นมีหลากหลายความคิดเห็นกำลังผุดขึ้นมาราวกับดอกเห็ด ลินากวาดสายตาดูปราศเดี๋ยวแล้วเบ้าปาก เบนหน้าหนีพร้อมกับส่งวัตถุในมือคืนทันที

“ไว้สาระชะมัดยากเลย เราเป็นบล็อกเกอร์นะ คิดให้ดีก่อนจะเชื่ออะไร คำทำนายตามคอมเมนต์มันจริงเท็จมากแค่ไหนก็ไม่รู้” ลินาเอ็ดเพื่อนร่วมร่างสูงของเธอยกใหญ่ เขายักไหล่ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้(ในหน้ากาก)

“ว่าแต่เธอจะต้องทำไซ้ไหม” เมื่อได้ยินคำถาม หญิงสาวในชุดกระโปรงฟูฟ่องสีม่วงเข้มก็หยุดนิ่งทุกการกระทำ ก่อนจะตอบอย่างไม่มั่นใจนัก

“ไซ้ ฉันต้องทำ เพราะมันเป็นงาน” ลิบชั่วโมงก่อนการประกาศปิดเมือง ที่ห้องสี่เหลี่ยมเล็กบนตึกสูงชั้น ลินากับซอนกำลังนั่งคุยเล่นพลางชมโทรทัศน์กันอยู่ แต่ก็มึนต้องหยุดกลางคันเพราะเสียงโทรศัพท์

กระดุกหมุดงขึ้นถี่ ๆ ลินาซึ่งนั่งอยู่ใกล้ที่สุดเป็นคนยกหูเพื่อสนทนากับปลายสาย ส่วนซอนก็หุบรีโมท หรือเสียงที่วิปลิง

สายที่โทรมาคือสายจากเลขาสภาเมือง พวกเขาโทรติดต่อขอให้ลินาช่วยประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการรณรงค์ของรัฐบาลและเขียนบล็อกเกี่ยวกับเชื้อ AB457 ในฐานะบล็อกเกอร์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งซึ่งมีผู้ติดตามล้านหลาม เธอถึงเลใจอยู่ชั่วครู่ การทำงานภายใต้โรคระบาดเป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตราย อีกทั้งเธอก็ไม่ได้อยากจะมีส่วนเกี่ยวกับรัฐบาลกลางเสียเท่าไร แต่ท้ายที่สุดด้วยข้อเสนอบางประการจึงทำให้เธอต้องรับงานนี้ อย่างมีอาหลักเสียงได้

ตามคำบอกเล่าของท่านเลขา ข้อมูลมาตรการรณรงค์เพื่อป้องกันการระบาดจะถูกส่งมาจากสภาเมืองซึ่งสภาเมืองก็รับมาจากรัฐบาลกลางอีกที ก่อนการแถลงของรัฐบาลกลางหนึ่งชั่วโมง เธอมีหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้คนส่วนใหญ่เข้าใจได้ง่ายขึ้น

มาตรการรณรงค์หยุดการระบาดด้วยการหยุดอยู่บ้านเป็นมาตรการแรกในการเริ่มต้นทำงานของลินา เธอใช้เวลาเพียงแค่ครึ่งชั่วโมงรังสรรค์ ภาพประกอบน่ารัก ๆ สรุปวิธีการทำตามมาตรการซึ่งเข้าใจได้ง่าย และวิดีโออธิบายเล็กน้อยแนบไปกับโพสต์ด้วย

หญิงสาวกดปุ่มโพสต์ด้วยความรู้สึกแปลก ๆ เพียงไม่กี่นาทียอดกดถูกใจและยอดแสดงความคิดเห็นก็พุ่งพรูด

แต่ความคิดบางประการร่ำร้องในหัวใจให้เธอกลับไปไล่อ่านเนื้อความบนโพสต์อีกครั้งหนึ่ง เมื่อนั้นเธอกลับคิดว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่ลินาก็บอกไม่ได้ ไม่รู้ทำไม โดยเฉพาะกับมาตรการรณรงค์ที่สองที่ออกตามมา ใส่หน้ากากปราศจากโรค หญิงสาวยังคงตั้งใจเข้าไปใหญ่กว่าจะได้โพสต์มาตรการที่สองก็ปาเข้าไปหลายนาทีเพราะมัวแต่นั่งครุ่นคิด

หนึ่งสัปดาห์ผ่านผู้ติดเชื้อเริ่มทรงตัวและลดจำนวนลงบ้าง กลับเป็นฝั่งผู้เสียชีวิตที่ส่วนทางเพิ่มขึ้นอย่างไม่สามารถควบคุมได้

มีกล่องพัสดุสีน้ำตาลกล่องใหญ่ใบหนึ่งถูกส่งมาให้กับลินาที่คอนโด ในวันที่คนตายราวกับฝักรวากับปลา มันเป็นชุดป้องกันเชื้ออย่างดีชุดหนึ่ง พร้อมกับน้ำยาฆ่าเชื้อชนิดเข้มข้น และอีกจิปาถะซึ่งล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับสุขอนามัย

“ลินา มันจะดีหรือ นี่มันเกินหน้าที่ที่เธอต้องทำแล้วนะ” ซอนเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนของตนเดินออกมาจากห้องน้ำ ทั้งตัวของหญิงสาวห่อหุ้มด้วยสีเหลือง มีหน้ากากอนามัยและแว่นตากาชาไว้--ยังมีชุดที่เล่นคลุมทั้งตัวแบบนั้นด้วยแล้ว ตอนนี้น้องจึงแทบจะมองไม่เห็นเรือนหน้าแท้จริงของลินาเลย

“มันไม่เกี่ยวอะไรกับหน้าที่อยู่แล้ว ฉันแค่อยากจะไปเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการระบาด เอามาเขียนบล็อก แกไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงว่าฉันจะเอาเชื้อโรคมาคิดแก เพราะฉันจะไม่ได้กลับมาที่นี้อีกพักใหญ่ ในช่วงระหว่างที่ฉันออกตระเวนไปทั่ว ฉันจะกลับไปพักที่ห้องแถว บ้านเก่าของแม่ฉัน” เสียงหล่อนค่อนข้างฟังยาก กระนั้นซอาก็พอฟังออก

“ฉันไม่ได้ห่วงเรื่องนั้น แต่แกคิดดีแล้วเธอที่ทำอย่างนี้ แกก็รู้การจะเขียนเรื่องพวกนี้ในสภาวะการณ์แบบนี้เนี่ย มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน แคมเปญกฎหมายตราพิเศษก็เพิ่งจะถูกบังคับใช้ไปได้ไม่นานเพื่อควบคุมการเผยแพร่ข่าวสาร ทุกสิ่งอย่างจะต้องผ่านการกลั่นกรองจากรัฐบาลกลางเสียก่อน จีน โปสตุ่มสี่ตุ่มห้าล่ะก็ จะถูกจับไม่รู้ตัว โดยเฉพาะกับแกที่เป็นบล็อกเกอร์ชื่อดังและทำงานให้กับสภามืองแล้วด้วยเนี่ย แน่نونแกจะถูกเพ่งเล็งเป็นพิเศษ”

ลินาสันสิริระในชุดเหลือง “ฉันเองก็ไม่รู้หรอก แต่การที่ฉันอยากจะนำเสนอข้อมูลที่มันมากกว่าการมารณรงค์ให้คนหยุดอยู่บ้าน หรือล้างมือ หรืออะไรพวกนั้น รัฐบาลถึงขนาดจะจับฉันเชียวเธอ ฉันว่าไม่หรอกมั้ง มันคงเป็นผลดีมากกว่าเสียอีก ถ้าพวกเขาคิดเป็น”

ซอนทอดถอนใจ เพื่อนของเธอคนนี้คือรู้ยิ่งกว่าผู้ใดในโลก

“เอาเถอะ ถ้าแกจะทำอย่างนั้นก็ขอให้โชคดี” ซอนได้แต่บ่นไหล่ขอให้เพื่อนสาวคนสนิท โชคดี เขาคงไม่สามารถรั้งเธอไว้ได้ “แต่แกจะทำอะไรก็คิดหน้าคิดหลังเอาไว้ดี ๆ และระวังตัวด้วยล่ะ”

ลินานพยักหน้าพร้อมกับกอดรำลาเพื่อนของเธอ เก็บข้าวของที่จำเป็นรวมทั้งคอมพิวเตอร์พกพาตัวเก่ง และกล้องถ่ายรูป แล้วเดินออกจากห้อง ไปโดยมีสายตาแห่งความเป็นห่วง คอยจับจ้องไม่วางตา

เธอเลือกที่จะเดินทางไปยังทิศเหนือของเมืองก่อนเป็นอันดับแรก แม้ว่าจะมีคำสั่งปิดเมือง---จริง ๆ ก็ทั้งประเทศ แต่คนบางกลุ่มก็ยังต้องไปทำงาน ยังต้องไปซื้อของที่ร้านค้า ยังต้องหาอะไรกินประทังชีวิต ระบบขนส่งสาธารณะภายในเมืองเลยเปิดให้บริการอยู่ การเดินทางจากใจกลางเมืองไปทางทิศเหนือของเมืองก็ยังคงรวดเร็วไม่เปลี่ยนแปลง อาจมีติดขัดล่าช้าบ้างตรงต้องวัดใจเพื่อคัดกรอง

บ้านเรือนขนาดใหญ่สวยงามหรูหราตั้งเรียงรายกันอย่างเงียบสงบที่นั่น ไม่มีใครออกมาเดินเล่นเล่นพ่นพ้านผู้คนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐบาลอย่างเคร่งครัด

จากข้อมูลล่าสุดที่เผยแพร่ออกมา บริเวณที่มีการพบผู้ป่วยและผู้เสียชีวิตน้อยที่สุดคือทิศเหนือ รองลงมาคือทิศตะวันออกและทิศตะวันออกเฉียงใต้ ลินาตัดสินใจเดินทางมาทางตอนเหนือของเมืองด้วยความอยากรู้ว่าเพราะเหตุใดที่นี่ถึงมีผู้ติดเชื้อน้อยนิด พอมาถึงเธอก็ชั้จะไม่แปลกใจ

“นี่เธอ” ลิณาที่เดินถือกล้องถ่ายภาพความเงิบงันภายในเมืองตามบาวิถี ชะงักเมื่อได้ยินเสียงคนสองคนคุยกันแว่วเข้าหู เธอหัน ไปมอง สภาพของพวกเขาหล่อนสองคน ไม่ค่อยจะต่างจากเธอเท่าไรหือ คือมีชุดป้องกันแน่นหนา เพียงแต่ว่าชุดของพวกเขาหล่อนนั้นถูกออกแบบมาให้ลู่ลาค และดีไซน์ที่ดูแฟชั่นจ๋าว่าของลิณา ดูทรงแล้วน่าจะราคาแพงเอาเรื่อง

“เธอคิดว่ามันเกี่ยวกับคำทำนายหรือเปล่า” ลิณา ได้ยินเสียงนั้นลาง ๆ แต่พอจะเดาออกว่าพวกเขาเป็นหญิงสาวที่มีอายุหน่อย “คำทำนายที่ว่า กลางปียี่สิบ สิ่งที่ยังมองไม่เห็นจะชำระล้าง ธรรมชาติจะฟื้นคืน ความโสมมจะเหือดหาย”

“ฉันเคยได้ยินเรื่องทำนองนั้นอยู่เหมือนกัน ว่าก็ว่าเดอะคอะคูนพี ฉันคิดว่ามันเป็นคำทำนายที่แม่นมาก คูลิคะ ดิฉันเห็นภาพที่เขาแชร์กันตามโซเชียล ธรรมชาติเริ่มฟื้นคืนกลับมางมดแล้ว ความโสมมที่กล่าวถึงก็น่าจะหมายถึงคน สิ่งที่ยังมองไม่เห็นคงไม่พ้นเชื้อไวรัส ถ้าไวรัสชำระล้างพวกคนโสมม โลกเราก็คงจะกลับมาสะอาดกว่านี้ จริงไหมล่ะคะ”

“อาจจริงอย่างที่คูนน้องว่าก็ได้ล่ะคะ” ลิณา ได้ยินเสียงหัวเราะลิกคักก่อนเธอสองคนจะเดินเคียง กลืนหายไปกับบ้านเรือนในที่ลุด

บทสนทนาดังกล่าวทำเอาลิณาหึ่ง ความไม่พอใจปรากฏกาย ที่จริงเธอเคยเห็นคำทำนายทำนองนั้นผ่านตา ได้ยินผ่านหูจากเพื่อนของเธอเองมาบ้าง แรกเริ่มลิณาไม่ได้สนใจอะไรและไม่คิดว่าจะเกิดการเปรียบเทียบรุนแรงขนาดนี้ พวกนั้นเรียกคนด้วยกันเองว่า พวกคนโสมม อย่างนั้นหรือ หรือแท้จริงแล้วคำว่าพวกคนโสมม จะมีความหมายโดยนัยมากกว่านั้น เธอคงต้องใช้เวลาตกลึกความคิดอีกพักใหญ่กว่าจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ อย่างน้อยก็ก่อนจะเริ่มเขียนบทความหลังตระเวนชมทั่วเมือง เธอหยิบสมุดบันทึกเล่มหนึ่งจากกระเป๋า จรดปากกาขีดเขียนบางสิ่งลง therein

...เธอสองคนในพื้นที่อันมั่งคั่งกล่าวว่า เชื้อไวรัสจะชำระล้างคนโสมมให้หายไประลอก...ลิณาปิดสมุดบันทึกและออกเดินทางต่อ

แรกเห็นลิณาแทบอยากจะร้องกรี๊ด แต่ก็ต้องสะกดกลั้นไว้ เพราะไม่อยากจะทำให้บรรยากาศมันขำแย้ไปกว่านี้ ตลอดสองข้างทางสุดอนใต้ของเมือง มีภูเขาสูงเล็กสูงใหญ่อยู่ตลอดสองข้างทาง มันไม่ใช่ภูเขาที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่มันคือภูเขาจากศพนมนุษย์ บางศพก็ไม่ได้เสียหายมาก กลับกันบางศพก็มีเรือนร่างที่ลึกลับแหงว่นจากการกักกันของสิ่งที่ยังมองไม่เห็น น้ำตกโลหิตสีแดงฉานไหลลั่งลงมาจากกอสฟที่สูงพะเนิน นองเนืองเต็มเหล่าต้นหญ้าที่เน่าตาย กลิ่นแห่งความตายเหม็นคาวคละคลุ้งทะลุน้ำอากาศจนเวบหนึ่งลิณาอยากจะกลับออกไปเพราะกลัวว่าเชื้อโรคจะทะลวงหน้ากากผ่านเข้ามาติดเธอ

สภาพของทั้งสองเมือง ไม่เหมือนกัน โดยสิ้นเชิง ราวฟ้ากับเหว

ลินาได้ยินเสียงร้องไห้ เสียงกรี๊ดร้อง เสียงครวญคราง เสียงโหยหวน ของความเจ็บปวด เธอได้กลิ่นเลือด โขยซ์คทะลุผ่านหน้ากากราวกับว่าเธอไม่ได้ใส่ แวะมาทายทักนับตั้งแต่ก้าวแรกที่เดินเข้ามา หญิงสาวยก กล้องขึ้นมาถ่ายภาพเขาศพแล้วเดินลัดเลาะเข้าไปตามตรอกซอกซอย คดเคี้ยวยิ่งกว่าเขาวงกต บ้านหลาย หลังในเมืองทางตอนใต้มีสภาพที่เลวร้าย ทำท่าจะพังแหล่มีพังแหล่ ผู้คนส่วนใหญ่ไม่สวมหน้ากากอนามัย และไม่ยอมกักตัวอยู่บ้านตามมาตรการรัฐเหมือนกับผู้คนทางตอนเหนือ

นี้อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พื้นที่ทางตอนใต้มีผู้ติดเชื้อและผู้เสียชีวิตมากกว่าที่อื่น

“ว้าย” เสียงวิ๊ดว้ายดังขึ้นเมื่อมีชายคนหนึ่งล้มลงและภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มักเกิดกับผู้ติดเชื้อซึ่งมีอาการ รุนแรงก็ดำเนินไปกับชายคนนั้นอีกครั้ง ลินาจดจ้องเพียงแวบเดียวจากนั้นจึงเดินจากมาอย่างสยดสยองปน ขนลุก แอบหดหู๋ไปในเวลาเดียวกัน

ภาพต่าง ๆ ที่ลินาได้เห็นมันประจักษ์แจ้งแล้ว ความแตกต่างระหว่างเมืองทางตอนเหนือกับเมืองทางตอน ใต้ไม่ใช่เรื่องใหม่

มันเป็นอย่างนี้มาตั้งนานแล้ว

บางส่วนของบทความซึ่งรัฐบาลกลางไม่อนุญาตให้เผยแพร่ด้วยเหตุผลอันซับซ้อน...แต่ลินาเผยแพร่

...เธอสองคนในพื้นที่อันมั่งคั่งกล่าวว่า เชื่อไวรัสจะชำระล้างคน โสมมให้หายไปจากโลก หากเป็น เช่นนั้นคน โสมมที่แท้จริงคงไม่ใช่ใครอื่นใดนอกจากพวกเขา ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่เมืองทางตอนใต้ นครแห่ง ความแค้นแค้น...

อนันต์ของแม่แมดคนเกือบสุดท้ายแห่งยุคสมัย

นานนับชั่วโมงที่เสียงสะอึกสะอื้นดังขึ้นและไม่มีทีท่าว่าจะสงบลง เหมือนพายุลูกใหญ่ที่โหมกระหน่ำอย่างหนักหน่วงข้างนอก แม้จะเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเพียงใด หากใบหน้าซีดเขียว เรียบเฉยและไร้อารมณ์ก็ยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ตลอด ผิวกายของเจ้าของหน้าผุดพรายผื่นแดงจนน่าสยดสยอง พองขนเพราะคุ่มแดง ลุกลามไปทั่ว แม้กระทั่งมือที่กอบกุมอยู่ตรงหน้าอกก็มีอาการอดพันจากอิทธิพลอันเลวร้าย

ของเหลวในหม้อสีคำกลับปูดเปื้อนเดือดคุด ลอยควันอวลลุ้งทั่วห้อง นัยน์ตาน้ำตาลเข้มสังเกตเห็นร้อเวลาให้ควันเยอะมากพอ แล้วมือจึงค่อยหยิบคว่ำชามเล็ก ๆ ใบหนึ่ง ตักของเหลวสีน้ำเงินเข้ม ระวังระวังไม่ให้มือสัมผัสความร้อน หลังจากปล่อยให้ช้อนกวนว่ายวนไปตามกระแสสีน้ำเงิน เธอไม่รีรออะไรรีบตรงไปหาร่างที่นั่งสนิทบนเตียง เสียงสะอึกสะอื้นที่ต่อสู้กับเสียงเปรี้ยวปร่าข้างนอกเงียบลงเหลือเถิดเถิดเล็กน้อย เปลี่ยนมาเป็นแววตาประกายแห่งความหวัง หวังว่าหลังจากการรอคอยมาเป็นเวลานาน การรอคอยเหล่านั้นจะสัมฤทธิ์ผล

“ค่อย ๆ นะคะหนู มันจะร้อนนิดนึงนะ” โมนิกาที่ย้ายกันมานั่งบนเตียง รอให้ของเหลวดังกล่าวร้อนน้อยลง ระหว่างรอก็พรับออกเสียงเล็กเสียงน้อย โดยไม่รู้ว่าเธอคนเดียวจะได้ยินไหม ของเหลวสีน้ำเงินเข้มถูกป้อนให้ในเวลาต่อมา บางส่วนไหลเลอะเป็นทางตามคางและลำคอ หญิงสาวพยายามหลีกเลี่ยงการสัมผัสกับคนไข้ให้น้อยที่สุด ด้วยไม่อาจคาดเดาได้แน่ชัดว่าสิ่งที่เด็กสาวคนเดียวเผชิญคือสิ่งใด แต่มันคงจะไม่ไกลจากโรคสุดฮิตที่กำลังแพร่ระบาดอย่างแพร่หลายในเมือง ณ ขณะนี้

นี่คงเป็นคนไข้รายที่สิบเก้าของหล่อนแล้วกระมังที่มีลักษณะอาการแบบนี้

คนที่มืออาการแบบนี้เดียวกันหลายต่อหลายคนที่มาหา โมนิกา เมื่อได้ลองคิมกินยาสมุนไพรปรุง โดยฝีมือเธอ มักกลับออกไปด้วยอาการที่แย่ง แต่ในเวลาต่อมาก็จะดีขึ้นผิดหูผิดตา ราวกับว่ายาสมุนไพรนั้นเป็นของวิเศษที่รังสรรค์ขึ้นโดยแม่แมด แต่มันไม่ใช่ เธอรู้ดี ในเมืองแห่งนี้มีสมุนไพรมากมายแทรกซึมอยู่ตามป่ารกทึบท้ายหมู่บ้าน ทั้งเปลือกตา ทั้งนำค้นหา ทั้งกลิ่นเหม็นหึ่ง ทั้งรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว ทั้งรสชาติไม่น่าลิ้มลอง กระนั้นสรรพคุณทางยาของมันก็มีประโยชน์ต่อเธอและผู้คนในหมู่บ้านอย่างยิ่ง

เธอไม่ใช่หมอ เธอรู้ตัวดี แต่พ่อของเธอเป็นหมอ และเธอใฝ่ฝันปรารถนาอยากจะทำตามรอยของพ่อที่เสียชีวิตไปตั้งแต่ยังละอ่อน เธอเฝ้าสังเกตการณ์ทุกการกระทำ จดจำทุกคำที่ได้ยิน หลังพ่อเธอล้มหายตายจาก หญิงสาวก็พำเรียนรู้ นำศาสตร์ต่าง ๆ ที่ระลึกได้ รวมถึงเฝ้าทำความเข้าใจกับสมุนไพรนานาชนิดอย่างละเอียด ทีละตัว สองตัว มาปรับใช้เป็นการรักษาโรคให้แก่คนในหมู่บ้านยามพวกเขาป่วยไข้

แม้เธอจะเป็นผู้หญิง และไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนหรือานจะเป็นหมอหรือใกล้เคียงมาก่อนก็ตาม

ใบหน้าสวยสะในผ้าสีเทาแก่กึ่งที่ปิดหน้า คล้ายออกมาได้ หลังใบหน้าเรียบเฉยบนเตียงกลับมาแสดงสี และกระแอมไอเบา ๆ อีกครั้ง เช่นเดียวกันกับหญิงชราที่เฝ้าคอยอยู่อีกฟากหนึ่งของห้องมาโดยตลอด หล่อน ลูกขึ้นอย่างดีใจ จะมาที่เตียง แต่โมนิกายกมือขึ้นปราม

“อย่าเพิ่งมาค่ะ” ผู้เป็นมารดาชะงักงันทันที “เรายังไม่ทราบว่าคุณป่วยเป็นโรคอะไร แต่จากการคาดเดาก็ คงเป็นอาการจากโรคประหลาดนั้นเหมือนกับคนอื่น ๆ ในเมือง การที่คุณเข้ามาหาเธอในตอนนี้อย่างนี้ คุณป้าอาจ พลดยคิดเชื่อได้ จะว่าอะไรไหมคะ ถ้าหนูขอตัวเธอไว้ให้พักอยู่กับหนูที่นี่ คืนหนึ่ง”

อีกฝ่ายครุ่นคิดพลางชำเลืองมองออกไปนอกหน้าต่าง ที่ซึ่งสายฝนยังสาดซัด

“ป้าไม่มีปัญหาหรอก” หญิงวัยกลางคนว่าเสียงสั้น แอบหยิบผ้าสีชมพูมาปิดน้ำตาเล็กน้อย “เพราะยังงี้ คืนนี้ป้าก็จะไม่ไปไหนเช่นเดียวกัน ป้าจะอยู่เฝ้าลูกป้าที่นี่เอง”

หลังคำคืนที่ฝนพรำซึ่งพรำพร่มด้วยฝนแห่งคราบน้ำตาผ่านพ้น เช้าวันใหม่ก็เดินทางมาถึงพร้อมกับการ ฟันต้นของเด็กสาวบนเตียงคนนั้น หญิงชราที่นอนหลับไหลบนโซฟาในอีกห้องหนึ่งได้ยินเสียงหาวหวอด ระเรื่อมากับเสียงกระแอมไอหนักสองสามที ก็ปลันตื่นขึ้น เมื่อหล่อนกุลิกุจจนถึงที่หมาย ก็พบกับโมนิกานั่ง อยู่บนเตียงเคียงเด็กสาว ใบหน้าอ่อนหวานที่ยังคงสวมผ้าปิดไว้ มองร่างเล็กอย่างพิเนจพิเคราะห์แกมห่วงใย ครั้นพอมองเลยไปบนเตียง ผิวสีนศพพรายทุกส่วนสัค ก็กลับมาไร้ซึ่งความตะปุมตะบับแล้ว สีหน้าและแวว ตาอันไร้เดียงสาก็กลับมาวิบไหวอีกครั้ง รวม ๆ แล้วอาการของเด็กสาวผิดแผกแตกต่างจากเมื่อวานอย่าง สิ้นเชิง และความดีใจก็ไหล่พ้นท่วม

“อาการของแกดีขึ้นมากแล้วนะค่ะ” โมนิกาเอ่ยขึ้นเพราะรู้ว่าหญิงชราตื่นแล้ว แม้เธอจะไม่ได้หันเหม มอง “มันดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์เลยละค่ะ การค้นพบของหนูเมื่อสองวันก่อนช่วยได้จริง ๆ”

โมนิกาทวนประวัติถึงของเหลวสีน้ำเงินเมื่อวาน บัดนี้มันยังถูกเก็บไว้เป็นอย่างดีในหม้อ ปกติแล้วคนที่มี อาการในลักษณะเดียวกันรายก่อนหน้า จะไม่มีอาการดีขึ้นจับพลันถึงเพียงนี้ คงเพราะสมุนไพรที่มีรูปร่าง หน้าตาคล้ายก้อนหินริมทางทว่ามีสีน้ำเงิน กลิ่นของมันออกจะเหม็นเขียว เธอจำได้เงินดาว่าตอนนั้นเธอ กำลังเดินเข้าไปเก็บสมุนไพรในป่าอย่างที่ทำอยู่เป็นกิจวัตรและได้พบเข้ากับสมุนไพรชนิดนี้โดยบังเอิญ ที่ได้ โคนของต้นไม้สูงใหญ่ ด้วยความใคร่รู้เธอจึงนำมันกลับมาด้วย และทำการทดลองบางอย่างจนได้ข้อสรุปว่า มันเป็นสมุนไพรที่มีสรรพคุณทางยาสูงส่งหาตัวจับยากชนิดหนึ่ง

และเธอก็นำมันมาเป็นหนึ่งในส่วนผสมของน้ำสมุนไพรสีน้ำเงินเข้ม ซึ่งผู้ที่ได้ทดลองคนแรกก็คือเด็ก สาวบนเตียงตรงหน้าโมนิกานั่นเอง ซึ่งปรากฏว่ามันได้ผลดีเกินคาดเสียด้วย

“ตอนนี้หนูคิดว่า อาการของแกดีขึ้นมากแล้ว คงน่าจะพาแกกลับบ้านได้” โมนิกาเอ่ยกับหญิงชราที่ตอนนี้ ประคองร่างบอบบางไว้ในอ้อมแขน พร้อมทั้งกำชับทิ้งท้ายว่า “ถ้าหากเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีก ก็มาหาหนูได้ เสมอนะคะ”

“ขอบใจหนูมากนะ แม่หนูไม่ได้เป็นหมอ แต่ก็เก่งกาจกว่าหมอหลายคนมาก เหมือนพ่อหนูไม่ผิด”

หญิงชราละล้าละลักขอบคุณพักใหญ่ โมนิกายิ้มรับด้วยความยินดีปรีดา รู้สึกดีที่ได้ช่วยเหลือคนอื่น เธอ เปิดประตูให้พร้อมกับช่วยพาห่อขนมาส่งถึงหน้าแนวรั้วไม้ ที่สุดแล้วหญิงชรากับบุตรสาวก็เดินหายลับเข้าไปในเมือง โมนิกาค้นหลัง เตรียมจะกลับเข้าบ้าน แต่ทันใดเสียงเพรียกเสียงหนึ่งก็ดังกระทบโสตประสาท มือหนาแกร่งแตะเข้าที่บ่าทำให้หญิงสาวสะดุ้งโหยง เบื้องหลังเธอคือชายผมบลอนด์ สูงปราดเปรียวผู้หนึ่ง กำลังก้มตัวกระหืดกระหอบ แตะบ่าหญิงสาวหลังจากที่วิ่งหน้าตาตื่นเพื่อรีบมาหาโมนิกาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ผู้เสมือเหมือนหมอสวมองเขาด้วยความมั่งงัน

มีบางอย่างจากกลางสังหรณ์กระซิบบอกเธอว่า เรื่องนี้ช่างไม่ปกติเอาเสียเลย

“อาร์ณู” นั่นคือชื่อของชายหนุ่มตรงหน้า “วิ่งหน้าตาตื่นมาเชียว มีเรื่องอะไรรี”

แวตาคำสนิทของเขาบวบ ความเหนื่อยจากการชวยเท้าขีบบมาหาเพื่อนสาวคนสนิท ยังไม่เจือจาง “ฉันมีเรื่องจะมาบอกเธอ” เขาหอบแฮกระหว่างที่พูดไปด้วย จึงทำให้โมนิกาต้องใช้สมาธิระดับรับฟังมากเป็นพิเศษ “มีคนที่กำลังจะมาหาเธอ”

“ใคร” โมนิกานำผ้าปิดหน้าออก มันร่นลงมากองรู่ยอยู่ตรงคอรระหง

“คนจากศาสนจักร” และแล้วรอบข้างก็ตกอยู่ในความเงียบงัน มันเป็นเรื่องที่โมนิกาแอบคาดคิดไว้แล้ว ก่อนหน้า หากเธอก็ไม่ได้คิดมาคิดว่าวันหนึ่งมันจะมาบรรจบลงที่เธอ---สุดท้ายแล้วเธอก็มีอาจหนีพ้น---พวกเขาจะมา

ข่าวบางอย่างเริ่มต้นในเวลาไล่เลี่ยกันกับการระบาดของไวรัสสีดำอันลึกลับ สองอย่างมีลักษณะการแพร่กระจายที่คล้ายคลึงกัน คือรวดเร็ว ทำให้ผู้คนหวั่นวิตกและกริ่งเกรง ยังดีที่ว่าเมืองของโมนิกานั้นตั้งอยู่ห่างไกลจากเมืองศูนย์กลางทางศาสนา ที่นั่นมีการไล่ล่าที่โหดเหี้ยมและคุมเข้มมากกว่าที่อื่นเป็นไหน ๆ

เรื่องเริ่มจากวันหนึ่งคำสั่งกวาดล้างหรือปฏิบัติการล้างผลาญจากผู้นำสูงสุดทางศาสนาถูกส่งลงมา มีหญิงสาวหลายคน ทั้งลูกเล็กเด็กแดง สาวใหญ่ สาวแรกรุ่ง สาวงาม หญิงชรา หญิงฉลาด เข้าข่ายผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นแม่ค ในเมืองของเธอเองมีหญิงสาวจำนวนไม่น้อยที่ต้องตกกระท่อมอยู่ในสภาพที่ไม่ต่างอะไรจากนักโทษคุมขัง พวกเขาถูกสอบสวนด้วยวิธีพลิกผัน หลายคนจำต้องยอมรับว่าตนเป็นผู้ใช้ศาสตร์มืด ทั้ง ๆ

ที่ตนบริสุทธิ์ เพราะไม่สามารถทนทานต่อการไต่ถามได้ ซึ่งจุดจบของเธอเหล่านั้นคือการเป็นส่วนหนึ่งของ *เปลวเพลิงสีส้ม* เสียงกรีดร้องมิให้ได้ยินกันบ้าง แต่นับว่าไม่มากเท่าไรนักสำหรับเมืองของโมนิกา

แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มี--เหล่าผู้หญิงในเมืองไม่มีทางรู้ล่วงหน้าว่าตัวเองจะถูกสอบสวนเมื่อไหร่ พวกนั้นนึก ผลุนผลันอยากโผล่พรูวมาอย่างไม่บอกไม่กล่าวตอนไหนก็ได้ และพวกเธอไม่มีสิทธิปฏิเสธ มันดูไม่ ยุติธรรม แต่ถ้าหากลุกขึ้นต่อต้านเมื่อไหร่ สถานที่เดียวที่มีความน่าจะเป็นที่พวกหล่อนจะเข้าไปเยี่ยมเยียนคือ *ลานฟาง* ใจกลางเมือง เพราะพวกคนจากศาสนจักรหรือชาวบ้านจะтикตกไปเองว่าคนที่ลุกขึ้นมาต่อต้าน ไม่ ยอมรับการบังคับบ้าง ๆ นี้ เป็นแม่มด

ไม่มีใครอยากจะไปทรมานทลายอยู่ในกองเพลิง โมนิกาก็เช่นกัน แต่เธอก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากมันได้เลย โดยเฉพาะระยะหลัง ๆ ข่าวลือจากปากต่อปากของพวกชาวบ้าน เรื่องที่ว่าเธอเป็นหนึ่งในแม่มดผู้ใช้ศาสตร์ มีด ก็ช่างหนาหูเหลือเกิน นั่นทำให้เธอตระหนักได้อย่างเต็มอกว่าอีกไม่นานการสอบสวนจะย่างกรายเข้ามา เป็นแน่

ซึ่งอีกไม่นานที่วาก็คือหลังจากที่อาร์มูมาหยุดยืนอยู่ข้างหลังของเจ้าหล่อน ได้สักพักหนึ่ง

ชายสองคนพร้อมด้วยนายกเทศมนตรีอ้วนท้วมท่าทางอวดเบ่งปรากฏตัวขึ้นหลังโมนิกาบอกให้อาร์มู กลับไปก่อนได้ไม่นาน พวกเขาพรูวพรูวเปิดประตูอย่างไม่เกรงใจจนเกิดเสียงดังปังปัง ผนังสั่นสะเทือน เบา ๆ เป็นเวลาเดียวกันกับที่หญิงสาวนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สีมะฮอกกานีเหมือนเรือลมยาวสลวยของหล่อน ดวงตาคู่สวยแวววาวคู่นั้นกำลังสังเกตสมุนไพรรูปในหม้อต้มสีดำอย่างสนใจด้วยท่าทางที่เรียบเฉย ข่ม ความกังวลไว้ได้พรมได้อย่างแนบเนียนเลยทีเดียว

“มาดามโมนิกา” น้ำเสียงแหบแห้งของท่านนายกเทศมนตรีวัยห้าสิบปลายเอ่ยทักเมื่อเขาเดินเข้ามาข้างใน ได้นิดเดียว โมนิกาเงยหน้ามองดูจากเสื้อผ้าอาภรณ์แล้ว อีกสองคนน่าจะเป็นคนจากศาสนจักร เป็น ชายร่างสูงใหญ่ เห็นได้ชัดว่าอายุน้อยกว่านายกเทศมนตรีโฆ “ผมต้องขออภัยจริง ๆ มาดามที่มาโดยไม่ได้ บอกล่วงหน้า แต่ผมมีเรื่องที่ยากจะคุยกับมาดามจริง ๆ”

หล่อนกระตุกยิ้มผละสาจากหม้อ “อะ เรื่องนั้นไม่มีปัญหา เชิญนั่งก่อนสิคะ บนเตียงก็ได้” ว่างบ นายกเทศมนตรีกับหนึ่งในชายผู้ตามประกบสองคนก็นั่งลงบนเตียง ทันใดโมนิกาก็เอ่ยประโยคหนึ่งขึ้น “แต่ บนเตียงนั้น เคยมีคนตีป่วยเป็นโรคประหลาดนอนอยู่ก่อนหน้า หากท่านไม่ว่าอันใด-

“นี่มาดาม” ใบหน้าของท่านนายกเทศมนตรีแดงก่ำเหมือนผลตำลึงเมื่อโมนิกากระตุกหวัดเสื้อ ทั้งสอง คนลุกขึ้นจากเตียงอย่างขะเขวข่ง มือไม้ป้องอย่างรังเกียจเด็ดฉันท แต่โมนิกาแอบจำขันอยู่ในทรวง “ช่างมันเถิด”

“ผมมีเรื่องอยากจะถามมาสามข้อ” คราวนี้เป็นฝ่ายชายร่างสูงใหญ่เอ่ยถาม สีหน้าของเขาไม่ค่อยสบายอารมณ์แล้ว ไม่ทันไร โมนิกาก็ชิงแทรกเสียบก่อน

“ฉันไม่ได้เป็นแม่มด” เธอยื่นกรานเสียงแข็งกร้าวตั้งแต่เนิ่น ๆ “คุณจะมาถามฉันให้มันได้อะไรไม่ทราบ”

“ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลย” “คุณคิดว่าฉัน โง่งมมากขนาดนั้นเชียววี ถึงจะไม่รู้” ความเงียบกล้ากรายกินเวลาในห้องไปเกือบหนึ่งนาที แล้วมันก็มาถึงกาลสิ้นสุดเมื่อนายกเทศมนตรีกล่าววาจา “มาตาม มาตามมีพฤติกรรมอันน่าสงสัย ผมจึงมาไต่ถามแต่โดยดี เพราะมาตามเป็นคนที่เก่งกล้าสามารถคนหนึ่งในเมือง”

ถ้าหากท่านเห็นว่าดิฉันเป็นคนเก่งอย่างที่พูดจริง ก็คงจะไม่ยกโขยงถ่อกันมาถึงที่นี่หรอก ลักหลั่นลั่นดี... โมนิกาพึมพำในใจ

“เอาละ มาตาม ผมอยากให้มีมาตามสารภาพมาแต่โดยดีเถิด”

“คุณเอามาตรฐานอันใดมาวัดกันล่ะคะ ว่าดิฉันเป็นแม่มด” โมนิกาหลุดจากเก้าอี้ไม้ ใบหน้าเริ่มเดือดดาล ลึก ๆ ยังกริ่งกรง กระนั้นเธอก็ทอดอกและว่าต่ออย่างทะนง “เพราะว่าฉันเป็นหมอ ไม่สิ เมืองนี้ไม่ยอมรับผู้หญิงเป็นให้หมออย่างสมบูรณ์ จะด้วยสาเหตุอันใดก็ช่าง ดิฉันขอยืนยันว่าดิฉันไม่ได้เป็นผู้ใช้ศาสตร์มืด และดิฉันก็เชื่อว่าคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านไม่ได้เป็นเช่นกัน มาตรฐานในการตัดสินของพวกเขาท่านนั้นคลุมเครือ นึกอยากจะชี้ไปชี้เบ้าว่าใครเป็นแม่มดก็ได้ ไม่มีอะไรมารองรับเหตุผลของพวกเขาได้เลย”

คล้ายได้ระเบิดอารมณ์ที่อัดอั้น หญิงสาวถอนหายใจเอือกใหญ่หลังตนสาธยายยืดยาวจบ ชะตากรรมของหล่อนตอนนี้ได้แขวนอยู่บนด้ายแห่งคำตัดสินของศาสนจักรไปโดยปริยายเสียแล้ว เพราะพฤติกรรมของหล่อนเมื่อครูนับว่าเข้าข่ายเป็นอย่างมาก ถึงอย่างไร โมนิกาก็ไม่นึกเสียใจกับการกระทำของตนเอง เธอรับรู้ไว้เสมอว่าเธอมีสิทธิ์ที่จะพูด แม้สิทธิ์นั้นจะเป็นเรื่องสุ่มเสี่ยงในยุคสมัยที่พวกนั้นเรื่องอำนาจก็ตาม

จู่ ๆ ชายร่างท้วมกับชายร่างสูงสองคนก็สูมหัว กระซิบกระซาบบางอย่างที่เธอได้ยินไม่ค่อยชัดเจน แล้วจึงเดินตรงมาหาโมนิกาในระยะประชิด ร่างเล็กที่เล็กอยู่แล้ว ดูบิบบลงถนัดตาเมื่อยื่นประจันหน้ากับท่านนายกเทศมนตรี

“มาตาม หากเป็นคนอื่น พวกเราจะไม่มีมาถามดี ๆ เช่นนี้หรอก มาตามก็รู้” โมนิการู้ ทุกคนรู้ การสอบสวนแต่ละครั้งของคนจากศาสนจักร ไม่ธรรมดาเท่าไร บางคนถูกจับหัวกดน้ำ บางคนถูกจับไปมัดแล้วแห่รอบเมือง จนกว่าจะสารภาพ--จำยอมสารภาพต่างหาก “แต่กับมาตาม พวกเราเห็นแก่ที่มาตามเป็นคนดีและคอยช่วยเหลือชาวเมืองมาโดยตลอด”

“ฉันก็ยังขอยืนยันว่าไม่ ไม่อย่างแน่นอน ชูระของพวกท่านคงหมดเพียงเท่านั้นแหละ เรียนเชิญท่าน เทศมนตรีกับคนจากศาสนจักรกลับไปได้แล้ว” เธอพูดอย่างหยิ่งโส พลังเดินแหวกหมู่ผู้ชาย มาเปิดประตู พร้อมกับผายมือ

“มาตามแล้วคุณจะต้องเสียใจ” ท่านนายกเทศมนตรีแค้นเสียงบอกราวกับว่าความโกรธคุกรุ่น กระนั้นโมนิกาก็ไม่ยี่หระและผายมือซ้ำเป็นการไล่อย่างสุภาพ “เชิญค่ะ”

ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา มีใครบางคนปล่อยข่าวเรื่องที่ศาสนจักรมหาโมนิกาและชาวนั้นก็แพร่สะพัดไปไว้มากว่าสายลมในฤดูฝน รวบรวมว่ามีใครบางคนตั้งหน้าตั้งตารอปล่อยข่าวอยู่ก่อนแล้ว หลังทราบข่าว ชาวเมืองส่วนใหญ่เลือกจะเก็บตัวอยู่บ้าน เพราะพวกเขาต่างรู้ดีว่าไม่เคยมีใครรอดพ้นเงื้อมมือของศาสนจักรหากถูกสอบสวน ไข่แล้ว การสอบสวนก็เหมือนกับการคาดโทษไปกลาย ๆ ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึงเลือกเก็บตัวเงียบ หลับหูหลับตาไม่รับรู้ความโหดร้ายอันใดทั้งสิ้น แต่กับส่วนน้อยพวกเขารอคอยจะได้จัดการ เขี่ยขยำ รุมประนามแม่แมดหรือที่โมนิกาเรียกว่า ผู้ถูกกล่าวหาโดยชอบธรรมจากศาสนจักร

เสียงเปิดประตูดังเอี๊ยดขึ้นอีกครั้ง เพื่อนหนุ่มคนสนิทอย่างอารัญที่ศาลิตาลาน ปราบฎตัวเป็นรอบที่สองของวัน โมนิการู้อยู่แก่ใจว่าการกลับมาคราวนี้หมายถึงเส้นด้ายได้ขาดสะบั้นลงแล้ว

“คนของศาสนจักรกำลังมาที่นี่พร้อมด้วยคบเพลิงและเชือก เธอต้องรีบหนีไป”

อีกฝ่ายนิ่งงัน

“สุดท้ายแล้วพวกเขาก็ยังกล่าวหาว่าฉันเป็นแม่แมด” โมนิกาเสียงสลด หดหู่ “โลกนี้ไม่เคยยุติธรรมเลยสักนิด โดยเฉพาะกับคุณนี่ ไซ้ใหม่อารัญ ฉันคงทำอะไรไม่ได้มากแล้ว นอกจากภาวนาให้ฉันเป็นแม่แมดคนสุดท้ายแห่งยุคสมัย ฉันไม่อยากเห็นใครในเมืองต้องมาทำคุณบูชาโทษอีก”

“ฉันก็หวังให้เป็นอย่างนั้น” อารัญว่า “ว่าแต่เธอมีทางหนีทีไล่แล้วยังงั้นหรือ”

“ฉันเองก็ไม่รู้” เสียงหญิงสาวแผ่วจาง ใบหน้าที่ปกปิดด้วยผ้าคลุม ปราศจากเครื่องประทีนผิวฉายแววกลัดกลุ้ม

“ฉันจะช่วยเธอเอง เธอควรหนีไปที่ป่า ป่าท้ายหมู่บ้าน”

“อารัญ ไม่ เธอไม่ควรยุ่งกับเรื่องควา ๆ พรรคนี้” โมนิกาแย้ง จับจ้องนัยน์ตาระยิบระยับที่แสดงออกซึ่งความเป็นห่วง “ฉันวางแผนแล้วไว้ว่าจะเข้าป่า อย่างที่นายแนะนำนั่นแหละ ที่ป่านั้นหากเดินลึกไปอีกหน่อยก็จะสามารถข้ามเขตแดนไปได้ พอฉันข้ามไปได้แล้ว ฉันค่อยมาคิดอีกทีหนึ่งว่าจะเอาอย่างไรต่อ”

อารัญญ์ทำมาหาโมนิกา ทั้งคู่หยุดยืนสบตากัน และโผล่เข้ากอดอย่างอาวรณ์เป็นครั้งสุดท้าย แวบหนึ่งโมนิกาสัมผัสได้ถึงความรู้สึกชื่น ๆ จากหยาดน้ำตาที่ไหลซึมบนเสื้อส่วนไหล่ของตน พวกเขาทั้งคู่เป็นเพื่อนกันมานานนม ฉะนั้นภาพการจากลาอันแสนโศกโดยไม่คาดคิดเช่นนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

“เธอควรหนีไปทางประตูหลัง” อารัญญ์แนะนำในฐานะเพื่อนสนิทเป็นครั้งสุดท้าย “ก็คงต้องเป็นเช่นนั้นลาก่อนนะ” แล้วโมนิกาที่หอบข้าวหอบของจำนวนหนึ่งและใช้ผ้าอำพรางไบหน้าไว้ ก็ยืมรำลาทั้งน้ำตาจากนั้นจึงแล่นรวดเร็วหลบหลีกออกไปทางประตูหลัง อารัญญ์ยืนแน่นิ่ง ตัวชาวาบ มองภาพหญิงสาวค่อย ๆ ลับหายไป ไม่มีวันหวนคืน---มันช่างพร่าเลือนเสียเหลือเกิน

ควันตีทาพายพุ่งคละคลุ้งฟากฟ้า ก่อม่านหมอกทะมึนลอยอ้อยอิ่งเหนือเมืองชั่วขณะ เสียงกริตรี้องของคนในกองเพลิงดังระเรื่อมากับเสียงหัวเราะ คำทอจากชาวบ้านซึ่งยืนรายรอบกระจัดกระจาย มันเป็นภาพฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่มิจุดสิ้นสุด ฤดูกาลของโรคระบาดได้ผันผ่านไปหลายปีแล้ว หากฤดูกาลของการไล่ล่ายังคงดำเนินอยู่มิได้หายไปไหน ทุกสัปดาห์จะต้องมีผู้หญิงอย่างน้อยสองคนถูกเผาไหม้อย่างโหดเหี้ยมบนกองฟางซึ่งผ่านการโหมเลียจากไฟมาไม่รู้กี่รอบต่อในรอบ ท่ามกลางเปลวเพลิงสีส้มที่พลิว่ล้นตามสายลม เสียงคร่ำครวญ เสียงร้องระงมจากความเจ็บปวดได้กลายมาเป็นเสียงคลอเคล้าปกดิของเมือง และเมฆขาวกระจ่างแสนสดใสก็ถูกแทนด้วยม่านหมอกขมุกขมัวเป็นบรรยากาศซินตา

เขายังคงนั่งอยู่ตรงเก้าอี้โยก ในห้องสี่เหลี่ยมอุดอู้นชั้นสามของบ้าน มันตั้งหันหน้าเข้าหาดานเคยโล่งกว้างใจกลางเมืองเมื่อนานมาแล้วจนจำไม่ได้พอดิบพอดี ภายใต้อุณหภูมิที่ราบ เขาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง มองภาพวิปลาตด้วยสายตาที่กึกก้องหลากอารมณ์ราวกับบรรจจักรวาลทั้งจักรวาลเอาไว้

ทันใดภาพทรงจำแรกแทรกซ้อน ชายสองคนขาข้างหญิงหนึ่ง ไบหน้าสวยสดปานรูปปั้นบิดเบี้ยว เรือนร่างบอบบางคั่นทรนทรุรายขณะถูกมัดแน่นหนา พลางผลุสวาทอ้อยคำสาปแช่งอย่างไม่นึกกลัว---จริง ๆ มันไม่มีประโยชน์อะไรให้กลัวอีกแล้วต่างหาก พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปยังลานใจกลางเมือง ที่ซึ่งชาวเมืองจำนวนหนึ่ง ไปยืนออกันอยู่ก่อนแล้ว โดยมีลูกไฟจากคบเพลิงในมือของชาวเมืองอีกกลุ่มคล้อยหลังตามคิดเวลานั้นร่างสูงบนเก้าอี้โยกยังไม่แก่เท่านี้ เขาแฝงตัวปะปนไปกับฝูงชนคลาคล่ำ หลบหน้าหลบตาคนที่ถูกมัด ความละอายใจกดทับความเศร้าเคล้าไปกับหัวใจที่บีบรัด

บัดตลภาพก็ตัดฉับสู่เหตุการณ์ในเช้าวันเดียวกันกับวันที่ภาพทรงจำแรกบังเกิด ชายร่างท้วมท่าทางระเริงอำนาจปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับชายร่างบึกบึนสองคนที่หลังประตูห้องของเขาตั้งแต่รุ่งสาง อารัญญ์มองภาพนั้นด้วยความตกตะลึง เขาก็อึก ทำอะไรไม่ถูก “ท่านมาทำอะไรที่นี่ ท่านเทศมนตรี” ครั้นพอถาม และเพ่งสังเกตไปในความเลือนราง เขาเห็นชายอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นกลุ่มผู้ชายที่มีอายุหน่อย อารัญญ์จำได้แม่นยำว่าพวก

นั่นคือพวกหมอ หมอเพียงไม่กี่คนในเมือง พวกเขากำลังซบเซบอะไบบางอย่าง ขณะเดียวกันนายกเทศมนตรีที่ผลุนผลันบุกเข้ามาก็ยืนจ้งจ้ง มองชายหนุ่มตาเขม็ง

นายกเทศมนตรีถามเขาถึงเรื่องของเพื่อนสาวคนสนิท เรื่องที่ว่าหล่อนเป็นผู้ต้องสงสัยและเข้าข่ายการเป็นแม่มด ชายหนุ่มส่ายหน้า แน่นอนละ เขาต้องปฏิเสธอยู่แล้ว แต่ดูเหมือนท่านเทศมนตรีจะไม่เชื่อ้ง่าย ๆ จึงเค้นต่อ แต่ชายแก่ในวัยหนุ่มตอนนั้นก็ยืนกรานหนักแน่น เมื่อท่านเทศมนตรีหมดอารมณ์ซักไซ้ ก็หันหลังและทำท่าจะเดินกลับไป กลุ่มหมอในเมืองโบกบายมือ ธิบัทักห้าม

“ท่าน ท่านอย่างเพ็งถอดใจสิ” หนึ่งในชายกลุ่มนั้นพูด “อย่างไร โมนิกาต้องเป็นแม่มดแน่นอนท่าน ผู้หญิงที่ไหนจะสามารถรักษาคนให้หายได้ มันน่าประหลาดชะมัด” แล้วเสียงสนับสนุนก็กระพือลือลั่น นายกเทศมนตรีและคณะของเขาจากไป ทิ้งชายหนุ่มให้้งงวยตามลำพัง

หลังจากที่อาร์ธูกลับมาจากบ้านของโมนิกาเพื่อเตือนหล่อน ที่บ้านของเขาเอง เขาได้พบกับพวกหมออีกครั้ง พวกนั้นแอบลอบเข้ามาตอนที่ชายหนุ่มไม่อยู่บ้าน พร้อมกับขูให้อาร์ธูร่วมมือกับพวกหมอกำจัด โมนิกาลีเย แรกเริ่มอาร์ธูปฏิเสธแต่ข้อเสนอที่ปฏิเสธไม่ได้ของพวกเขา ทำให้ชายหนุ่มจำต้องร่วมมือในที่สุด พวกนั้นบังคับให้เขาไปหลอกล่อให้โมนิกาเข้าไปในป่า ที่นั่นพวกศาสนจักรจะรอดักจับหญิงสาวและนำเธอเข้าสู่ลานประหารหรือลานฟางใจกลางเมือง เขากลับไปที่บ้านของโมนิกาในเวลาต่อมาเพื่อรำลาเธอและกลับออกมาด้วยใจที่แหลกสลาย ทั้งจากการจากลาและการหักหลังอันมิสมควรให้อภัย

และแล้วภาพทรงจำสุดท้ายซึ่งเปรียบเสมือนตอนจบของหนัง โศกนาฏกรรมวิปริตก็มาถึง มันคือภาพเปลวเพลิงสีส้มลุกช่วงช้ชวาล ผลาญเผาพรากโมนิกาให้ตายอย่างอนเอนจนาด เสียงแผดร้องของโมนิกาปนกับเสียงคำทอของพวกชาวบ้านยังดังก้องหลอกหลอนชายหนุ่มไปชั่วชีวิต สุดท้ายแล้วความวิปริตนั้นก็ดำเนินมาเรื่อย ๆ และชายหนุ่มก็ได้แต่เฝ้ามองภาพที่เกิดขึ้นอย่างทำอะไรไม่ได้ นานเท่าไรไม่รู้ที่เขามองควันสีด้าม้วนตัวขึ้นไป เขาตั้งคำถามกับตัวเอง หรือใครสักคนที่ยังปกติดีในยุคสมัยนี้หรือยุคสมัยต่อจากนี้ตลอดเวลาที่มอง---ถามขณะภาพตรงหน้าเริ่มพร่าเลือนด้วยม่านน้ำตาของความเจ็บปวดเต็มที

แม่มดคนสุดท้ายคือใคร หรือมันจะมีแต่แม่มดคนเกือบสุดท้าย...หรือมันจะเป็นอนันต์ของแม่คนเกือบสุดท้ายแห่งยุคสมัยที่ไร้จุดจบกัน?

ไม่มีสาวโรงงานคนไหนอ่านหนังสือการเมือง

“...เรามีสิทธิโดยชอบธรรมในการเรียกร้อง แต่วันนี้สิทธิเหล่านั้นกำลังถูกบิดเบือน เลือนลิมด้วยภาพของความรุนแรง จนคนมองว่าผู้ที่ออกมาชุมนุมเรียกร้องสิทธิที่ถูกพรากไปอย่างยุติธรรมของตัวเองเป็นพวกป่าเถื่อน น่าละอาย สร้างความขัดแย้ง ยุยงให้คนแตกแยก ทั้งที่มันไม่ใช่ ไม่ใช่เลยสักนิด...”

ถ้อยคำบอกเล่าดังกล่าวตัดทอนมาจากหนังสือบันทึกเรื่องราวของผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตย ฉันไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นของผู้ชุมนุมจากใคร กลุ่มไหน ประเทศอะไรเพราะในหนังสือไม่ได้ระบุไว้ แต่มีคนฝากหนังสือเล่มนี้มาให้ฉัน ว่ากันตามตรงเลยคือตอนแรกฉันไม่ใคร่หนังสือเท่าไรหรอก ไม่มีสาวโรงงานผู้ยากจนเป็นลูกจ้างคนไหน จะมานั่งอ่านหนังสือ โดยเฉพาะกับหนังสือการเมืองเช่นนี้หรอกค่ะ

พวกหล่อนสนใจแค่ว่าจะทำงานอย่างไรให้อยู่รอดในแต่ละวัน ถ้าพังเงินเดือนอันน้อยนิดไม่พอจะกินจะใช้ เศรษฐกิจก็ดันมาตกต่ำอย่างกะทันหันอีก พวกสาวโรงงานคนอื่นจึงคร่ำเคร่งกับการทำงาน ไม่มีเวลาจะมาสนใจอ่านหนังสือ อ่านเรื่องการเมือง การประท้วง การชุมนุม อะไรเทือก ๆ นั้น จริง ๆ ฉันก็เป็นแบบพวกเธอนะ บ้านของฉันฐานะไม่ได้ดีมากนัก แต่ไม่ถึงขั้นอดตาย ทำงานหาเช้ากินค่ำไปวัน ๆ แค่นี้ก็ถือว่าเกือบอดตายก็น่าจะเพียงพอแล้ว แต่บังเอิญฉันได้หนังสือเล่มนี้มา อ่านได้นิดเดียวเกิดติดใจ อ่านต่อไปเรื่อย ๆ แล้วฉันก็พบว่าตัวเองกลายเป็นสาวโรงงานเพียงคนเดียวที่อ่านหนังสือการเมือง---ในขณะนั้น

ใครจะไปคิดล่ะคะว่า จะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นในโรงงานที่ไม่มีผู้คนสนใจการเมือง ฉันก็ไม่เคยคิดมาก่อน เรื่องอะไรนะเธอ เดียวฉันจะเล่าให้ฟังเอง แล้วคุณจะได้รู้ว่า

...สาวโรงงานก็อ่านหนังสือการเมืองได้...

โรงงานที่ฉันทำงานอยู่เป็นโรงงานที่ว่าด้วยเรื่องของการแปรรูป มันจะหนีไม่พ้นพวกอาหารสำเร็จรูป หรืออาหารอบแห้ง อะไรเทือก ๆ นั้น โรงงานของเรารับทำหมด โรงงานแห่งนี้ตั้งอยู่แถบชานเมือง ใกล้ ๆ กับกรุงเทพฯ นี้แหละ เพียงแต่บรรยากาศต่างกันลิบลับ

ใจกลางกรุง ผ่านพลุ่งด้วยผู้คนหลากหลายตา แต่ที่นี่เราแทบจะไม่ได้เจอหน้าคร่ำครวญกับใครเลย เพราะประชากรแถวนี้ นอกจากพวกผู้ใช้แรงงานในโรงงานของฉัน ก็ไม่มีใครอื่น ดังนั้นบรรยากาศรอบข้างจึงเงียบเชียบ จะเสียงดังสุดก็ในโรงงานของเรา และถึงแม้จะเสียงดังแค่ไหน แต่คำว้างในทีนี้ก็แค่เสียงกระซิบกระซาบข้าง ไม่มีใครจะมานั่งคุยกันอย่างสบายอารมณ์ได้หรอกค่ะ เพราะชีวิตของพวกสาวโรงงานอย่างดิฉัน มีแต่งาน งาน และงาน ถึงหน้าที่จะไม่เหมือนกันทั้งหมด แต่ก็มีเส้นสัมพันธ์ที่มองไม่เห็นเกี่ยวโยงสาวโรงงานอย่างพวกเราเข้าไว้อย่างตัดไม่ขาด

เรื่องมันเริ่มขึ้นในวันเสาร์ตอนบ่ายคล้อย ครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน เสียงลมพัดแรงดังกระหึ่มกับเสียงเครื่องจักร มีเสียงเปรี้ยงปร้างบ้าง ไม่บ่อยนัก ฉันกำลังนั่งแพคของอยู่ร่วมกับสาวโรงงานและหนุ่มโรงงานคนอื่น ๆ นั่นคือหน้าที่ของฉัน ฉันอยู่ฝ่ายที่เรียกกันอย่างกว้างขวางว่า “ฝ่ายปิดผนึกสินค้า” มีหน้าที่ในการปิดผนึกสินค้าที่ลำเลียงมาจากฝ่ายบรรจุสินค้าผ่านสายพาน นำบรรจุภัณฑ์เหล่านั้นมาปิดผนึกให้เรียบร้อยเพื่อส่งต่อไปยังฝ่ายตรวจสอบสภาพสินค้าให้เขาเช็คดูอีกครั้ง ไม่มีอะไรซับซ้อน หยิบจับสับเปลี่ยนแค่นั้นจบ ซึ่งมันก็ออกจะน่าเบื่อหน่าย เพราะต้องนั่งจ่อจ้อยู่ในท่าเดิม ๆ ทุกวัน ทุกวัน เหมือนเครื่องจักร บางทีฉันก็แอบสงสัยนะว่าทำไมไม่เอาเครื่องจักรมาทำให้มันสิ้น ๆ เรื่องไปเลย แต่เป็นอย่างนี้ก็คิดแล้วแหละ ฉันจะได้มีงานทำ

มันเริ่มขึ้นตอนนั้น ตอนที่ฉันมีหนุ่มโรงงานคนหนึ่งวิ่งหน้าตาดีนมาบอกกับพวกเราว่า “ไอ้เจ๊ นอนจมกองเลือด ไม่รู้สึกตัวแล้ว”

“ว่าอะไรนะ” น้ำเสียงสั้นเครือเจือต้นตระหนกไม่ใช่ใครอื่นไกล เธอนั่งอยู่ข้าง ๆ ฉัน เป็นเพื่อนสาวคนสนิทควมตำแหน่งภรรยาของคนทีเพิ่งจะมีคนมาบอกว่า *หัวแตก เลือดอาบ นอนไม่ได้สติ* ท่ามกลางความสับสนงงงาย ก็เหมือนฝันแต่ครั้ง หนุ่มสาวชาวโรงงานพากันทิ้งสิ่งที่ตัวเองทำอยู่ (ภายหลังสินค้าก็กองระเนระนาด) แล้ววิ่งตามชายคนนั้นอย่างใครรู้ใครเห็น ไม่ต้องถามถึง *เฟื่องลดา* เพื่อนสาวของฉัน หล่อนวิ่งนำหน้าคนอื่นไปตั้งนานแล้ว ฉันตามพวกหนุ่มสาวชาวโรงงานคนอื่น ๆ ไปหลังจากนั้นไม่นาน

แล้วฉันก็ได้พบกับภาพสยดสยองที่สุดในชีวิต...ร่างไร้วิญญาณของเจ๊นอนแอ้งแม้งจมกองเลือดในสภาพอเนจอนาถ ดวงตาเบิกกว้าง ปากค้างเต็ง ราวกับเขาตกใจสุดชีวิตก่อนสิ้นใจ มือข้างหนึ่งกอบกุ่มหน้าอก อีกมือแผ่หลายอย่างอิสระ หากนิ้วเกร็งแน่น ฉันที่เดินแหวกกลุ่มไทยมุงมา เมื่อเห็นภาพนั้น ถึงกับเบือนหน้าหนี

เสียงอะอะโวยวายดังขึ้นพร้อมกับเสียงกรีดร้องของเฟื่องลดา เธอพุ่งถลาหาร่างสามีที่สิ้นใจ ปากพร่ำหาต้นสายปลายเหตุของเรื่องบ้า ๆ นี้อย่างเจ็บปวด ฉันมองภาพเพื่อนสาว ในใจสงสัยสารที่โชคชะตากล้าเลือดผู้หญิงคนนี้ให้ตายทั้งเป็นได้ลงคอ

ใครก็ตามที่ทำเรื่องชั่วร้ายพรรคนี้สมควรจะได้รับโทษอย่างสาสม

งานนี้ตำรวจไม่ต้องสืบสวนกันหนัก เพราะทันทีที่ตำรวจมาถึงคนร้ายก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับรับสารภาพ แต่โดยดี--เขาคือคุณจิระ ชายร่างท้วมวัยห้าสิบปลายผู้เป็นหัวหน้าฝ่ายประสานงานโมโหร้ายคนนั้น มาเจ๊อย่างเลือดเย็น ตามคำสารภาพ เขาปลั่งผลอสั่งหารเจ๊ด้วยเหตุผลโง่เง่าว่าป้องกันตัว ฟังก่อนสิคะ อย่าเพิ่งด่าว่า ฉันเรียกการป้องกันตัวว่าโง่เง่าได้อย่างไร มันมีเหตุผลค่ะ คืออย่างนี้ฉันได้ยินจากพวกตำรวจว่า คุณจิระบอกว่าตอนนั้นเขากำลังเดินตรวจงานอยู่ ไม่มีคนเลย แล้วเจ๊ก็ปรากฏตัวขึ้นด้วยท่าทางกระพืดกระพืด

เอ่ยปากขอให้คุณจ๊ะจ๋าเงินเดือนให้เขาหน่อย ตามงานที่หนักขึ้น สภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่และค่าใช้จ่ายถา
โถมเข้ามาอย่างควบคุมไม่ได้ แต่คุณจ๊ะจ๋าปฏิเสธ ท่าทางกระพืดกระเฟียดก็เปลี่ยนมาเป็น โกรธเป็นฟินเป็นไฟ
เจบทำท่าจะทำร้ายคุณจ๊ะจ๋า คุณจ๊ะจ๋าเลยต้องปลุกปล้ำกับเจบเพื่อไม่ให้ตัวเองโดนทำร้าย คุณนี่ภาพออกใหม่
ชายร่างใหญ่กับชายร่างเล็กต่อสู้กัน

เป็นตอนนั้นเองที่พวกลูกน้องของคุณจ๊ะจ๋าเข้ามาช่วยคุณจ๊ะจ๋าจากเจบ แต่โชคไม่ดี จังหวะที่กำลังคู่เคียด
เลือดพล่านอยู่นั้น เจบเกิดหงายหลังล้มคะมำไปกับพื้นแล้วก็คุ้ม---ยังไม่ทันจะได้เรียกรถพยาบาล ก็เสียชีวิต
ก่อน มันฟังดูไม่มีอะไรใช่ไหมล่ะคะ คุณจ๊ะจ๋าเกือบรอดตัวไปได้แล้วเชียว หากพยานปากเอกไม่ยอมปริปาก
พูด ใช่ พยานปากเอกคนนั้นคือลูกน้องของคุณจ๊ะจ๋า

ตอนแรกกว่าพยานคนสำคัญจะยอมพูดออกมา ก็ไกล่เกลี่ยอยู่หลายนาที่ อย่างไรก็ตามพยานส่วนใหญ่มักพ่าย
แพ้ต่อประโยชน์ประเภท คุณจะได้รับการคุ้มครองจากตำรวจไม่ก็คุณจะไม่ต้องติดคุก (อย่างหลังส่วนมากมัก
เป็นเรื่องไม่จริง) สุดท้ายความจริงก็ได้รับการเปิดเผยและหน้ากาของผู้ป้องกันตัวก็ถูกกระชากออกอย่างไม่ไยดี

เกือบทั้งหมดที่ออกมาจากปากคุณจ๊ะจ๋าเป็นเรื่องโกหก แม้เจบจะไปขอขึ้นเงินเดือนกับเขาจริง แต่ต้องอย่า
ลืมว่าเจบไม่ใช่คนโมโหร้าย เขาออกจะหยาบกระแวง ซื่อสัตย์ด้วยเข้าไปในบางที เจบไปหาคุณจ๊ะจ๋าพร้อมกับ
พุดอย่างนอบน้อม เป็นฝ่ายของคุณจ๊ะจ๋าเองที่โมโหร้ายและไล่ตะเพิดราวกับเจบไม่ใช่คน แต่เจบก็ไม่ยอม
ลดละเพราะสุดจะทนแล้ว เขาพรั่นพรั่นขอย่างพินอบพิเทา แต่คุณจ๊ะจ๋ากลับพิฆาตเขาด้วยการช้คหน้าไปหนึ่งที
จากนั้นจึงเรียกลูกน้องอีกสองคน (หนึ่งในนั้นคือพยานปากเอก) มาตะลุมบอนเจบ ช้คกันนิ้วนิยบนพื้น

ไอ้เจ้าคนที่เป็พยานปากเอกคนแรกไม่ยอมทำ พอโดนคุณจ๊ะจ๋าขู่เจ็ญ สุดท้ายเขาก็กลายมาเป็นหนึ่งใน
ผู้ต้องหา กับคุณจ๊ะจ๋าซึ่งเกือบจะเล่นละครตบตาสำเร็จ แต่ก็นั้นแหละ พวกเขาสามคนถูกตั้งข้อหาในคดีทำร้าย
ร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ความตายโดยเจตนาในเวลาต่อมา

เข้าใจรึยังล่ะคะ ว่าทำไมฉันถึงได้บอกว่าการป้องกันตัวเมื่อออกมาจากปากของผู้ชายคนนั้นเป็นเรื่องโง่เง่า
เพราะเขาเขลาเหลือเกินที่ไม่รู้ปุมหลังนิสัยใจคอของนายเจบดีพอ แล้วคิดจะหงายการ์ดป้องกันตัว---เขาคิด
ผิดไปถนัดแล้วละ

แม้คุณจ๊ะจ๋าจะเข้าคุกไปแล้ว แต่เขาก็ได้สุ่มไฟแห่งความกั้งแค้น ความเคืองขุ่นที่ตั้งสมให้โหมกระพือมาก
ขึ้น เหมือนลาวาที่ครุกรุ่นมานานาน พานรอเวลาจะได้พวยพุ่งออกจากปล่องภูเขาไฟ...เวลานั้นได้คลีบ
คลานมาถึงในอีกสามวันให้หลัง

คุณยังจำหนังสือการเมืองเล่มนั้นได้ไหม ฉันหวังว่าคุณจะยังจำได้ หนังสือที่จั่วหัวไว้ว่าหนังสือสำหรับ
ผู้สนใจการเมือง การเมืองที่คนในโรงงานไม่เคยจะสนใจเพราะคิดว่าเป็นเรื่องไกลตัว สาวโรงงานไม่ควรจะ

ยุ่งกับเรื่องการเมือง พวกหล่อนควรทำให้ตัวเองไม่อดตายก่อน แต่แล้วเฟื่องลดาาก็มาพบกับหนังสือการเมืองเล่มนั้นเข้า เธอขอหนังสือของฉันทันไป แล้วก็ไม้อามาคืน

วันถัดมานอกจากเฟื่องลดา ฉันทันยังเห็นสาวโรงงานคนอื่น ๆ กำลังอ่านหนังสือเล่มเดียวกัน น่าประหลาดมากเพราะพวกหล่อนไม่น่าจะยอมเจียดเงินซื้อหนังสือได้--ใช่ หนังสือการเมืองเล่มนั้นแหละ ที่พวกสาวโรงงานอย่างเรา ๆ ไม่เคยเหลียวแลมาก่อน ไม่ใช่ที่เราไม่เคยเรียนเรื่องการเมืองอะไรพวกนี้มาแล้วนะ มันเคยผ่านตาเรามาบ้าง แต่จัดว่าเลื่อนรางใช้ไม่ได้ จนที่สุดมันก็อันตรธานหายไปไม่หลงเหลือในความทรงจำ การเมืองในมโนสำนึกของเรามากที่สุดก็แค่การเลือกตั้งผู้แทน จะผู้แทนไหนก็ช่าง เพราะฉันทันก็ไม่เห็นว่าพวกนั้นจะเข้าไปแก้ไขปัญหาวบ้านเมืองตรงไหน มันไม่ใช่ทั้งหมดหรอก ฉันทันรู้ แต่พวกที่เขาจะมีกะใจอยากจะทำจัดการปัญหาบ้านเมืองจริง ๆ ก็ถูกเงื้อมมือของผู้มีอำนาจ จัดการไปเรียบแล้ว ไม่รอดสักราย ที่เหลืออยู่ก็มีแต่พวกเลียแข้งเลียขาตัวเอง สู้บิณฑบาต ทำลายบ้านเมืองเท่านั้น ไม่เคยมาสนใจพวกประชาชนอย่างฉันทันหรอก

แต่ตอนนี้ภาพที่เคยเป็นกัลปตาลปัตร หนังสือที่ไม่เคยแพร่หลายก็ได้รับความนิยม บ่มเพาะแนวคิดมากมายให้พร่างพรายในหัวพวกหล่อน ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถไหน พวกหล่อนจะมีหนังสือเล่าเรื่องการเมือง เปิดอ่านอยู่ตรงหน้า มีโอกาสขยับเขยื้อนตามหน้าที่ต่อไป แต่ตามองสลับระหว่างตัวอักษรนับร้อยนับพันกับภาพการเคลื่อนไหวของสายพาน แวดตาของพวกหล่อนเปล่งประกายชิมชับทุกตัวอักษรอย่างตั้งใจ เสียหายที่มนุษย์ไม่ได้มีสติตาหรือมากกว่านั้น มิฉะนั้นอะไร ๆ คงจะง่ายกว่านี้ ไม่กี่วันหลังจากที่หนุ่มสาวชาวโรงงานเริ่มอ่านหนังสือการเมือง **·วันแห่งการปลดปล่อย·** ก็มาถึง ซึ่งฉันทันก็ไม่นึกมาก่อนว่าจะมีวันนี้ วันที่ชีวิตของพวกเราสาวโรงงานจะได้เผชิญชะตากรรม ไม่แตกต่างอะไรกับคนเล่าหรือคนเขียนหนังสือการเมืองเล่มนั้น--การเรียกร้องโดยชอบธรรมกำลังจะเกิดขึ้นนับจากนี้

ไฟแห่งการปลดปล่อยลุกโชนแต่หัววัน วันนั้นพวกเราหนุ่มสาวชาวโรงงานทุกคนร่วมใจกัน **·หยุดทำงานกะทันหัน·** เพื่อรวมกลุ่มชุมนุมกดดันบอร์ดบริหารทั้งคณะให้รับผิดชอบต่อการตายอย่างไม่ยุติธรรมของเจสที่มากกว่าการปล่อยให้ชายอารมณ์ร้ายคนนั้นเข้าคุกและปล่อยให้ความตายของเจสเป็นเพียงคลื่นกระทบฝั่ง โดยไม่ได้นัดหมาย การชุมนุมมีเหตุผลหลัก ๆ อยู่สองประการที่ฉันทันพอจะจำได้จากปากของเฟื่องลดาคือหนึ่ง เรียกร้องความยุติธรรมให้เจส สองเรียกร้องความปลอดภัยจากความไม่แน่นอนทางอารมณ์และการกดขี่ของพวกนายจ้าง ไม่มีใครอยากพบจุดจบแบบเจสหรอก แต่อารมณ์คนมันเอาแน่เอานอนไม่ได้ ยิ่งเราเป็นแค่ลูกจ้างเขา โอกาสจะเป็นผู้ถูกกระทำย่อมมากกว่า

เสียงร้องตะเบ็งเซ็งแซ่เปลี่ยน โรงงานให้กลายเป็นสถานที่ที่ไม่เงียบเหงา คลอเคล้าเสียงคำทอแห่งความเดือดดาล การชุมนุมเพื่อทวงความยุติธรรมถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่มด้วยกัน ส่วนหนึ่งจะปักหลักกระจัดกระจายอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของโรงงาน อีกส่วนก็บุกเข้าไปกดดันข้างในสำนักงาน สำนักงานที่พวกบอร์ด

บริหารรวมถึงพวกพนักงาน--พวกนั่งห้องแอร์นะ ทำงานอยู่ ไม่พ่นป้าย ป้ายมากมายก็ติดเต็มไปหมด ตามผนัง ตามโรงงาน บนพื้น ความไม่พอใจแฉะรีมีความร้อนแรงออกมาจากข้อความบนป้ายเหล่านั้น เหล่าพนักงาน (พวกห้องแอร์) คนอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องและไม่ได้รับรู้ความเป็นไปของพวกเรา ต่างพากันหนีจ้าละหวั่น บอร์ดบริหารหายหัวไปเลย เราไม่เจอพวกเขาตอนไปที่นั่น พวกเขาจงใจไม่อยู่หรือไม่ก็พวกเขาอาจไหวตัวทันจึงไม่มาปรากฏตัว นี่ยิ่งเป็นการตอกย้ำว่าพวกเขาชี้ขาดแล้ว

ไม่กี่ชั่วโมงถัดมาหนังสือพิมพ์ ข่าวโทรทัศน์ต่างประโคมหัวข้อในลักษณะ ... โรงงานย่านชานเมืองวุ่น
คนงานก่อเหตุจลาจล...

ตอนที่ฉันอยู่ในกลุ่มชุมนุมขณะเสียงโห่ร้องยังคงรำไป ท่ามกลางผู้คนที่ยืนเชียร์ หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งถูกส่งต่อมามีเรื่อง ๆ กว่าจะมาถึงมือฉัน ก็ขยับยู่ไปหมดแล้ว ฉันถึงกับสับสนออกมาเมื่อเห็นพาดหัว “แม่งเอ๊ย” ข่าวนี้กำลังบิดเบือน เราไม่ได้ก่อจลาจล เราแค่ร้องขอความยุติธรรม เราไม่ได้ใช้ความรุนแรง ถ้าจลาจลต้องมีการทุบตีทำลายข้าวของ เราไม่ได้ทำอย่างนั้น เราเพียงแต่เรียกร้องสิทธิที่ถูกกดขี่อย่างนานนมในโรงงานของเราอย่างสงบ-ไม่สงบหรอก แต่เราไม่ได้กระทำการรุนแรงอะไรเลย

ดูเหมือนว่าสำนักข่าวจะเชื่อถือไม่ได้เท่ากับข้อมูลตามโซเชียลมีเดีย ความเป็นจริงมันไม่ต่างกันเท่าไรหรอก เพียงแต่ข่าวสาร โซเชียลมีเดียมีโอกาสถูกแทรกแซงและปั่นข่าวได้ง่าย แต่ในขณะที่เดียวกันข้อมูลบางประการก็จริงเสียยิ่งกว่าจริง โลกไร้พรมแดนมันก็อย่างนี้

แต่ก็ ‘ชุมนุมโรงงานชื่อดังย่านชานเมือง’ กับแต่ก็ ‘เซฟเจส’ (อันหลังฉันไม่แน่ใจว่าแปลว่าอะไร แต่น่าจะเป็นทับศัพท์) ขึ้นเทรนด์อันดับหนึ่งกับสองบนโลกออนไลน์เป็นเวลาไล่เลี่ยกัน--เพื่อนฉันคนหนึ่งมีสมาร์ตโฟนนะ พอเล่นเน็ต เล่นพวกโซเชียลอะไรเทือก ๆ นั้นได้ ฉันจึงรู้ว่าผู้คนในสังคมให้ความสนใจกับการชุมนุมของพวกเราหนุ่มสาวชาวโรงงานไม่น้อยเลย ความคิดเห็นแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือให้กำลังใจ อีกส่วนคือวิพากษ์วิจารณ์

ความคิดเห็นที่ 1

สุภัตราคนหน้าบาน-กะอีแค่คนงานตาย พวกคนงานกระจอกเสือกลุกขึ้นมาเรียกร้องความยุติธรรม ถ้าเป็นพวกผู้บริหารตายเพราะโดนคนงานฆ่าก็ว่าไปอย่าง ไร้สาระจริง ๆ หวังจะป่วนแน่ ๆ เลยละ ไม่ไหวจริง ๆ

ความคิดเห็นที่ 2

ไม่เอาพวกซังชาติ-พวกนี้ต้องเป็นพวกป่วนเมืองแน่ ๆ ตัวอย่างมีไม่ดู พวกคลังไคล้เสรีภาพ น่าจะให้ตำรวจยิงทิ้งให้หมดเลยนะคะ เหมือนพวก (ฉันขอไม่กล่าวถึง มันเป็นชื่อกลุ่มคน)

ความคิดเห็นที่

นายนิรนาม-พวกนี้มันป่าเถื่อน ส่วนมากไม่ใช่คนไทยด้วยมั้งที่เห็น ยิ่งไม่สมควรจะไปให้ค่าอะไร คิดจะสร้างความแตกแยกให้เกิดขึ้นในสังคม เป็นกรรมกรก็อยู่ส่วนกรรมกรไป ถ้าเรื่องมากนัก ก็ยิ่งทิ้งเหมือนที่ความเห็นสองบอกเลยครับ นำราคาจริง ๆ สร้างความแตกแยกไม่รู้จักจบจักสิ้น

ฉันรับรู้ได้ถึงน้ำเสียงเหยียดหยันที่ส่งผ่านข้อความเหล่านั้นเต็มประดา

การประท้วงยึดเยื่ออย่างถูกไม่กลับ ฉันมองไปยังร่างสะออดสะอองของเฟื่องลดาที่มีมือถือโทรโข่ง ปากพร่ำพูดไปเรื่อย ๆ ทั้งเริ่มจะอ่อนระโหยโรยแรง เธอคือผู้ที่ทำหน้าที่เป็นหัวหอกในการชุมนุมตลอดทั้งวัน นำสิ่งที่เพื่อนสาวตัวเล็กของฉันคนนี้แข็งแกร่งขัดกับรูปร่างบอบบางอย่างสิ้นเชิง นี่แหละเด็กพริกขึ้นหนูของแท้

ความมืดโรยตัวปกคลุมรอบโรงงาน บรรยากาศรอบนอกเงียบสงัด แต่ข้างในเจ็วจ้า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นรอบนอกเพื่อดูแลความสงบ ยังไม่มีเหตุการณ์อะไรน่าเป็นห่วงมากนัก การชุมนุมดำเนินไปอย่างเรียบร้อย

กระทั่งวันรุ่งขึ้น มาตรการประท้วงยังดำเนินต่อไป สถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงงานก็เริ่มมีร่องรอยของการทำลาย กระชกแตกร้าว ผนังเป็นรอยขีดข่วนและพื้นสีปรากฏให้เห็น อะไรหลาย ๆ อย่างเริ่มไม่ปกติ มีบางคนเริ่มทำให้ *ความรุนแรง* แผ่อยู่ใน *ความสันติ* ที่พวกเราออกมาโดยตลอด

มีคนโดนทำร้ายร่างกายด้วย ไม่ใช่คนจากที่ร่วมชุมนุมหรือ เป็นพวกพนักงานออฟฟิศที่กลับเข้ามาสะสางงาน นั่งแต่ในห้องแอร์ คนหนึ่งเลือดอาบเขียว ตอนนั้นเองมีกลิ่นไม่ชอบบางพาดบางอย่างคละคลุ้งอวลไปกับเสียงแห่งผู้ตื่นรู้ ชาวเรื่องนี้แพร่ไปไวมาก มากพอจะทำให้ตอนนี้คนมองการชุมนุมของเราเป็นเรื่องน่าละอาย เพราะเขาบอกว่าพวกเราใช้ความรุนแรง ทั้งที่ยังไม่มีหลักฐานชี้ไหนบอกเลยว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านั้นมาจากมือของเรา ยิ่งสื่อเล่นแต่ประเด็นนี้ คนยิ่งมองเราในภาพลบหนักขึ้นอีก

มันประจวบเหมาะกับตอนที่ทางบอร์ดบริหารห้าคนออกมาให้สัมภาษณ์กับสำนักข่าวชื่อดัง ซึ่งเทปนั้นถูกเปิดกระจายเสียงในโรงงานด้วยพอดี

“...การชุมนุมของพวกพนักงานในโรงงานต้องเรียนตามตรงว่าเป็นเรื่องที่เราห้าคนไม่คิดว่าจะบานปลายมากถึงเพียงนี้ พวกเราเชื่อว่าการชุมนุมครั้งนี้เกิดจากการปลุกปั่นของผู้ไม่หวังดี เพราะขณะนี้เราได้รับรายงานมาว่า มีคนเริ่มทำลายข้าวของกันแล้ว รวมถึงพนักงานบางส่วนของเราก็โดน โจมตีอากราสาหัส...” มีถ้อยแถลงมากมายตามมาหลังจากนั้น ซึ่งไม่มีส่วนไหนพูดในแง่ดีและพูดถึงประเด็นที่พวกเราเรียกร้องเลยสักนิดเดียว

พวกเราทุกคนหันมามองหน้ากันหลังเสียงนุ้ม ๆ ทุ้ม ๆ ที่เราไม่ได้ยินมาสักพักกล่าวจบ ด้วยความจงนเสียงฮือฮาดังอื้ออึงในกลุ่ม เราเริ่มถกเถียงกันถึงประเด็นดังกล่าว ทุกคนต่างส่ายหน้าหงิกหงัก ไม่มีใครทราบบว่าใครเป็นคนทำเรื่องเลวร้ายพรรคนั้น

จู่ ๆ ก็มีคนบอกว่าเห็นกลุ่มคนน่าสงสัย ใส่ชุดพนักงานมอมแมม แต่เนื้อตัวกลับขาวผุดผ่อง ดูแล้วไม่น่าจะใช้ผู้ใช้แรงงานที่ตรากตรำทำงานจนประทับใจความเหนื่อยไว้ตามลำตัวและใบหน้า แฝงตัวลับ ๆ ล่อ ๆ ประปนในกลุ่มพวกเรา ก่อนเหตุการณ์ความรุนแรงจะเกิดขึ้น เราพยายามจะตามหาพวกเขา แต่ก็หาไม่พบฉันเริ่มคิดถึงถ้อยคำบางถ้อยจากหนังสือการเมืองเล่มนั้น ไม่รู้มันจะเกี่ยวกับไหม แต่ฉันว่าก็ไม่แน่หรืออะไร ๆ มันบิดเบี้ยวขึ้นทุกวัน

เรื่องราวความรุนแรงอันเป็นปริศนาเริ่มบานปลายหนักยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง บอร์ดบริหารทั้งห้าคนยังไม่กลับเข้ามาภายในโรงงาน พวกเขาคิดว่าการประท้วงของพวกเราจะจบลงโดยง่าย แต่พวกเขาคิดผิด พวกเขาจึงเอาแต่พูดจาปราศรัยต่อสำนักข่าวในทำนองว่า มีอบของเราทำให้โรงงานล่มสลาย ทำให้แตกแยก ไม่ได้ทำเพื่อเรียกร้องสิทธิ ซึ่งพวกเราทุกคนได้แต่จ้องหน้ากัน ความหวังริบหรี่เต็มที กระนั้นเราก็ไม่ทอดถอย และยืนหยัดจะร่วมต่อสู้กันตราบเท่าที่พวกเขาพึงพิงเฉยต่อความไม่ยุติธรรม โดยเฉพาะกับเฟื่องลดา หล่อนต้องสูญเสียสามีอันเป็นที่รักเพียงเพราะคนบ้าอำนาจ คิดว่าตัวเองอยู่เหนือคนอื่น

“ถ้าบอร์ดบริหารไม่โผล่หัวมาเลย เราอาจยกระดับการชุมนุมให้มากขึ้นเพื่อให้พวกเขาตระหนักรู้ แต่จะไม่ทำอะไรรุนแรงเด็ดขาด” ผู้นำสาวนามว่า เฟื่องลดา บอกกับฉัน ในตอนที่ฉันแหวกผู้คนมาคุยกับเธอ “แต่เราจะทำอะไรได้ล่ะ พวกบอร์ดบริหารยังไม่โผล่หัวมาสักคน เงินก็ไม่มีจะใช้ ข้าวก็ยังไม่ได้อินกันเลย ไม่รู้ว่าอีกนานแค่ไหนที่พวกเราจะทนได้”

ฉันถามแกมบ่นตามสภาพการณ์ เธอโน้มตัวลงมากระซิบกระซาบ “ไม่ต้องห่วง ฉันได้ยินข่าวลือว่าพวกบอร์ดบริหารแอบลอบกลับเข้ามาที่นี่ แล้วก็เป็นตอนนี้อยู่ ฉันจะลองไปดู ลองเจรจากับพวกเขาก่อน” เธอว่าแล้วยิ้ม ๆ แวดตาเหนื่อยหน่ายวิบวิบ ฉันจับแขนเธอไว้ ก่อนจะส่งสายตาเชิงว่า ฉันไปด้วย ฉันอยากไปเห็นกับตาว่าพวกบอร์ดบริหารจะกล้าเผชิญหน้ากับความจริงไหม

ในสำนักงาน ไฟทุกดวงดับวูบรอบข้างพลันมืดสลัว ตอนนั้นเป็นเวลาเกือบ ๆ สองทุ่ม มีเสียงจากข้างล่างลอดเข้ามาบ้าง แหงละ แม้ตัวหัวหอกจะไม่อยู่ แต่เชื่อว่าไม่มีผู้นำคนอื่นเลย คนที่ไม่พอใจกับโครงสร้างทางสังคมในโรงงานแห่งนี้ก็มีเยอะอยู่ เราทั้งคู่เดินฝ่าม่านมืด ฝ่ากองกระดาศปลิวว่อน ข้าวของหล่น สะเปะสะปะเต็มพื้น มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าห้องที่ถูกระงกทั่ว เราตัดสินใจจะไม่เปิดไฟ ด้วยเหตุที่ว่ากลัวพวกบอร์ดบริหารที่แอบเข้ามาจะไหวตัวทัน ในความมืดสลัวนั้น พวกเราเห็นเงาตะกุ่มดำ ๆ กำลังเคลื่อนไหวขนทุกเส้นของฉันลุกกรูกริว รู้สึกกร้อน ๆ หนาว ๆ อย่างไม่ชอบกล

เราเดินไปใกล้ ๆ งานนั้นอย่างเบาที่สุดเท่าที่จะเบาได้ แล้วพวกเราสองคนก็มีอันตะลึงงัน พลันเหลือใจภาพ
แตกพลัด หัวใจเต้นระรัว เพราะพอได้เห็นเงาตรงหน้าเงาตาขึ้น ก็พบว่าเงาตรงหน้าไม่ใช่เงาของพวกคนใน
บอร์ดบริหาร ไม่ใช่แม้แต่เงา อีกทั้งเขาก็ไม่ใช่ผู้ข่มขู่ด้วย ฉันจำได้ ร่างสูงนั่นสวมหมวกปิดหน้า เสื้อ กางเกง
ทุกอย่างล้วนดำ กำลังขยับขยับทำอะไรสักอย่าง มือของพวกเราสองคนพันนาการเข้าหากันอย่างตื่นกลัว

ทันใดฉันก็เห็นแสงสีส้มอมน้ำเงินเล็กจิ๋วลอยกว้างท่ามกลางความมืด แล้วจุดเล็กจุดน้อยนั้นก็ถูกเหวี่ยงตกลง
ไปบนพื้น ลูกโซติช่วงแผ่ขยายไปทั่วอาณาบริเวณในเวลาไม่นาน ฉันกรี๊ดร้องออกมาเสียงดังลั่นและนั่นทำ
ให้เงาปริศนาหันมามองพวกเรา ก่อนที่เราจะได้เอ่ยเอื้อนอะไรไปมากกว่านี้ โดยอาศัยความรวดเร็วปาน
ลมกรด มันวิ่งผ่านพวกเราไปเปิดหน้าต่าง กระโดดผลุบหายไปในความมืด จากความมืดมืดสู่ความสว่างไสว
จากความว่างเปล่าสู่ควันทะมึน จากความมึนงงสับสนสู่ความมึนงงที่สับสนกว่าเดิม พวกเราละล้าละลักพัก
ใหญ่กว่าสติสติงที่แตกกระเจิงจะประดังกลับเข้ามา เสียงเพรียก เสียงเพรียกหนึ่งดังขึ้น

“ทั้งสองคนรีบออกมาเร็ว” เขาคือหนึ่งในผู้ร่วมชุมนุม คงเห็นควันสีเทาพุ่งออกไปทางหน้าต่างและเปลว
ไฟที่กำลังเผาไหม้ที่นั่น ไม่ต้องพูดอะไรอีก เราสองคนรีบวิ่งให้ห่างจากรัศมีเพลิงอย่างทุลักทุเล ในสภาวะหวั่น
อารมณ์อันหลากหลาย ฉันพบว่าตัวเองกระโดดเกาะเข้าที่ตัวของผู้ชายคนที่เรียกอย่างจริงจังเราสองคนล้มลง
ไปกองอืดงอที่พื้น ภาพถัดมาคือตอนที่ฉันหันหลังกลับไป ทิ้งห้องที่เคยเป็นสำนักงานท่วมท้นด้วย
เพลิงบรรลัยกัลป์ มันเฉียดตัวฉันไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เป็นตอนนั้นเองที่ฉันหันซ้ายแลขวา มีแค่ผู้ชายสอง
คนนั้นกับฉัน--ไม่มีเฟื่องลดา

แล้วจู่ ๆ ฉันได้ยินเสียงกรี๊ดร้องแว่วมาพร้อมกับเสียงซู่ซ่ากรีดกรายของสายเพลิง เธออยู่ในนั้น ในทะเลเพลิง ฉัน
ตะโกนใส่ภาพตรงหน้าสุดเสียง ตะเกียกตะกายไปทั่วอย่างคนเสียสติ แต่ก็สายไปแล้ว เพื่อนของฉันกำลัง
โคนเปลวไฟกลืนกิน เปลวไฟที่สุ่มขึ้นจากเงาปริศนา ฉันมองภาพตรงหน้า ภายใต้อ้อมกอด น้ำตาแห่งความ
เสียใจพรั่งพรูราวสายน้ำซึ่งจะไม่มีวันหยุดไหล ไอคความร้อนเผาผลาญหัวใจฉัน ให้เหลือเพียงแต่เศษซาก
ของความเจ็บปวด ที่ไม่มีทางลบเลือนได้

เช้าวันต่อมา พวกเราทั้งหมดต้องพากันอพยพออกมาจากตัวอาคารของโรงงานอย่างวุ่นวาย รถดับเพลิง
หวีดเสียงหวนเข้าควบคุมเพลิงได้ทันเวลา ฉันกลับไปไปที่ที่กลายเป็นตอตะโกอีกครั้งเมื่อไฟดับสนิท ที่นั่น ฉัน
คว้าผงกระดำกระด่างที่ยังอุ่น ๆ กอบกำไว้ในมือ มันอาจเป็นส่วนหนึ่งในตัวของสาวผู้นั้น สาวโรงงานที่ไม่
เคยอ่านหนังสือการเมือง จนมาสู่สาวโรงงานผู้เรียกร้องความยุติธรรมให้กับสามีของตัวเอง

เวลาเดียวกันฉันได้ยินเสียงนักข่าวดังออกมาจากลำโพง “ข่าวด่วนคนงานคลังเผาโรงงานตัวเอง..” ฉัน
คำรามใส่เสียงเฮงชวยนั้น คล้ายคนบ้าที่ควบคุมตัวเองไม่ได้บนเก้าอี้ น้ําสีใส่กำลังไหลรดเสื้อผ้าหนึ่งของ
ความจริงที่สลายเป็นผุยผง หลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของตอตะโก--หายไปกับเฟื่องลดาผู้ล่วงลับ--ตลอดกาล

ห้องแซทของเราสามคน

เราสามคนรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมโน่น เรียกได้ว่าเป็นกลุ่มเพื่อนที่สนิทที่สุด ถึงจะเรียนจบไปนานแล้ว พวกเราสามคนก็ยังคงคุยกันผ่านห้องแซทนี้เสมอเกือบทุกวันเชียว

ยัยจี: โฮ เพื่อน ๆ วันนี้ทำงานเป็นไงบ้างคะ สบายดีรึป่าว

สบายดีกับผีสิ บอสแม่งนำมคานชิบหายเลยวะ

อ้วนยังกับหมูตอนเลือกมารมร้อนอีก กุจะบ้าตั้ย

ยัยจี: ้วย เม้า

เม้าอะไรละ พุดถึงแม่งแล้วงุดจิด

เปลี่ยนเรื่องดีกว่า

ยัยรุ: นี่พวกแก ไม่รอฉันเลยนะยะ

ยัยรุ: เม้าไรเม้าด้วยดิ อย่าทิ้งเพื่อนไว้กลางทาง

ยัยจี: ของฉันเองก็ปสด.ไม่ไหว แกรู้มะ บอสฉันแม่งต้องเป็นพวกเต่าหัวงูแน่ ๆ

หะ! คือไง

ยัยรุ: @ยัยจี เม้า!!!

ยัยจี: ตอนฉันไปหาบอสที่ห้องทำงานนะ หือ มองขาอ่อนฉันตาเยิ้มเลย

ยัยจี: คิดแล้วขนลุกโคตร

ยัยรุ: ตายแล้ว อย่าขอมนะ แจ้งความเลย

ใช่ แกอย่าไปขอมนะ

เราเป็นผู้หญิง จะไปขอมได้ไง

พวกผู้ชายสมัยนี้ก็นะ มีแต่พวกหีนกาม น่ารังเกียจที่สุด

เห็นเพศแม่หน่อยไม่ได้ ในหัวคิดแต่เรื่องอัปปริ

ยัยรุ: ฉันเห็นด้วยกับพวกแก

เดี่ยว@ยัยรุ แกเป็นผู้หญิงด้วยเรอะ ถึงมาเห็นด้วย

ยัยรุ:อ้าว กูก็เพื่อนสาวมึงนะ อห. ถึงจะไม่ใช่สาวก็เหอะ แต่เราก็คือเพื่อนกัน

อะจ๊ะ

ยัยจ๊ะ:แล้วคือแม่่งเป็นยังงี้กับพนักงานผู้หญิงเกือบทุกคนด้วยนะ

ยัยจ๊ะ:เห็นใครสวยหน่อยไม่ได้ แม่่งเรียกเข้าห้องหมด ป่านนี้ลวนลามไปทั้งบริษัทแล้วมั้ง

ยัยจ๊ะ:จะลงโลงอยู่แล้วไม่เจียมสังขานตัวเองเรอะ

ยัยจ๊ะ:พวกคนอื่นก็ใช้ว่าจะดี พวกผู้ชายในออฟฟิศนะ สันดานไม่ต่างกัน

ยัยจ๊ะ:รวมกลุ่มคุยกันแต่ละที ไม่เคยพ่นแซวหญิง ในออฟฟิศ

ยัยจ๊ะ:ไม่ก็เอารูปผู้หญิงมาส่องแล้วจับกลุ่มคุยกัน หน้าตาของพวกมันอย่างหื่นอะ บางทีพวกแม่่งก็คุยเรื่อง
หนังโป๊กันในโทรศัพท์

ยัยจ๊ะ:น้องนั่น น้องนี่ โคตรเด็ดเลยอะ/ฉันทิ้งแล้ว โคตรสะอิดสะเอียน

ยัยจ๊ะ:ทำยังกับผู้หญิงเป็นของเล่น

วงวาร

ยัยรุ:หว่า น่าสงสารเขานะคะ ผู้ชายสมัยเนี่ย เอาตรงเลยคือหาดี ๆ ได้ยากขึ้นทุกวัน

ยัยรุ:ส่วนมากแม่่งมีแต่พวกหื่นกาม พวกป่าเถื่อน เห็นผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ

ยัยรุ:ถึงจะฉันทันทีก็เถอะ แต่ฉันท้อคสงสารพวกแกไม่ได้

ยัยจ๊ะ:บวกกับน้องรุหน้าปรูของเราไปอีกล้าน

ยัยรุ:ใครหน้าปรู เดี่ยวจะโดน

ยัยจ๊ะ:ฉันทันคิดเหมือนยัยรุ

ยัยจ๊ะ:แต่ก็อย่างว่าสังคมนี้ ผู้ชายเป็นใหญ่

ยัยจ๊ะ:แม่่งกอดจีผู้หญิงยังกับอะไรดี ผ่านมาก็ยุคก็สมัย สันดานผู้ชายแม่่งเป็นเหมือนกันหมด

ยัยรุ:ตุ๊ดก็โดนกะ ฮัลโหล

ยัยจี้: มันควรจะหมดเวลาของสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่แล้วปะวะ ศตวรรษไหนกันละ

จริง

ความคิดมากมายโลดแล่นอยู่ในหัวฉัน พวกผู้ชายส่วนใหญ่มันก็เป็นเหมือนที่ยัยจี้ว่า กดขี่ข่มเหงเพศอื่น ถือดีว่าตัวเองเป็นผู้ชายแล้วจะทำอะไรก็ได้ เพศหญิงอย่างเรา ๆ รวมถึงยัยรุซึ่งเป็นชายใจหญิง ต่างได้รับผลกระทบจากสังคมผู้ชายเป็นใหญ่กันถ้วนหน้า

ฉันละเกลียดสังคมแห่งความไม่เท่าเทียมนี้

แล้วเราก็กดขี่กันแต่เพียงเท่านั้น เหมือนกับคำว่า 'จริง' ของฉันเป็นตัวหยุดทุกอย่างลง

เช้าวันต่อมา แสงแดดรุกล้ำช่วงชิงพื้นที่ส่วนใหญ่บนเตียง นั่นทำให้ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นได้ ฉันอ้าปากหวาดหวอด ความเมื่อยถูกไล่ออกไปเมื่อฉันบิดตัว ฉันคงเลือกจะสานสัมพันธ์กับผ้าห่ม หมอน และพวงมุ่นนิ่มต่อ ในขณะที่มองไปยังนาฬิกาบงบอกว่าเวลาได้ล่วงเลยมาจนถึงเก้าโมงแล้ว ดีที่ว่าวันนี้วันหยุดฉันเลยไม่ต้องกระวีกระวาดลุกขึ้นไปทำงานแต่เช้าตรู่

และก็เป็นตอนนั้นเองที่โทรศัพท์ที่ฉันสั่นระหิงก เสียงกระดิ่งกริ่งกริ่งดังขึ้นถี่ ๆ ฉันคว้าโทรศัพท์มาไว้ในมือ กระตุกยิ้มมุมปากเล็ก ๆ เมื่อเห็นว่าคนที่ส่งข้อความมาต้อนรับเช้าวันใหม่ของฉันคือใคร โดยไม่ต้องรีรอ ฉันกดเข้าไปดูทันที

ยัยจี้: พวกแกเห็นข่าวยัง

ข่าวไรวะ

ยัยจี้: โนทวิต

ยัยจี้: แค้นแชร์กันให้ว่อน

ยัยจี้: ดาราสาวซูปดาร์ชุ่มคบเจียบไฮโซพันล้าน อ่านต่อ...

ฮะ ข่าวดารานี้นะ หล่อนสนใจเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ะ

รายนี้จะคบใครก็ช่างเถอะ เห็นคบแต่คนรวย ๆ

ยัยจี้: ไม่ใช่ฉันส่งผิด

ยัยจี้: ขอโทษเอาใหม่

ยัยรุ:สองคนนี่แอบคุยกันตอนฉันไม่อยู่อีกแล้ว จะโกรธละนะ

แกตื่นสาย @ยัยรุ

ยัยรุ:เฮ้ วันเสาร์นะ ให้ฉันได้พักผ่อนจะรีบตื่นไปไหน

ยัยรุ:พวกแกก็จ้วงหว่าดีมาก คุยกันตอนฉันไม่อยู่ถูกรอบ

ยัยจี้:กลุ่มนิรนามจาวใช้คำพูดไม่สุภาพคุกคามเพศหญิง อ่านต่อ...

ฉันกดลิงก์ที่ส่งมาจากยัยจี้ บนหน้าจอโทรศัพท์ปรากฏภาพห้องแชทที่เซนเซอร์หน้าตาและชื่อผู้ส่งในหิ้งนั้นไว้ แต่สามารถรับรู้ได้ว่าเป็นผู้ชาย จากคำบอกเล่าของเนื้อข่าว ในแชทนั้นมีข้อความและรูปภาพสลับกันเป็นระยะ

ที่ฉันรับไม่ได้ก็คือภาพดังกล่าวเป็นภาพของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ไม่ใช่ดาราทรงโป๊หรือนางแบบชุดว่ายน้ำ แต่เป็นผู้หญิงสุดแสนจะธรรมดาคนหนึ่ง เธอผู้นั้นกำลังโหนกราวอยู่บนรถไฟ บีบเคี้ยวผู้คนแน่นขนัด เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่รัดกุมมาก มากจนมองไม่เห็นอะไรเลย เว้นแต่เธอโหนกรา หรือ ที่เรียกกันง่าย ๆ ว่าไม่ใส่ยกทรง ประเทศตามแถบยุโรป อเมริกา ผู้หญิงส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนี้แหละ ซึ่งที่นั่นเป็นเรื่องสามัญ เพราะผู้หญิงมีสิทธิจะทำอย่างนั้น และผู้ชายก็ไม่มีสิทธิจะไปมองหรือพูดจาสองแง่สองง่าม คุกคามใส่

แต่ไอ้กลุ่มที่ยัยจี้ส่งมาให้ฉันดูกลับไปโพกสร้างสะดอสะดอง กลมกลิ้งภายใต้เสื้อผ้าที่ปิดมิดชิดของผู้หญิงคนนั้น พร้อมทั้งพูดจาเชิงคุกคาม อย่างที่ผู้ชายส่วนใหญ่ในประเทศนี้เป็นกัน

“นมใหญ่ดีวะ” “น่าจะไปเป็นดาราทรงโป๊มาก อยากรู้ได้เลย”

บางคอมเมนต์ในกลุ่ม ‘นิรนาม’ ก็ออกจะกระแนะกระแหน เหน็บแนม ดูถูก

“ใหญ่จังวะ สงสัยออกมალ่าเหยื่อ อออิ” “ไม่เจียมตัวเองเลย เดี่ยวพอโดนข่มขืนก็มาโทษพวกกูอีก” “มาทำเป็นโง่ ถ้าเจอนะ พ่อจะขยำให้” “ผู้หญิงสมัยนี้ไม่ระวังเนื้อระวังตัวกันเลย น่าละอายใจ”

ฉันทนอ่านได้ไม่มากนักเพราะรับไม่ได้ นี่แหละนะสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ เห็นผู้หญิงเป็นแค่วัตถุทางเพศ ผู้หญิงคนนั้นแค่มีรูปร่างที่ดี ไม่ได้หมายความว่าหล่อจะต้องไปเป็นดาราทรงโป๊หรือนั้น อีกร้อยอย่างหล่อจะโหนกราหรืออะไรก็เป็นสิทธิของหล่อนสิ

ความคิดของผู้ชายสมัยนี้ หนีไม่พ้นเรื่องได้สะคือจริง ๆ รีเนี่ย ฉันหดหู่ใจเหลือเกิน ผู้ชายสมัยนี้เป็นอะไรไปหมด

หมกหมุ่น ป่าเถื่อน

ยัยจ๊ะ:เฮ้ย! เจียบไปเลย

ยัยรุ:ให้ฉันอ่านก่อนสิ รีบเกินไหม

ยัยรุ:อ่านจบแล้ว ตายจริง น่ากลัวมาก

ผู้ชายสมัยนี้

แม่งก็ยังมี บ้านเมืองล่มจม โครงสร้างสังคมอุปาด

ยัยรุ:แต่ฉันว่าไม่ใช่ผู้ชายทุกคนหรอก

ยัยรุ:มันก็แค่บางคนรีป่าว

หล่อนจะไปรู้ไรละ

@ยัยรุ แก่ไม่ใช่ผู้หญิง

ยัยรุ:ยะ

ยัยจ๊ะ:ก็อย่างที่ฉันเล่าให้ฟัง ไม่ว่าจะที่ไหน ในหัวของผู้ชายก็จ้องแต่จะ...อย่างนั้นลวกเดียว

ยัยรุ:อย่างนั้น?

ยัยจ๊ะ:อย่างนั้นแหละ

ยัยจ๊ะ:อย่างไรก็ตามฉันสงสารผู้หญิงคนนี้นี่มาก โคนพวกที่น่กามทะเล่ถึงใส่

ยัยจ๊ะ:ถ้าฉันเจอนะ แม่จะตบให้คว่ำเลย

ใจเย็นนะคะ เพื่อนจี้

เอาเถอะ ยังไงเราก็ทำอะไรไม่ได้หรอก สังคมนี้สิ้นหวังชิบหาย

ยัยรุ:ทำใจนะคะเพื่อนสาวทั้งสอง ได้แต่บ่น

ยัยรุ:ยัง ไรระวังตัวไว้ด้วยก็แล้วกัน หน้าตาพวกแกทั้งสองไซ้ว่าจะซีเหร่

รักยัยรุ เพื่อนหน้าปรุของเรามาก ขอบใจคะ

ยัยรุ:โคตตบนะ555+

แม้ว่าการสนทนาจะจบลงที่ยัยรุจะโดดตบพวกเรา แต่ในหัวของฉันก็ยังอดคิดถึงสังคมที่ไม่เท่าเทียม
และผู้ชายเป็นใหญ่ไม่หาย

กว่าเราทั้งสามคนจะได้กลับมาคุยกันในห้องแชทอีกครั้ง ก็ปาเข้าไปเกือบจะสามทุ่ม

ยัยจ๊ะ: มึง พวกมึง

ยัยรุ: อะไร อะไร อย่าบอกนะว่า ยัยจี้ โห่ ไม่น่าเลย

ยัยจ๊ะ: อะไรของหล่อนยะ

ยัยจ๊ะ: มึง สันตูกก็

สันตูกก็

อ้อ ดาราคณนั้น ที่ตั้ง ๆ อะนะ

ก็นึกว่าเรื่องอะไร

นึกว่าบ้านใคร ไฟไหม้

ยัยจ๊ะ: ฉันท้อเขาที่รถไฟฟ้าเว้ย เชี่ยตัวจริง โคตรหล่อ

ถามจริง

บุญพาวาสนาส่งนะกะ เพื่อนสาวเรา

ยัยรุ: อีนี่ เจอผู้ชายมาทำระริกกระรี่

ยัยรุ: ว่าแต่เป็นไงตัวจริงหล่อลึ่มปะ

ยัยจ๊ะ: หืม แซ่บลึ่ม ใต้อีตื้นี่ธรรมดานะ แต่กล้ามเป็นมัด ปริเสื้อเลย แล้วแบบหน้าตาหล่อมาก

ยัยจ๊ะ: อยากจับทำผิวเลขกะ 555+

ยัยรุ: มึงใจเย็น ๆ นะเพื่อน ข้ามศพกูไปก่อน 555

ยัยจ๊ะ: โม่ เขาต้องเป็นผิวกูเท่านั้น ยัยรุ ตู้อย่างมึงผู้ชายเขาเอาไม่ลงหอรอกกะ 555+

พอเลขทั้งคู่

ของกูต่างหาก

ยัยจี้:555

แล้วการสนทนาทั้งปวงก็จบลงที่ 555 ของยัยจี้ ไม่มีใครคุยอะไรกันอีก จนกระทั่งเช้าวันรุ่ง เสียงโทรศัพท์ดังแต่เช้า ฉันทยิบมันขึ้นมา เปิดหน้าจอ เห็นสองคนนั้นกำลังคุยกันอยู่ก่อนแล้ว

ยัยจี้:มีงดูกลุ่มเดิมเลขอส.

ยัยจี้:พูดจากุความเพศหญิง

ยัยจี้:ทำอย่างกับผู้หญิงเป็นของเล่น เป็นเซกส์ทอย

ยัยจี้:น่ารังเกียจที่สุด

ใช่ เมื่อไหร่สังคมนี้จะเท่าเทียมกันสักที

โคन्हทป้าไข่...เน่า

หลังการท่องโลกแห่งความฝันอันยืดยาวในยามราตรี เมื่อฉันงัวเงียตื่นขึ้น ก็มีโลกอีกใบหนึ่งรอเวลาให้ฉัน บุคตะลุยอยู่ที่โต๊ะเตียงข้างเตียงไม่ไกลนี่เอง มันวางอยู่กับนาฬิกาข้อมือ พวกจดหมายที่ระเกะระกะ ข้าง ๆ โคมไฟตั้งโต๊ะลวดลายดอกไม้ สายสีขาวยพันธนาการอุปกรณ์ทรงสี่เหลี่ยมเข้ากับปลั๊กไฟ ฉันอ้าปากหาหวอดเพื่อไล่ความขมุกขมัวของภาพตรงหน้า บิดตัวไปมาได้ความเมื่อย แล้วจึงยืนกายไหลตัวเองไปตามหัวเตียง ฉันแลเห็นผู้หญิงสภาพกระเซอะกระเซิง สะท้อนอยู่บนหน้าจอสีดำของทีวีที่ปลายเตียง

ฉันเลือกจะไม่เดินไปเปิดฝ้าม่านให้แสงร้อนแรงสาดส่องวิ่งพล่านจนทั้งห้องสว่างไสว อาจเป็นเพราะความชอบส่วนตัว ฉันชอบให้มันสลัวราวอย่างนี้ในตอนที่ฉันบุคตะลุยเข้าไปในโลกอีกใบหลังตื่นนอน อีกประการก็คงเพราะสภาพอากาศช่วงนี้จัดว่าร้อนใช้ได้ การเปิดฝ้าม่านก็เหมือนเป็นการอนุญาตให้พวกมันบุกรุกห้องของฉัน ดังนั้นเลือกปิดฝ้าม่านจึงเป็นอะไรที่เข้าท่าสุด ๆ แล้ว

ไม่นานนักการพันธนาการระหว่างอุปกรณ์ทรงสี่เหลี่ยมกับปลั๊กไฟก็จบสิ้น ฉันเอื้อมมือ ถอดหัวชาร์จ้ออกพร้อมกับปลดสายสีขาวยให้หลุดจากโทรศัพท์ด้วย เมื่อ ·โลกอีกใบ· มาอยู่ในมือของฉันแล้ว ไม่รอช้า ฉันไหลตัวเองลงจนศีรษะกลับมาจมอยู่กับความนุ่มนวลของหมอน รับกับแอร์เย็นฉ่ำ ความมืดสลัวภายในห้อง ทุกอย่างลงตัวเพอร์เฟกต์

แสงสีฟ้าสว่างวาบแวมตาจนฉันต้องหลับตาไปครู่หนึ่งจึงจะค่อยลืมตาใหม่ ครั้นปรับสายตาได้แล้ว ฉันก็รีบไล่นิ้วไปตามหน้าพีดี เพื่อดูเทรนด์ว่าวันนี้แท็กไหนขึ้นอันดับหนึ่ง ข่าวดาราหมาแรง มันเป็นงานอดิเรกของฉัน ยุ่มย่ามกับเรื่องสังคม จะได้มีเรื่องคุยกับชาวบ้านเขาได้

#โคन्हทป้าไข่เน่า

แท็กดังกล่าวขึ้นเทรนด์อันดับหนึ่งต้อนรับการตื่นนอนของฉัน ข้างล่างมีจำนวนผู้สนใจระบุนุไว้ (จริง ๆ ฉันเรียกว่าพวกปั่นแท็กนะ) โอ...เกือบสองแสนเนาะ ฉันลึงเลใจอยู่พักหนึ่ง อะไรบางอย่างแล่นเข้ามาในสมองทำให้ฉันตั้งใจ *โคन्हทป้าไข่เน่า* ฉันเคยได้ยินชื่อนี้จากไหนมาก่อนรีเปล่า มันคลับคล้ายคลับคลาแต่ว่าก็นึกไม่ออก

ด้วยเหตุนี้ ยานพาหนะที่มีชื่อว่า “นิ้ว” ก็พาไปฉันไปยัง *โคन्हทป้าไข่เน่า* ในทันใด

โพสต์แรกที่ปรากฏในแท็ก *โคन्हทป้าไข่เน่า* เป็นข้อความพร้อมทั้งรูปภาพ ฉันเลือกกดไปตรงส่วนรูปภาพเป็นอันดับแรก มันเป็นรูปภาพของโคन्हทหน้าตาน่าทานมากมาย บ้างซุบซ้อกโกแลต บ้างเคลือบน้ำตาล โรยไอซิ่งเกลซีสันลูดฉลาด วางจัดเรียงอยู่ในกล่องที่เปิดอ้าซ่า ท้องฉันร้องจ๊อก ๆ กลิ่นหอมหวานของเนย ท้อป

บั้ง ที่ส่งผ่านรูปภาพมา ทำฉันแทบคลั่ง เกือบจะผละจากโทรศัพท์แล้วเชียว หากความสงสัยทำงานน้อยกว่านี้ ฉันเลื่อนดูภาพถัดไป ก่อนท้องไส้จะปั่นป่วนอย่างกุมไม่กลับ

“เฮ้ย!” ฉันตาลีตาลานลุกขึ้นทันทีเมื่อหน้าจอบนภาพถัดไป ภาพกล้องโดรนที่ปิดสนิทแล้ว บนฉากล่องมี ตราสัญลักษณ์กับชื่อร้าน- *โดนท์ป้าไข่* ไม่มีเนา ทำให้ฉันตะลึงพริ้งเพริด

มิน่าล่ะ ทำไมถึงรู้สึกคุ้น ๆ

โดนท์ป้าไข่เป็นร้านโดนท์ชื่อดัง ตั้งเนื่องจากอะพาร์ตเมนต์ฉันไปหน่อย ที่นั่นมีแม่ค้าใจดีชื่อว่า ‘ป้าไข่’ แก เป็นคุณป้าลูกสองซึ่งเติบโตกันหมดแล้ว แกเป็นกันเองกับลูกค้าทุกคนที่เข้าร้าน ฉันเองก็ไปกินโดนท์ที่ร้าน แยกบ่อย ๆ ชอบแป้งที่นุ่มไม่เหนียวจนเกินไป ทั้งยังมีหลากหลายชาติให้เลือกรับประทาน

แกล่าว่าสูตรที่แกทำ ครอบครัวแกเป็นคนคิดสูตรเอง ทำให้แป้งเหนียวนุ่มกำลังพอดี มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร สิ่งที่ใช้เคลือบปรุงแต่งต่าง ๆ ก็ล้วนใช้แต่วัตถุดิบชั้นเลิศ รสชาติจึงออกมากลมกล่อมลงตัว เป็นที่ถูกอกถูกใจของคนละแวกนี้ ไม่ใช่แค่กับคนละแวกนี้นะ แต่คนต่างถิ่น คนในเมืองหรือคนต่างเมือง ต่างก็ติดอกติดใจโดนท์ของป้าไข่กันไปเสียหมด เรียกได้ว่า เป็นร้านขนมชื่อดังเลยทีเดียว

แล้วทำไมจู่ ๆ วันหนึ่งชื่อของร้านแกลงได้กลายเป็นกระแสในโลกออนไลน์ แคมดูทรงก็ไม่น่าจะเป็น กระแสที่ดีเท่าไร

ฉันกดปุ่มออกจากรูปภาพ รีบไปอ่านข้อความประกอบรูป

“โดนท์ป้าไข่...เนา ก๊อปของเขามา แล้วไม่ให้เครดิต ถ้ายังไม่ออกมาชี้แจง เราจะแฉคุณมากกว่านี้อีก จากโดนท์ป้าไข่ ได้กลายเป็นโดนท์ป้าไข่เนาเน #โดนท์ป้าไข่เนา #โปรดติดตามตอนต่อไป”

ฉันเพิ่งจะสังเกตในตอนี่อ่านข้อความทั้งปวงจบ เจ้าของโพสต์ใช้นามแฝงแทนตัวเองว่า ‘โดนท์ป้าไข่เนา’ เป็นการตอกย้ำเจตนาธรรมของเจ้าของโพสต์ที่ต้องการจะทำลายล้างโดนท์ป้าไข่อันแสนอร่อย มีความคิดเห็นมากมายหูดพรวดอย่างร้อนแรง บางคนออกโรงปกป้องป้าไข่ แค่บางคนนะ ส่วนมากจะเป็นวิจารณ์ วิจารณ์แรงมาก ฉันเห็นข้อความหนึ่ง *แแก่จะลง โลงยังจะมาหลอกคนอื่นอีก* รู้สึกสงสารป้าไข่เป็นอย่างมาก เพราะบางคนที่ด่าตามน้ำ โทษกระแส ตัวของป้าไข่เองยังไม่ได้ออกมาชี้แจงเลย สักแต่ว่าขอให้นักได้ด่าก็พอ สังคมมันก็อย่างนี้--ว่าแต่ใครเป็นคนปล่อยข่าว--ใครเป็นเจ้าของนามแฝง *โดนท์ป้าไข่เนา*

ไม่รู้ว่าความสงสัยกับความสงสัยของฉันมากล้นแค่ไหน แต่รู้ตัวอีกทีฉันก็พบว่าตัวเองเปลี่ยนมาอยู่ในเสื้อยืดแขนสั้นสีชมพู ลายตัวการ์ตูนเป็ดน้อยปักอก กางเกงยีนส์ขาสั้น โบหน้าของฉันที่สะท้อนตรงกระจก

หน้าร้าน โคนัทป่าไผ่ ปรากฏเครื่องสำอาง ผมเผ่ายุ่งเหยิง ไม่สนใจว่าคนรอบข้างจะมองฉันเป็นอย่างไร แต่ฉันเห็นพวกเขาสะดุ้งโหยงตอนพวกเขาเดินผ่านฉัน

ใช่ รู้ตัวอีกที ฉันก็พบว่าตัวเองอยู่หน้าร้านป่าไผ่เสียแล้ว

“อ้าว! หนูแจน” ป่าไผ่ที่ง่วนอยู่หลังเคาน์เตอร์กับการเตรียมของเพื่อวางขาย เอ่ยทักฉันเมื่อฉันผลักประตูเข้ามา ฉันยิ้มรับแก มองไปรอบร้าน ลูกค้านี่เบาบาง ไม่รู้ว่าเป็นผลจากที่ชื่อร้านของแกเป็นกระแสในออนไลน์นี่เปล่า แต่ฉันว่ามันก็น่าจะส่งผลไม่น้อย

“สวัสดิ์คะ ป่าไผ่” ฉันก้มหัวไหว้แกตามประสาเด็กคนอบน้อมผู้ใหญ่ แกรับไหว้ “วันนี้ลูกค้าไม่เยอะเลยนะคะ”

“อืม เป็นยังไงมาได้สองสามวันแล้วละจ๊ะ” แม้ป่าไผ่จะยิ้มยิ้ม แต่มันกลับเป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมความอึดโรยไม่เหมือนรอยยิ้มของป่าไผ่ที่ฉันเคยเห็น “เฮ้อ! จะบอกว่าเหนื่อยน้อยลงเพราะลูกค้าน้อยก็ไม่ใช่ เพราะถ้าไม่มีลูกค้าเลย ป่าไผ่ก็ไม่มีรายได้ คิดละป่าไผ่จะละเหี่ยวใจ”

“ยังงั้นหรือคะ” ตอนแรกมีคำถามมากมายที่ฉันอยากโพล่งถามกับคนตรงหน้า ทว่าพอมາเห็นสภาพแกในตอนนั้นแล้ว กลับอดเกรงใจไม่ได้ กลัวว่าคำถามของฉันจะไปทำให้ความเครียดของป่าไผ่ทับถมพอกพูนสูงขึ้นไปอีก

“หนูมีอะไรรีเปล่าลูก จ้องหน้าบ้านานแล้ว แกมก็ขมวดคิ้ว มีเรื่องอะไรบอกป่าไผ่ได้นะ เราก็มาซื้อของป่าไผ่เกือบทุกวันเนาะ ถือว่าไม่ใช่คนอื่นคนไกล”

“คือ” ฉันอึ้งอยู่พักใหญ่ สองความคิดดิ้นในหัว จะถามหรือไม่ถามดี สุดท้ายแล้วฉันก็สูดหายใจแรง ๆ และปล่อยลมหายใจแรง ๆ พร้อมกับเอ่ยถาม “ป่าคะ ป่าเล่นพวกโซเซียลอะไรทำนองนั้นไหมคะ”

“ทำไม่ถึงถามยังงั้นละ” แกเหมือนจะลนลานเล็กน้อย ตอนนั้นถาม ก่อนเสียงถอนใจจะตามมา ป่าไผ่ถามกลับเสียงแผ่ว ๆ “หนูเห็นแล้วใช่ไหมละจ๊ะ”

“คุณป่าก็เห็นแล้วอย่างนั้นหรือ” แกพยักหน้า

“ป่าเห็นแล้ว” น้ำเสียงแกสั้นเครือเล็กน้อยเมื่อก้าวถึงเรื่องนี้ “ป่ายืนยันได้ว่าเรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องจริง ไม่รู้ว่าใครมาใส่ร้ายป่า ทุกอย่างในร้านป่าทำเองหมด ป่าไม่เคยไปขโมยของใคร”

แววตาของหญิงวัยใกล้ชราเปล่งประกายระยิบระยับรับแสงยามสายของวันที่ส่องลอดผ่านกระจกหน้าร้าน แกกำลังน้ำตาคลอ---แกพูดความจริง แกไม่ได้โกหก ฉันพลอยรู้สึกเศร้าจับจิต สงสารจับใจ ไม่รู้ว่าจะช่วยแกอย่างไร จึงตัดสินใจซื้อ โคนัทเคลือบน้ำตาลสองชิ้น โคนัททช็อกโกแลตหนึ่งชิ้น แล้วก็ช็อกโกแลตล้วนอีก

หนึ่งขึ้น ไม่วายจะชื่อน้ำส้มกลับไปด้วย อย่างน้อยฉันก็ได้ช่วยสนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผ่านการกระทำ เล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้

วันถัดมา ฉันเลือกจะสอดคล้องความเคลื่อนไหวของร้านโคนัทป้าไข่ ผ่านโน้ตบุ๊กซึ่งจะทำให้การท่องโลก อินเทอร์เน็ตของฉันเจนนตาขึ้น เผอิญฉันรับจ้างแปลงาน ทั้งงานไทย งานเทศด้วย อย่างไม่รู้ต้องเปิดโน้ตบุ๊ก อยู่แล้ว เลยใช้โอกาสตอนทำงาน แอบแอบเข้าไปยังเว็บแอปนั้นสักหน่อย อันดับหนึ่งยังคงเป็น *โคนัทป้า ไข่เน่า* แต่อันดับสองเนี่ยสิ สะดุดตาฉันมาก

#saveโคนัทป้าไข่

ความแตกต่างระหว่างชื่อแท็กทั้งสองคือแท็กหนึ่งแสดงซึ่งความเกลียดชัง แท็กหนึ่งแสดงซึ่งความหวังใ
ฉันเลือกที่จะเข้าสู่โลกแห่งความเกลียดชังก่อน เจ้าเก่ารายเดิม เจ้าของนามแฝง '*โคนัทป้า ไข่เน่า*' ยังคงปล่อย
ถ้อยคำที่พยายามจะทำลายร้านป้าไข่

ฉันเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติในแอดนั้น ถึงจะบอกไปทั่วว่าป้าไข่ไปขโมยสูตรของคนอื่นมา แต่แอด
นั้นกลับไม่มีหลักฐานยืนยัน พุดอีกอย่างคือเหมือนเป็นการกล่าวหาลอย ๆ จะมีก็แต่คำบอกเล่าจากคนที่ก็
รู้ว่ามิอยู่จริงรีเปลา ไม่ว่าจะอย่างไรคนในโลกแห่งความเกลียดชังนี้ก็ยังไม่หันเหกลับตาโจมตีป้าไข่ต่อไป

อีกด้านหนึ่ง โลกใหม่ที่เกิดขึ้นแม้จะยังมีคนไม่ค่อยเยอะนัก แต่ก็เริ่มโผล่มาเป็นหย่อม ๆ โลกที่มีคน
ออกมาปกป้องป้าไข่เพราะต่างเชื่อมั่นว่าป้าไข่ไม่ใช่แบบที่ถูกกล่าวหา พร้อมกับร่วมใจสนับสนุนชื่อของ
จากร้านป้าเขา พวกกันโพสต์ข้อความโดนัทที่ซื้อจากร้านป้าไข่กันใหญ่ อร่อยอย่างนั้น อร่อยอย่างนี้ เห็นแล้ว
ฉันก็โล่งใจเพราะหนึ่ง อย่างน้อยก็ยังมีคนยืนอยู่ฝั่งแเก (ฉันก็คนหนึ่ง) ฉันกลับไปร้านนั้นอีกครั้ง เล่าเรื่องที่
มีคนออกมาปกป้องแเกในโลกออนไลน์ให้แแกฟ้ง แแกดูหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้งตอนได้ยืน

“จริงเหอ” ใบหน้าเหนื่อยหน่ายยิ้มออก ฉันพยักหน้ายิ้ม ๆ แแกดูดีขึ้นมาถนัดตา แตกต่างจากวันที่แล้วลิบ
ลับ

“คะ ไข่ จริง ๆ ป้าก็สังเกตสิคะ ว่าถึงแม้ลูกค้าจะไม่เยอะ แต่ยอดสั่งเดลิเวอรี่ที่ป้าบอกหนูก็เพิ่มขึ้น จริงไหม
ล่ะคะ”

“ก็จริง แต่ลูกค้าในร้านก็เยอะขึ้นนะหนู คูลิ ลูกค้าเริ่มทยอยกลับมาแล้ว แแกดูเหมือนว่าจะเยอะขึ้น
กว่าเดิมด้วย” จังหวะเดียวกันมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาจ่ายเงิน ป้าไข่จำเป็นต้องไปจัดการ ฉันใช้เวลาที่กวาด
สายตาสำรวจ คนเยอะขึ้นจริงตามที่ป้าไข่บอก ไม่ได้อ้างว้างเหมือนสองสามวันที่แล้ว เมื่อสอดสายเสร็จแล้ว
ฉันก็หันหน้ากลับมา จังหวะเดียวกันก็ได้พานพบกับผู้ชายร่างสูงที่เดินออกมาจากหลังร้าน เขาใส่หมวก
สวมผ้ากันเปื้อนปักลายการ์ตูนหญิงชราหูสองนิ้วอยู่ข้าง โคนัทสีชมพู โลโก้ร้านป้าไข่แกละ

เราสองคนสบตากัน พอดิบพอดีกับป่าไซ้ที่จัดการทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว และเดินกลับมาหาฉัน

“อ้าว! ดากฤษณ์” แกทักชายที่เพิ่งเดินออกมาใหม่ “มีอะไรรีเปล่า”

เขายังสบตาฉัน แล้วเป็นฝ่ายฉันเองที่พ่ายแพ้ต่อสายตาทิวาทวนหดย้อย ต้องเบือนหน้าหนีไปทางอื่น ลูกของป่าไซ้หน้าตาดีใช้ได้ หล่อคมเข้มเขียว

“แม่มีคนสั่งออร์เดอร์อีกแล้ว เขาโทรมานะ” ดูท่าทางป่าแจะยุ่งไม่หวั่นไม่ไหว เมื่อนั้นฉันจึงตัดสินใจขอตัว และก็ไม่รู้ว่าจะส่งโดนัทกลับไปกินที่ห้องเหมือนทุกครั้ง ก่อนจากลา แวบหนึ่งฉันเหลียวหลังกลับไปมองลูกชายของป่าไซ้ที่ยืนอยู่ด้านหลังอีกครั้ง เขากำลังส่งยิ้มให้ฉันอยู่เช่นกัน ฉันแทบจะประคองใจที่ตื่นระริวของตัวเองให้ถึงห้องไม่ไหว---เอาอีกแล้วเจนน ตั้งสติหน่อยสิ

สองวันผ่านไป งานเริ่มหนักเอาหนักเอา ทางสำนักพิมพ์เขาต้องการต้นฉบับภายในศุกร์นี้ ซึ่งเหลือเวลาอีกสองวัน กับสามสิบหน้า ไม่ใช่งานง่าย ๆ เลย โชคดีที่ฉันมีเสบียงคอยเติมพลัง วางข้างโน้ตบุ๊ก อีกส่วนหนึ่งที่ยังไม่กินก็เก็บไว้ในตู้เย็น ตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มกว่าแล้ว ผ้าม่านที่เปิดไว้ทำให้ฉันเห็นแสงสว่างขึ้นเป็นจุดตามตึกรามบ้านช่อง เป็นแสงสีสดสวยประดับยามคืนค่ำ น่าชื่นใจแอร์ สรรพเสียงเงียบสงบ ไฟในห้องก็ไม่ได้สว่างจ้าจนเกินไปเพราะฉันเปิดแค่ไฟหน้าทางเดิน ส่วนตรงเตียงกับตรงโต๊ะทำงาน ฉันเลือกปิด มีแค่ไฟจากโคมไฟเท่านั้น มันช่างเหมาะเหม็งแก่การปั่นต้นฉบับเป็นที่สุด

ครั้งคราวฉันแอบแวบเข้าไปดูกระแสโดนัทป่าไซ้เน่า วันก่อนแท็กนั้นยังคงตรึงอันดับหนึ่งไว้ แต่เมื่อเย็นวานนี้เองที่จู่ ๆ แท็กนั้นก็อันตรธานราวกับว่าไม่เคยมี เหลือเพียงแท็กกึ่งภาษาอังกฤษกึ่งภาษาไทยที่มีชื่อว่า *save โดนัทป่าไซ้* หัวเวลาที่ทับซ้อน เจ้าของนามแฝงชื่อเดียวกันกับแท็กนั้นก็หายไปด้วย นั่นจึงทำให้ฉันลงนเป็นอย่างยิ่ง

ครั้นพอลองกดเข้าไปยังแท็กที่มหาหลัง *โดนัทป่าไซ้เน่า* พบว่าหลายคนเองก็งงไม่แพ้กัน แต่ในเวลาต่อมาสาเหตุการหายไปของ *โดนัทป่าไซ้เน่า* ก็ถูกเปิดเผย สิ่งที่ *โดนัทป่าไซ้เน่า* กล่าวหาทั้งหมดและทำให้เกิดกระแสโจมตีป่าไซ้ แท้จริงเป็นเพียงการใส่ร้ายป้ายสี สูตรของป่าไซ้ยังเป็นสูตรของป่าไซ้อยู่วันยังค่ำ ไม่มี การไปปล้นใครเขามา เหมือนที่โดนัทปรักปรำ

ที่สุดแล้วเมื่อความจริงถูกเปิดเผย (ภาษาที่ฉันใช้คือ โคนแหก) แอคนนั้นก็หายวับไปจากโลกนี้ ทั้งออนไลน์และโลกแห่งความเป็นจริง ราวกับไม่เคยมีแอกนี้ปรากฏมาก่อน ฉันอดคิดใจกับป่าไซ้ไม่ได้ที่เรื่องเฮงซวยพรรค์นี้สิ้นสุดลงเสียที

ผลพวงจากการใส่ร้ายป้ายสีคราวนี้ ทำให้โดนัทป่าไซ้เป็นที่รู้จักในหมู่ผู้คนมากขึ้น ยอดขายก็พลอยเพิ่มขึ้น มีรายการมาถ่ายทำที่ร้าน โดนัทป่าไซ้ ป่าไซ้ได้ออกทีวีด้วย ฉันแอบนึกสมน้ำหน้าเจ้าของแอก โดนัท

ป่าไผ่เน่า ที่คิดจะทำร้ายป่าไผ่ แต่กลับตาลปัตรมาทำให้ร้านแกขายดิบขายดีเหนื้เท่าเสียหายอย่างนั้น นึกแล้ว
อยากจะทำอะไรให้ดีขึ้น ไปถึงดาวอังคาร

ที่ร้านตอนฉันไปซื้อโดนัทครั้งสุดท้ายก่อนจะตัดสินใจหมกตัวแต่ในห้องเพื่อปั้นต้นฉบับ มีลูกค้ำเนื่อง
แน่น ล้นทะลักต่อคิวเลยออกไปข้างนอกยาวเหยียด เพื่อจะลิ้มลองโดนัทป่าไผ่ ที่เป็นของป่าไผ่จริง ๆ ไม่ใช่
ของคนอื่นอย่างที่โดนกล่าวหา

ป่าไผ่คนเดิมกลับมา เธอยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นป่าไผ่ที่ฉันรู้จักคนนั้นอีกครั้ง ฉันถามป่าไผ่แล้วว่าต้องการ
จะแจ้งความดำเนินคดีไหม แต่ป่าไผ่ก็บอกว่าไม่ แยกยังบอกอีกว่าต้องขอบคุณเขาเสียด้วยซ้ำไป ถ้าไรร้านป่า
ไผ่พุ่งสูงหลังจากมีกระแส แล้วพวกเราที่หัวเราะกริ๊งราวกับว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องขำขัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้
เกรียศกันจะเป็นจะตาย (ฉันเอาใจช่วยป่าไผ่ นะ ก็เลยพลอยเกรียศไปด้วยว่าจะรอดไหม) ทว่าตอนนี้ความตึง
เกรียศก็เจือจางวางเลือนจนแทบไม่เหลือเค้าแล้ว

นี่แหละหนา---ฟ้าหลังฝนย่อมสดใสเสมอ

และแน่นอนโดนัทป่าไผ่ก็เป็นหนึ่งในอาหารที่ฉันซื้อมาที่ห้อง หวังจะให้เป็นที่สบายใจครั้งกับ
งานแปล ฉันเอื้อมมือหยิบโดนัทโคโคนัทช็อกโกแลตเข้าปาก ความหวานของตัวเคลือบละลายรวมกับตัว
แป้ง ซาบซ่าในปาก สมองฉันคล่องปรือ พร้อมลุยงานต่อ

ฉันเอี้ยวตัว คลำหากระเป๋าที่วางตรงขาโต๊ะ เพื่อหยิบพจนานุกรมที่ใส่อยู่ในนั้น เวลาทำงานแปล ฉันชอบ
ใช้พจนานุกรมประกอบไปด้วย เพื่อความมั่นใจและเช็คความถูกต้อง ไม่มีโทรศัพท์ ใช้เปิดหาเอา แต่ฉัน
ชอบใช้พจนานุกรมมากกว่า ฟังคุณคร่ำครึไปนิด แต่ทั้งหมดคือเรื่องจริง

ฉันคลำไปที่ขาเก้าอี้--- ไม่มี---ฉันลุกขึ้นเดินหาทั่วห้อง แต่ก็ยังไม่พบกับกระเป๋าผ้าของตัวเอง มันหายไป
ไหน ฉันรื้อข้าวของจนกระจัดกระจายเต็มพื้น ก้ม ๆ เงย ๆ ตามซอกหลืบมิด ๆ ใ้ตายเถอะ กระเป๋าหายไป
ไหน ทั้งพจนานุกรม ทั้งโทรศัพท์ อะไรต่อมิอะไรอยู่ในนั้นหมดเลย มันหายไปไหน

ทันใดความทรงจำก็เล่นตลก ฉายภาพตอนฉันไปยังร้านป่าไผ่เมื่อตอนบ่าย มันจะไม่มีอะไรถ้าในความ
ทรงจำนั้น ฉันไม่ได้วางกระเป๋าลงบนเก้าอี้เด็ก โกลั ๆ กับประตูทางออก และตั้งแต่ตอนซื้อจนเดินมาถึงห้อง
ฉันค้นไม่ได้หยิบมันกลับมาด้วย เวิร์กรรม มือฉันก่ายหน้าผาก สบถคำความสะเพร่าของตัวเองรื้อพัน ไม่
รือรอ ฉันพาเรือนร่างที่คล้ายคนตายซากของตัวเองออกจากห้องแล้วตรงดิ่งไปยังร้านของป่าไผ่ทันที

อย่างที่กล่าวไปข้างต้นรอบข้างโดยเฉพาะข้างนอกตอนนี้เงียบสงัด แมกไม้เคลื่อนไหวน้อย ๆ ตามสายลม
เอื่อย ๆ ละเอียดมากับไอความร้อน เสมอต้นเสมอปลายตามประสาของฤดูร้อนในเมือง มีเสียงหิ่งห้อยแว่ว

เข้าหูฉันเป็นระยะ แต่นั่นไม่มีกะจิตกะใจจะมาลอยชายได้หรอก ฉันมาถึงร้านของป้าไฉในเวลาประมาณ หนึ่งทุ่มสิบห้า ขนาดกุ๊กกุ่มอายังใช้เวลาไปตั้งสิบห้านาทีเนะ

ฉันหยุดยืนอยู่หน้าร้าน ป้ายตัวอักษรจากปิดเปลี่ยนเป็นเปิดแขวนไว้หลังกระจก ฉันเกือบจะถอดใจแล้ว เพราะข้างในร้านก็ปิดไฟมืด แต่ไม่รู้อะไรคิดใจให้ฉันลองไปเปิดประตูร้านเสียหน่อย หากมันล็อคฉันจะ ถอยทัพกลับ---มันเปิดเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด ฉันคิดใจเกือบร้องลั่น แต่เก็บเสียงไว้ พยายามจะให้เสียงเอี๊ยดเอี๊ยบ เสียงอ๊าดเบาที่สุด กระเป๋ายังคงวางแน่นิ่งอยู่บนนวมสีแดง ไม่พบร่องรอยการขยับเขยื้อน ขอบคุณสวรรค์ ฉันหยิบมันขึ้นมา เตรียมจะวิ่งแจ้นกลับไปป็นต้นฉบับ

แต่แล้วเท้าทั้งสองข้างก็มีอันต้องสะดุดก็เมื่อได้ยินเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจเข้าหู มือที่จับราวประตูไว้ชะงัก และประตูก็กลับมาปิดสนิทเหมือนเดิม เสียงนั้นพุ่งหึ่งมาจากหลังประตูที่เปิดแง้ม หลังเคาน์เตอร์ ฉันได้ยินไม่ถนัดหูนัก จึงเหยียบย่ำพื้นจนเงาที่ทาบทับพากันแตกกระเจิง ชุลมุลวุ่นวาย อย่างแผ่วเบา เดินตรงไปยัง ปลายเสียง แต่แล้วก็ต้องหยุดลงเมื่อสำนักย้อนกลับมาเตือน

เขาจะคุยอะไรก็เรื่องเขาสี---แต่มันอยากรู้---แกล้มไม่ควรยุ่งเรื่องชาวบ้านเขา---หุบปากไปเถอะ ฉันลังเลใจ ระหว่างไปหรือไม่ไป เป็นอย่างนั้นอยู่ประเดี๋ยวนึง จู่ ๆ ก็มีแสงสว่างวาบ เมื่อหันไปฉันพบว่าประตูที่เคย แแง้มเล็กน้อยกำลังถูกเปิดออกให้กว้าง นูกละหุก ฉันทำอะไรไม่ถูก ถ้าถูกพบเข้าละก็แยแน่ เลยรีบก้มหัว สไลด์ตัว มุดหลบตรงหน้าเคาน์เตอร์เพื่อไม่ให้คนทางด้านหลังเห็น เนื้อตัวสั้น กระเป๋ายังพลอยสั้นไปด้วย ฉันนั่งกอดเข้าตัวเอง ฟังเสียงคุยกัน ที่บัดนี้มันชัดลือชัดคำขึ้นมากแล้ว ด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นระต๋า รำร่าจะ หลุดจากทรงให้ได้

“นี่ แต่แม่ไม่สบายใจเลยนะที่ทำอย่างนี้”

“อะไรกัน ไม่สบายใจอะไร เศรษฐกิจช่วงนี้มันแย่ วิธินี้แหละที่จะทำให้ร้านของเรากลับมามีกำไร ข่าวดาราสมัยนี้มันแพร่สะพัดได้ไว ปันนิดปันหน่อยครามาเล็ก ๆ ก็กลายเป็นใหญ่ได้ ทำตัวน่าสงสารเรียก คະแนนความเห็นใจจากผู้คนในโซเซียล อาศัยตัวร้ายที่ไร้ตัวตน ไร้ที่มาช่วย สุดท้ายหงายการ์ดตัวร้ายโดน แฉ เรียกคะแนนความสงสารจากผู้ชมได้ครึ่ง โพอเรื่องจบเราก็ได้ลูกค้าเพิ่มตั้งเยอะตั้งแยะเนะ รีแม่จะปฏิเสธ ว่ามันไม่จริง”

“ไม่ใช่อย่างนั้น แล้วลูกไม่รู้สิอะไรเธอ โคนด้าแรงขนาดนั้น”

“ไม่รู้สิหรือ เราทำเพื่อเงิน แอคนั้นมันก็แค่แอคลวง ๆ เท่านั้นแหละแม่”

คำลวง

ตอนนั้นตาของฉันทะพริบพริบปริบระริบไปกับขีดเส้นตรงเล็กจิ๋วที่หายผลุบ หายผลุบ บนหน้ากระดาษ สีขาวโพลน ขาวโพลนเหมือนสรรพสิ่งที่อยู่ในสมอมนั้น ความรู้สึกหลายหลากติดกัน แต่มีอาจ่ายทอด ออกมาเป็นคำพูดได้โดยสักคำ บางคราวภาพตรงหน้าก็จะเริ่มรางเลือน มือฉันจึงต้องคอยเกลี่ยน้ำสีใสไม่ให้ ก่อมานมาเคลือบดวงตา แต่มันไม่ค่อยได้ผลนัก หมอนที่รองคอกอยู่เลยเปียกปอนไปหมด

อย่างไรหยาดน้ำตาของฉันทก็ยังกรนไหล และเลือดจากบาดแผลในใจก็ยังเจือไหลรินออกมากับหยาด น้ำตานั้น ไร่ประโยชน์ แกมมันอ่อนแอสิ้นดี

ฉันคงเขียนหนังสือไม่ได้แล้วกระมัง---ฉันต้องเขียนได้สิ---แต่พอฉันหวนนึกถึงเสียงกู่ร้องของปีศาจ เสียง หัวเราะกึกก้อง รอยยิ้มเหล่านั้น บางอย่างก็เหมือนจะบดขยี้ความรู้สึกทุกอย่าง ให้แหลกลาญไม่มีชิ้นดี แล้ว ฉันก็ได้แต่จ่อมจมอยู่กับอารมณ์ที่แหลกสลายทั้งน้ำตา ไม่มีใครเห็นใช่ไหม ใช่ ไม่มีใครเห็นหรือ ถึงจะเห็น พวกเขาก็ไม่ใช่ดี ไม่แยแสอยู่แล้ว ถ้าฉันตาย พวกเขาอาจยิ้มรำเสียด้วยซ้ำไป

- โลกแห่งความเป็นจริงมันช่าง โหดร้ายเสียเหลือเกิน-

แล้วจู่ ๆ ก็มีเสียงเพรียกหนึ่งดังแหวกว่ายบ่อน้ำดาววิ่งพลาโนเข้ามาในโสตประสาท “อย่าคิดอย่างนั้นสิ”

ฉันสะดุ้งเฮือก ตาลิตาลาน มือข้างหนึ่งเอื้อมไปกดเปิดสวิตซ์ไฟให้สว่างจ้าทั่วห้อง แล้วฉันก็ได้เจอกับเขา--ชายแปลกหน้าที่ไหนไม่รู้ มานั่งเท้ากาง ยิ้มหน้าสตอนอยู่ข้าง ๆ ฉันตกใจเกือบหงายหลังคะมำ หกคะเมน ไปกับพื้น ดินที่ขาทั้งสองข้างยังแข็งแรงพอยึดตัวเองไว้ได้ กระนั้น ในเวลาไม่นานฉันก็ลุกขึ้นอย่างลนลาน ถอยหลังกรูดด้วยความตกใจ เก้าอี้ปล้นเขยิบออกรอบข้าง

“แกเป็นใคร” ด้วยระยะห่างระหว่างโต๊ะทำงานกับประตูที่อยู่ติดกัน ชนิดที่ว่าแค่ลุกขึ้น ตัวฉันก็ติดประตู แล้ว ตอนนั้นหลังฉันจึงตรึงติดอยู่กับประตู น้ำตาเหือดหายไปไหนหมด จะไม่ให้หายได้อย่างไร ใครก็ไม่รู้ โผล่มาอยู่ในห้อง ทั้ง ๆ ที่ฉันวางแผนไว้แล้วแท้ ๆ ว่าวันนี้้องกับแม่ไม่อยู่ จะได้ออกจากห้องน้ำมาร้องไห้ ข้างนอกบ้าง

ใบหน้าขาวผุดผ่องแกมหล่อเหลายิ้มกว้างก่อนจะหัวร่อ ฉันเพิ่งจะสังเกต เขาสวมชุดสูททักซิได้สีดำกลับ ใส่หมวกทรงสูงสีเดียวกันกับเสื้อผ้านั่งอยู่บนเรือนผมสีมะฮอกกานีที่ปรกหน้าผากขาวกระจ่าง ผิวของเขา ทุกส่วนสดเนียนละเอียด มีเลือดฟาดจาง ๆ ให้เห็น แววดตาของเขาเปล่งประกาย แต่น่าแปลกที่ฉันกลับอ่าน สายตานั่นไม่ออก ฉันโง่ โง่ ฉันโง่ ฉันอาจกำลังสับสนอยู่ พยายามเรียกสติกลับคืน เขาคือคนแปลกหน้าที่ บุกเข้ามาในบ้านคนอื่น สิ่งเดียวที่ฉันนึกออกเลยคือเขาต้องเป็นโจรแน่ ๆ ว่าแต่เขาเข้ามาจากทางไหน---มี จุดประสงค์อะไร จีปส์ัน ฆ่าชิงทรัพย์

“ไม่ใช่ทั้งปล้น ชำ” เขาพูดออกมาราวกับอ่านใจฉันออก “ฉันมาที่นี่เพื่อช่วยเธอ”

“ช่วยฉัน” ฉันชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง ส่งสายตาเชิงถามว่าฉันเนียนะ ขณะไม่สามารถจับต้นชนปลายอะไรกับชายแปลกหน้าตรงหน้าได้เลย

“ใช่เธอเนียนแหละ” เขาลุกขึ้น เก้าอี้ดัง โกร่งกร่าง ฟุ้งตรงมาที่ฉันซึ่งยังสั่นไม่ต่างอะไรลูกแมวตกน้ำ ฉันยังคงใจเข้าไปใหญ่---มันบ้าชัด ๆ จริงไหม

“เธอเรียกฉันมาเอง เลิกคิดว่าฉันเป็น โจรได้แล้ว” อารมณ์ที่แหลกสลาย เติลิด ไปไกลหลังเขาโน้มตัวเข้ามาในระยะประชิด ฉันผลักเข้าให้พ้นทาง ไม่น่าเชื่อที่ฉันไม่สามารถสัมผัสตัวเขาได้เลย ฉันชนลูกไฟลนึ้กถึงสิ่งเร้นลับไร้แก่นสาร

“ไม่ใช่ผี” เขาเดาความคิดฉันออกอีกแล้ว

“แต่”

“หยุดแล้วฟังฉัน”

“เลิกคิดจะฆ่าตัวตาย เลิกเสร์ว่า พวกนั้น ไม่ได้มีฆ่าพอสำหรับความรู้สึกของเธอ” แล้วเขาก็ยิ้มออกมา คล้ายต้องมนตร์สะกด ฉันเงิบงัน แล้วโอบอุ้มก็แผ่ซ่านบริเวณเปลือกตาและแก้ม เขากำลังปาดน้ำตาให้ฉัน ไม่เคยมีใครทำอะไรอ่อนโยนกับฉันแบบนี้มาก่อน ทำไมเขาถึงทำอย่างนี้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร อิทธิพลจากการกระทำนั้นทำให้แฉงฉันอ่อนยวบยวบ ฉันทรุดลงพร้อมกันนั้นก็เริ่มร้องไห้ โอ...ความเศร้ากลับมาแล้ว

“ไม่จริง ฉันต่างหากละ ไม่มีค่าพอสำหรับใครเลย” ฉันละล้าละลักทั้งสะอึกสะอื้น “นายจะไปรู้อะไร ที่นั่นสำหรับฉันมันเกินรัก สถานที่ในฝันเธอ ฝันร้ายเสียมากกว่า ฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนฉัน เสียงหัวเราะเหยียดหยัน ฉันยังจำคำพูดได้ดี -สำหรับแก แกไม่มีค่าอะไรเลย- ใช่ พวกนั้นพูดถูก ฉันมีชีวิตอยู่ก็เหมือนไม่มีอยู่ การมีอยู่ของฉันเป็นเรื่องไร้ค่า งานเขียนฉันก็ห่วยแตก ฉันเกลียด เกลียดทุกสิ่งได้ขึ้นใหม่ แม้กระทั่งตัวเอง ฉันก็เกลียด ฉันพูดกับใครไม่ได้ ผู้ใหญ่ก็ค้ำว่าฉันเป็นแค่เด็ก จะเข้าใจอะไร ถ้าฉันเป็นแค่เด็กจริง แล้วทำไมเด็กตัวน้อยคนหนึ่งต้องมาเจอกับเรื่องเลวร้ายอะไรแบบนี้ด้วย”

“บ่นเสร์จยัง” ฉันเงยหน้ามองเขา ร่างสูงนั้นขมุกขมัว “สบายใจขึ้นไหม คงเก็บไว้นานสินะ ได้พูดออกมาบ้าง หวังว่าจะดีขึ้น ฉันบอกแล้ว ฉันมาเพื่อช่วยเธอ”

ฉันชะงัก มือเกลี้ยไถ่มาน้ำตา “นายว่าอะไรนะ”

“บางครั้งเราแค่ต้องการระบายเท่านั้น”

สุดท้ายฉันก็จนต่อคำพูดของเขา ปฏิเสธไม่ได้ว่าการระบายกับใครสักคนเป็นการไล่ความเศร้าออกไป
เพราะหนึ่ง แต่ลึก ๆ แล้วมันยังไม่หายไปไหน ยังซ่อนลึกเร้นลับเป็นส่วนหนึ่งของฉันอย่างตัดสัมพันธ์ไม่
ขาด

ฉันพยายามพุงเรือร่างอ่อนระโหยโรยแรงของตัวเองให้ลุกขึ้น แล้วกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงาน เขายืนยิ้มอยู่
ข้างหลังฉัน ไม่ห่างหาย ฉันหันหลังกลับไปมองเขาอีกครั้ง บัดลชายปริศนาก็อันตรายกันไปต่อหน้าต่อตา
ฉันสบายใจขึ้นมาคิดน้อย เมื่อนั้นนิ้วเริ่มไล่เรียงลำดับ จรดปากการ่างพลอตคร่าว ๆ บนสมุดจดสีแดง ใน
ที่สุดความคิดของฉันก็กลับมาทำงาน แม้สภาวะทางอารมณ์จะยังไม่เข้าที่เข้าทาง กระทอนกระแท่นไปมา

บทสนทนาของโลลากับหมีพิเศษ

แสงตะวันคล้อยต่ำเกือบลลับ สีน้ำเงินเริ่มจับทั่วท้องนภา...

...กว่าเด็กพวกนั้นจะรู้เพียงสา ก็สายไปเสียแล้ว

นับแต่นั้นชายปริศนาสวมชุดสูทหน้าตาหล่อเหลา ก็ชอบปรากฏตัวเวียนอยู่ไม่ห่าง การปรากฏตัวของ
เขาในแต่ละครั้งนั้น มักมาในตอนที่ฉันกำลังร้องไห้อยู่หรือ ไม่ก็ตอนที่ฉันไม่สามารถถ่ายทอดอะไร ๆ
ออกมาเป็นตัวอักษรได้เหมือนเดิม แล้วก็หายไปเมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้น ประหลาดที่พอเขาโผล่มาที่ไรและเรา
สองคนได้นั่งคุยกัน ความเศร้าของฉันจะพลอยลดลง ประมาณสักกึ่งหนึ่ง ไม่เกินไปกว่านั้น

นับแต่นั้นฉันเริ่มร้องไห้น้อยลง แต่บาดแผลในใจก็ยังขยายความเจ็บอยู่รำไร ชีวิตเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ของ
ฉันยังต้องอยู่ที่นั่น ที่นรก ฉันยังต้องไปประสบกับปีศาจร้าย ได้ยินเสียงหัวเราะร้ายกาจอยู่ทุกวี่ทุกวัน ทว่าพอ
กลับมาที่บ้าน ฉันก็คล้ายจะได้ปลดปล่อยห้วงอารมณ์ที่ความเศร้าเป็นใหญ่ ไปด้วยการสนทนากับชายแปลก
หน้า คงเป็นดังที่ชายคนนั้นเคยเปรยกับฉันตอนเราพบกันครั้งแรก

“บางครั้งเราแค่ต้องการระบายเท่านั้น”

“เฮ้!” เขาเอียงคอดถามฉัน “เป็นนักเขียนหรือ”

ฉันพยักหน้า “ใช่ ฉันเป็นนักเขียน” เสียงของฉันออกจะสั้นเครือ เป็นประจำที่ฉันมักจะจับงานเขียนตอน
แม่และน้องออกไปซื้อของโดยไม่ชวนฉันไป

“เป็นนักเรียนด้วย แต่ฉันไม่อยากเป็นหรือคณะนักเรียน”

“แสดงว่าที่เธอร้องไห้ก็เพราะเรื่องนี้นั่น”

“ใช่ มันเป็นอย่างนั้น” จะว่าไปแล้วเป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน มีคนคอยโผล่มาคุยเป็นครั้งคราว อย่างน้อย
ฉันก็ได้พูดกับคนที่พร้อมจะรับฟัง คนที่ไม่ได้บอกฉันว่า

‘ถ้าอ่อนแอหนักก็ไปตายซะไป’

หรือ

‘สำออย’

มันเป็นประโยชน์ที่ตราตรึงใจ ฟังแนบยิ่งกว่าเอาภาวคุณภาพสูงมาปะติด ถ้าฉันเลือกได้ ฉันคงจะทำแบบที่
เขาว่า ไปตายซะไป จวบจนทุกวันนี้ฉันก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงไม่เลือกทำอย่างนั้น เลือกทิ้งโลกแห่ง
ความจริง ไปดองลอยอยู่ในโลกที่ไร้ชีวิต อย่างน้อยในโลกนั้นฉันอาจไม่ต้องเจ็บปวด บางทีเหตุผลหนึ่งของ
การมีชีวิตอยู่ของฉัน อาจเพื่อสร้างโลกดวง ๆ ผ่านตัวอักษร บ้างอาจเป็น โลกไร่ราราน บ้างอาจเป็น โลกหวาน
ชื่น ดินแดนในฝัน ดินแดนที่ใครหลายคนถวิลหา ฉันใฝ่ฝันอยากจะเข้าไปอยู่ในโลกแบบนั้น

โลกดวง ๆ ที่ให้อะไรดี ๆ ได้มากกว่าโลกจริง ๆ

“ฉันกำลังเขียนเรื่องราวสะท้อนสังคมอัน โหดร้าย” แต่งานเขียนที่ฉันกำลังทำ เป็นงานเขียนประเภทฝัน
ร้าย ฉันนึกออกก็ตอนนั้น ตอนที่ฉันกำลังนั่งร้องไห้ ตอนที่เขาปรากฏตัวครั้งแรก แล้วฉันก็ร่างพลอต เขียน
ออกมาเป็นเรื่องสั้น

“โหดร้ายเหมือนกับสิ่งที่เธอเจอ” เขาพูดที ลูบหัวฉันที น่าแปลกไหมล่ะคะ ที่เขาสามารถแตะต้องฉันได้
แต่ฉันไม่สามารถสัมผัสตัวเขาได้เลย น้ำตานันเริ่มตื้นตันอีกครั้ง---ฉันรีบปาดออก ให้ตายเถอะ ทำไมฉันช่าง
เปราะบางเหลือเกิน

“เฮ้!” เขาเรียกฉัน ฉันเอากางซุกหมอน พลังกลับมาจดจ้องหน้ากระดาษที่ยังว่างเปล่า รู้สึกดีอย่างบอกไม่
ถูก ไม่เท่าไรหรอกเขาจึงค่อยผละมือออก ก่อนจะปลงอะไรบางอย่างออกมา “ใจของเราทุกคนล้วนแหลกสลาย
จากโลกแห่งความเป็นจริง สังคมสมัยนี้นะ ทีมเราทุกคนทั้งนั้น เพียงแต่แผลใหญ่ แผลเล็ก แตกต่าง
กันไปตามความโหดร้ายในแต่ละเรื่องราว หรือถ้ามันเลวร้ายมากนัก ก็อาจบดขยี้ใจเราให้แหลกสลายไปเลยก็
มี”

เขาพูดต่อ “เศษใจที่แหลกสลายในแต่ละครั้ง หากให้มันได้ปลดปล่อยเป็นอิสระบ้าง ก็ย่อมดีกว่าสร้างกรง
โอบล้อมมันเอาไว้ พอใจเราแตกร้าง เศษใจจากการแตกร้างก็บีบอัดรัดแน่นกันไปเรื่อย ๆ พอร้างและแตกอีก
ครั้ง คราวนี้เศษใจของเราจะละเอียดขึ้น ครั้นนำเศษใจออกมาจากกรง ก็จะพบว่าทั้งใจ ทั้งความรู้สึกของเรา
แตกละเอียดเกินกว่าจะสามารถหวนคืนซ่อมสร้างได้แล้ว”

“นายกำลังจะบอกว่าคนเราต้องปลดปล่อยบ้างอย่างนั้นหรือ”

“อืม...ก็คงใช่” ฉันชำเลืองมองเขาทั้งที่ยังกดหมอนไว้ ชายในชุดสูทสีดำดูบาง แวดตาล้ำลึกยากจะหยั่งถึงอารมณ์

“คนเราไม่สามารถเอาตัวเองไปอยู่กับความจริงได้ตลอดเวลาหรอก บางครั้งการได้หลอกลวงตัวเองบ้าง ก็ดีกับตัวเรา เหมือนเรามีมดอยู่เล่มหนึ่ง เปรียบมดเป็นความจริง มันมีอยู่และเราต่างต้องเข้าหามันตลอดเวลา อย่างเลี้ยงไม่ได้ ถึงจะชิงชิงมีดเล่มนั้นมากแค่ไหนก็ตาม บางคนอาจโดนมีดเล่มนั้นแทงแค่เป็นแผลเล็กน้อย แต่บางคนก็โดนแทงจนเป็นแผลเหวอะหวะ ช้ำเลือดช้ำหนอง คงไม่มีใครอยากจะทำตัวเองเป็นแผลตลอดเวลาหรอก---จริงไหม หากเราลองสมมติว่ามีดเล่มนั้น ไม่มีอยู่ละ ลวงว่ามันไม่มีอยู่หรือเพิกเฉยใส่มัน ทั้งมีดแห่งความจริงไปบ้าง แล้วลองใช้เวลาอยู่กับตัวเอง อ่านนิยาย เล่นเกม ดูหนัง อะไรก็ได้ที่หลีกเลี่ยงจากโลกจริง ๆ สนุกกับโลกลวง ๆ ของตัวเอง หรือถ้าเป็นเธอก็ปล่อยให้ตัวเองได้อยู่กับโลกของตัวเอง ตัวอักษร โลกที่เธอสรรสร้างขึ้น แม้มันจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงมีดแห่งความจริงได้ตลอด แม้เราจะยังต้องเอาตัวเองไปให้มดเล่มนั้นแทงซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกวัน แต่มันก็ย่อมดีกว่าการเอาตัวเองวิ่งเข้าหา มีดแห่งความจริงเล่มนั้นเพียงอย่างเดียวเป็นไหน ๆ”

“ฉันไม่เข้าใจ” หน้าฉันคงงุนงงมากในตอนนั้น “ถ้อยคำของนายสับสนมาก เข้าใจยากจัง มาเป็นนักเขียนแทนฉันไหม ฉันให้โน้ตบุ๊ก” ฉันทำท่าจะยกอุปกรณ์การเขียนของตัวเองให้เขา แล้วพวกเราสองคนก็จำพรืดออกมา เป็นตอนนั้นเองที่ฉันพบว่าตัวเองหัวเราะอย่างจริงใจในรอบหลายเดือน รอยยิ้มของฉันไม่ใช่สิ่งลวง ๆ เฉกเช่นตอนอยู่ที่นั่นแล้ว

ที่สุดก็เป็นเหมือนหน่ออ่อน เขาโบกมือลาฉัน จากนั้นร่างสูงจึงไปรังแสง หายวับไปต่อหน้าต่อตา---อีกครั้ง
ฉันยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ชายแปลกหน้าผู้หล่อเหลาและเป็นปริศนาพูดหรอก แต่สิ่งนั้นทำให้ฉันปีงไอเสีย ภาพรวมทั้งหมดสำหรับเรื่องสั้นของฉันออก ฉันหันกลับมาที่หน้าจอที่สะท้อนแสงสีฟ้า มือเริ่มไถไปตามตัวอักษรบนคีย์บอร์ด นึกดีใจเพราะวันนี้เป็นวันแรกที่น้ำตาของฉันไม่ได้ไหลร่ำพร่ำเพื่อ

ปีศาจร้ายกับสาเหตุการตายของควิน

แขกหรือเริ่มทยอยกันออกจากงาน แม้ก่าจับฉันบอกว่าให้คอยส่งพวกเขากลับไปดี ๆ...

...โรงพยาบาลจิตเวชนิโคลัสและผู้ให้คำปรึกษาแก่ผู้ป่วยอาการซึมเศร้า

วันแล้ววันเล่าเค้าเรื่องเรื่องสั้นของฉันก็เริ่มปรากฏเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น จากโชคชะตาอันน่าหดหู่ของเด็กสาว ผู้เรื่องราวการตามหาความจริงท่ามกลางความสับสนในเมืองที่ความเชื่อของผู้คนยังยึดโยงอยู่กับปีศาจ

ร้าย คล้ายกับปีศาจร้ายที่คร่าชีวิตผู้คนหลังการปะทะกันที่จัตุรัสแห่งความโกลาหล เชื่อบ้านนั้นไม่ได้เพิ่งจะมา
ระบาดแค่ในโลกอนาคต หากในอดีตเองก็เคยมีการระบาดของเชื้อโรคต่างสายพันธุ์เช่นเดียวกัน และค้นมา
ประจวบเหมาะกับการล่าแม่มดเกิดขึ้นพอดีเสียด้วย

หรือจะข้ามกลับมายังโลกปัจจุบัน โลกที่ผู้คนโหยหาเสรีภาพ ปราศจากการกดขี่อย่างอยู่ดีธรรมของสาว
โรงงานผู้อ่านหนังสือการเมือง ห้วงเวลาเดียวกับข่าวการประท้วงที่แชร์ให้ว่อนในอินเทอร์เน็ต มีสาวสามคน
กำลังนั่งคุยถึงความเฮงซวยของผู้ชายสมัยนี้อยู่ ไล่เลี่ยกัน ป้าไขก็กำลังถูกแอกปริศนาใส่ร้ายว่าโมยสูตรของ
คนอื่นมา แต่น้อยคนนักจะทราบว่าเป็นเบื้องหลังของเรื่องทั้งหมดสลับซับซ้อนยิ่งกว่าเขาวงกต และมันก็ดำเนิน
มาถึงตอนจบของบทสรุปอันแสนเศร้า (ที่ยังไม่ได้เขียน) ---ไม่ อาจไม่เศร้าไปเลยทีเดียว มันออกจะเศร้า ๆ
สุข ๆ หนอย ๆ ไม่สุดสักทาง ความเศร้าถูกระงับไว้แต่ไม่ได้หาย ความสุขที่แท้จริงเคลื่อนกลับมาแต่ไม่เต็มที่ไม่
สมบูรณ์แบบ ไม่สมบูรณ์แบบสักอย่าง แหว่งวินไปหมด

“เธอแต่งทุกเรื่องภายใต้การลวง” เขาถามพลางตาโล่อ่านต้นฉบับห้าสิบเกือบหกสิบหน้า ฉันพยักหน้า

“ทุกสิ่งอย่างล้วนลวงเราหมด เพียงแต่มันคือการลวงในบริบทที่ต่างกัน ฉันว่านายอาจไม่เข้าใจ แต่ฉัน
เข้าใจ”

“ไม่มีเรื่องไหนที่ลวงแล้วจบดีบ้างเลยอย่างนั้นหรือ”

ฉันส่ายหน้า “จริง ๆ แล้วมันมี” จ้องเขา “มันมีอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องสุดท้าย”

“เรื่องอะไรล่ะ” ฉันยื่นขึ้น เขายื่นขึ้น เราทั้งคู่เดินมาประจันหน้ากัน ใบหน้าของเขายังคงประดับรอยยิ้ม---
รอยยิ้มที่ทำให้ใจฉันกระชุ่มกระชวย เสมอต้นเสมอปลาย

“เรื่องนั้นแหละ” ฉันบอกโดยทิ้งปริศนาให้เขาขบคิดเล่น ๆ

เป็นครั้งแรกที่ฉันเดาอารมณ์ของเขาออก เขากำลังสงสัย... โอ ไม่น่า เขาไม่สงสัยแล้ว เขาร้องอ้อออกมาใน
ตอนที่ใส่สายตากมปลาบทะเลลวงสอดสายสำรวจความคิดของฉันเรียบร้อย

“เธอเข้าใจในสิ่งที่ฉันพูดแล้วใช่ไหม” เขาเอ่ยถามเสียงนุ่มละมุนปานสายไหมหอมหวาน ฉันพยักหน้า เขา
ยิ้ม แวบหนึ่งฉันอยากจะกอดชายปราดเปรียวผู้สวมชุดสูทตรงหน้า ที่เป็นคนจุดประกายความคิด แต่ก็ทำ
ไม่ได้ เขาจึงเป็นฝ่ายกอดฉันแทน ฉันรับรู้ได้ในใจ---การจากลาคำตั้งจะมาถึง

“เธอร้องให้อีกแล้ว” สัมผัสอบอุ่นจากนิ้วเรียวยาว ไข่ หยาดน้ำตาของฉันกำลังรินไหลอีกครั้ง หากฉันรู้
เจใจดีว่ามันไม่ใช่แค่ น้ำตาที่เต็มไปด้วยความโศกเศร้า เจือเลือดแห่งความเจ็บปวดเหมือนเดิม แต่มันมี
ความสุขบางอย่างผสมอยู่ในหยาดน้ำตาของฉันด้วย

“คำลวง” ฉันบอกเขาทั้งที่เขาเองก็รู้อยู่แล้ว “คำลวงคือชื่อเรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายและฉันจะใช้เป็นชื่อเรียกของรวมเรื่องสั้นทั้งหมด”

“ฉันจะรออ่าน” เขาผละจากตัวฉัน ฉันมองชายตรงหน้าอย่างพราวเลื่อน

“เราจะได้เจอกันอีกไหม” ฉันถามคำถามโง่ ๆ ออกมา เขาหัวเราะก่อนจะโน้มตัวลงมากระซิบ “เธอก็เจอฉันได้ทุกเมื่ออยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

แล้วทันใดฉันก็ถูกเหวี่ยงกลับเข้าสู่ห้องแห่งความว่างเปล่า ไม่มีชายคนนั้น ไม่มีชายผู้น่ารักที่คอยลูบหัวฉัน เหลือเพียงแต่โน้ตบุ๊ก หนังสือนวนิยายที่วางรกรือเต็มโต๊ะ เต็มที่ยังไม่ได้จัดให้เข้าที่ กระเป๋าหนังสือยังคงวางแน่นิ่งตรงขาเก้าอี้ ห้องมีคสลัวที่แสนว่างเปล่า ว่างเปล่าราวกับว่าไม่เคยมีเขาอยู่มาก่อน---ฉันต้องรู้อยู่แก่ใจสิ มันไม่เคยมีเขาอยู่แล้ว ไม่มีใครจะมาทำเรื่องดี ๆ พรรคนี้กับฉันได้หรอก

สุดท้ายแล้วฉันก็เลือกจะกระทำในแบบที่ชายคนนั้นบอก เลือกจะอยู่กับโลกลวง ๆ ของตัวเอง และทั้งโลกจริง ๆ ไปในบางที่ อยู่กับสรรพสิ่งที่สรรสร้างจากความไม่จริงบ้างในบางเวลา

แม้เขาจะไร้ซึ่งตัวตน แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาที่ไร้ตัวตนคนนั้น ให้อะไรดี ๆ ได้มากกว่าคนที่มีความตัวตนในโลกจริงของฉันเสียอีก

ฉันรักคำลวง ๆ สิ่งลวง ๆ คนลวง ๆ ของฉันจัง

ฉันย้ายตัวเองกลับมา นั่งที่โต๊ะทำงานอีกครั้ง น้ำตากำลังไหลอยู่ ฉันปวดมัน---แน่ละ มันเป็นน้ำตาที่เปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม น้ำตาที่บ่งบอกว่าเรื่องลวง ๆ ไม่ได้มีแต่เรื่องแย่ ๆ แถมบางเรื่องก็ดีกว่าเรื่องจริง ๆ เสียอีก ฉันเริ่มจรดนิ้วขึ้น ๆ ของฉัน ไปตามตัวอักษรบนแป้นพิมพ์ ไม่นานนักหน้ากระดาษที่ว่างเปล่า ก็ถูกตัวอักษรละลานตาอันเป็นปฐมบทของปัจฉิมบทเดิมเติมให้ไม่ว่าง

คำลวง

ตอนนั้นตาของฉันกระปริบปริบประปริบไปกับขีดเส้นตรงเล็กจิ๋วที่หายผลุบ หายผลุบ บนหน้ากระดาษสีขาว โพลน ขาวโพลนเหมือนสรรพสิ่งที่อยู่ในสมองฉัน ความรู้สึกหลายหลากติดกัน แต่มีอาจถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดได้เลยสักคำ บางคราวภาพตรงหน้าก็จะเริ่มรางเลือน มือฉันจึงต้องคอยเกี่ยน้ำสีใสไม่ให้ก่อนมานาเคลือบดวงตา แต่มันไม่ค่อยได้ผลนัก หมอนที่รองคอกอยู่เลยเปียกปอนไปหมด...